

DEVRİMCİ emek

27

2019 YILI 27. SAYI

FABRİKALAR, TARLALAR, SİYASİ İKTİDAR, HER SEY EMERİN OLACAK!...

EMEK-SERMAYE ARASINDAKİ
UZLAŞMAZ KARŞITLIĞIN ÇÖZÜMÜ İÇİN
GENEL SİLAHLANMA

Devrimci Emek
Aylık Sosyalist Dergi
Yıl:4/Sayı:27 / Ekim-Kasım 1994

Sahibi: Emek Yayıncılık Adına
Sedat Hayta

Genel Yayın Yönetmeni
M. Reşat Güvenilir

Yazı İşleri Müdürü
Sedat Hayta

Abone Koşulları

Yurtiçi

6 Aylık 100.000 TL

1 Yıllık 200.000 TL

Yurtdışı

6 Aylık 60 DM

1 Yıllık 120 DM

Hesap No

Sedat Hayta

Yapı Kredi Bankası/İSTANBUL

Aksaray Şubesi 0078099 - 9

Adres

Merkez:

İnebey Mah. Küçüklanga Cad.

Hürgel Apt. No: 19 K: 4

Aksaray / İSTANBUL

Tel: 529 94 46

Avrupa Temsilciliği:

Selahattin Karataş

Post Lager 3000

Bern 1 Ann

İSVİÇRE

Baskı

Diñç Ofset

İSTANBUL

Genel Dağıtım: YAY-SAT AŞ.

İÇİNDEKİLER

Devrim Mücadelesi ve Devrimci Çalışma Komiteleri	2
Geleceğe Dikelim Gözlerimizi	7
Güç ve Eylem Birliğine Yaklaşımında	
Leninist Politikanın Temel Çizgileri.....	10
Ya Yıkım, Ya Devrim.....	22
TKEP/Leninist Davaları	24
Devrimci İç- Savaşın Kurmayları Olmalıyız	28
Gündem	31
Bilgilenme Tarzımızı Devrimci Durum Koşullarına	
Uyarlamamız Zorunludur.....	34
Kamu Emekçileri.....	36
İşçi- Sendika	41
Okurlardan	43
Kadın	48
Haber- Yorum.....	50
Cezaevlerinden.....	54
Çeviri.....	56
Savunma	58

Sunu;

Uzunca bir süre ayrılıktan sonra yeniden merhaba. Mayıs ayı başında yayınınızın süresiz durdurulma kararından sonra ard arda gelen birer aylık iki kıpırma kararı sizlerden uzunca bir süre ayrı kalmamıza neden oldu. Burjuvazinin içine düşmüş olduğu acz durumunun kendini kurtarmak için başlatmış olduğu topyekün saldırıların sokak infazları, köy yakmaları, toplu katliamlar şeklinde sürdüğü bu dönemde sosyalist basın üzerindeki baskılardan dergimiz Devrimci Emek de payına düşeni fazlastırdı. Tüm gecikmelere rağmen siz okurlarımızla yeniden buluşmanın kıvancını yaşıyoruz.

Sizlerle birlikte olamadığımız bu uzunca süre içerisinde Türkiye ve Kürdistan halkları pek çok gelişmeye tanık oldu. Devrimci durum ve hızla gelişmekte olan iç savaş döneminin karakterine denk düşen pek çok olay yaşandı. Bu süreçte burjuvazi faşist yüzünü daha da açığa çıkararak saldırılarını en vahşi biçimine dönüştürürken, yine emekçi halklarımız da mücadele içerisinde bir adım daha öne çıkarak sınıf savaşımını dönemin karakterine denk düşen zor uygulamaların kullanılmasına noktaya vardırdı. Bu konuda en son yaşanan Gebze Belediye işçilerinin ve Aras Kargo işçilerinin direnişlerinde zor uygulamaları kısmen de olsa kullanılmaları hak alma mücadelesindeki emekçilere olumlu bir örnek olması açısından çok önemliydi.

Son günlerde, burjuvazinin horozantılığını üstlenen faşist basın yayın organlarında hemen hemen hergün izlediğimiz özelleştirme propagandaları, sermayenin çok kısa bir süre içinde KİT'leri özelleştireceğinin habercisi. Sermaye sınıfı, ordusu-polisiyle tüm hazırlıklarını tamamladı. Özelleştirme ve işyeri kapatmaları sonucu açığa terkedilecek olan onbinlerce işçi, emekçinin tepkilerini bastırabilmek için en kanlı yöntemlere başvurmaktan çekinmeyecek. TC'nin tarihi boyunca görmüş olduğu en derin ekonomik krizi biraz olsun rahatlattırmak için yüzbinlerce emekçiyi açlığa, sefalete iterken, resmi kolluk güçlerinin maaşlarına zam üstüne zam yapması bunun bir göstergesi.

Kürdistan'da uzunca bir süredir devam eden iç savaş, "ya bitireceğiz, ya bitireceğiz" politikasının sonucu toplu katliamlar, köy ve orman yakmaları tarihin en vahşi saldırıları şeklinde sürerken, soykırım noktasına vardırdı. Artık mızrak çuvala sığmıyor ve faşist devlet köy yakma, bombalama olaylarının kendi içinde dahi açıklanamıyor. Birbiri ardınca gelen yalanlar başbakan, genel kurmay ve bakanların çelişkili açıklamalarına ve birbirlerini yalanlamalarına yol açıyor.

Cezaevlerinde de durum farklı değil. '80 sonrası yaşanan işkence, sorguya götürme, dayak ve her türlü hak gaspları, bugün ilk örneklerini gördüğümüz Antep, Diyarbakır, Menaz ve daha birçok cezaevlerinde yeniden uygulanıyor.

İç savaş hazırlıklarını tamamlayan sermaye sınıfına karşı verilecek olan sınıf kavgası, ancak proletaryanın da silahlanması ve devrimci zor uygulamaların kullanılmasıyla başarıya ulaşabilir. Ezilen halkların gerçek kurtuluşu ancak birleşik mücadeleyle kazanılacak Demokratik Halk Devrimiyde mümkün olacaktır.

Kaybedecek zamanımız yok. Kanlı ve zor geçecek iç savaşta kazanabilmek için Genel Silahlanmaya!

**DEVRİMCİ
EMEK**

DEVİRİM MÜCADELESİ VE DEVİRİMCİ ÇALIŞMA KOMİTELERİ

Uluslararası durum ve ilişkiler son derece karmaşık hale gelmiştir. Geçen yüzyılla karşılaştırıldığında arada önemli değişim olduğu kesin olarak görülecektir. Geçen yüzyılda sınıflar ilişkisi ve uluslararası durum, yüzyılımız ve özellikle de günümüz kadar çok yönlü, karmaşık ve derin boyutlu değildir. Uluslararası ilişkiler ve proletaryanın evrensel mücadelesinin sorunlarının aldığı boyutlu, karmaşık ve çok yönlülüğü anlamak ve kavramak için açıktır ki, geçtiğimiz yüzyılla kıyaslanmayacak kadar geniş bir teorik politik potansiyele sahip olmak gerekiyor. Proletaryanın devrimci sınıf partileri, bilimsel bir öğreti olan marksizm-leninizme dayanarak ancak bilimsel sosyalizmin biçimini değil devrimci özünü esas alarak uluslararası durumu geniş bir teorik-politik görüşle irdelemeli, sonuçlar çıkarmalıdır. Bilimsel sosyalist öğreti aynı zamanda devrimcidir, araştırıcıdır. Hiç kimse temel bilimsel sosyalist eserleri okuyarak ve yalnızca ulaşılan bilgilerle sınırlı kalmamalı, marksizm aynı zamanda gelişmenin teorisidir. İnsanlığın ulaştığı olduğu bilgi birikimini incelemeyen ve bu bilgileri marksist yöntemle ve bilimsel sosyalist öğretiyi ele almayan marksist, çok kötü bir "marksist"dir. Lenin marksizmin tamamlanmış bir bilim olarak görülemeyeceğini söyler ve kendisi leninizme bunu ortaya koyar.

Elimizde çok engin ve zengin bir bilgi hazinesi var. Bu hazine uluslararası sınıf mücadelesinin içinden doğmuştur, bu bilgi birikimi Bilimsel Sosyalizmin kurucuları Marx, Engels ve Lenin tarafından geliştirilen görüşlere dayanmaktadır. Bilgi birikimi, toplumun evrimi ve sınıflar savaşının pratiği tarafından yeniden ve yeniden sürekli olarak üretiliyor. Her bilimsel gelişme ve her bilimsel araştırma devrimci sosyalist öğretiyi doğrularken; burjuva görüşe ise ölümcül darbeler indiriyor. Ulaşmış olduğumuz bilgi birikimine dayanarak somut durumun somut çözümlemesini yapmalıyız. Lenin bizlere somut durum çözümlemesi yaparken somut zeminden ayrılmamak gerektiğini öğretmiştir. O halde so-

mut uluslararası ve toplumsal zeminlerden ayrılmadan, karmaşık olan uluslararası tüm ilişkileri irdelemeliyiz. Bu yazının konusu esas olarak bu değildir. Yazının konusu kendi somutumuzdur. Kendi somutumuz da öz olarak son derece derin ve karmaşıktır. Ülkenin somut durumunu ve sınıf mücadelesinin sorunlarını doğru çözümlemek için geniş bilgi birikimine ve derin bir teorik-politik potansiyele sahip olmamız gerektiği kendiliğinden anlaşılıyor.

Proletaryanın toplumsal devrim mücadelesi karmaşık hale gelen, derinleşen ve çok yönlülük kazanan uluslararası ilişkiler gibi, son derece karmaşık, derin, sert ve zorludur. Proletaryanın devrim mücadelesi ve kurtuluş kavgası son derece sancılı ve acılı bir süreçtir. O halde karşımıza çıkan sorunların karmaşıklığı, sertliği ve zorluğu bizleri yıldırırmamalı. Kurtuluşun zirvesine çıkmak için basit, kolay ve kestirme yol yoktur. Doruklara çıkmak için emek vermek, uğraşmak, didişmek, zorluklara göğüs germek gerek yani komünist olmak gerek.

Proletarya için, komünistler için mesele dünyayı devrim yoluyla değiştirmektir, mesele sınıfların ortadan kaldırılmasıdır. Bu, kapitalist köleliğe karşı bir savaş ilanıdır. Emegın egemenliği ve kurtuluşu ile sonuçlanacak sınıflar savaşı pratik bir iştir. Devrimci pratik kuralı burjuva toplumun havaya uçurulması, topyekün altüst edilmesi demektir. Burjuva toplumun zeminleri üzerinde hareket eden, egemen burjuva sınıfın tüm ideolojik, felsefi, dini vb. görüşlerinin devindirici gücü eleştiri değil, devrimdir. Proletaryanın toplumsal devrimi geçen yüzyılın ortalarından bu yana 1,5 yüzyıldır toplumların motoru olmuştur. Artık devrimlerle birlikte ve devrimlere dayanarak ilerliyor. Tüm bu dönem boyunca kitleler kendi tarihlerini artık bilinçlice yapıyorlar.

Proletaryanın toplumsal devrimleri için olgunlaşan emperyalizm-kapitalizm koşullarında artık "mevsimsiz devrim" yoktur. Zaman devrim zamanıdır, zaman proletarya devrimler çağıdır. Kendi somutumuzda, Türkiye ve Kürdistan somutunda eko-

nomik ve toplumsal koşullar, kesintisiz olarak sosyalizme varacak olan Demokratik Halk Devrimini için olgundur. Koşullar devrimcidir. Devrimci durum tüm göstergeleriyle ilerliyor. Sınıflar mücadelesi iç-savaş sürecindedir. Süreç sert, zorlu ve kavga doludur. Sınıflar çatışması her tarafta geliyor, yaygınlaşıyor ve sertleşiyor. Mücadele ekonomik krizin seyrine bağlı olarak fabrikalarda yükseliyor. Mücadelenin odağında proletaryanın kavgası var. Proletaryanın sınıf savaşı büyük oranda kendi seyrinde geliyor. Kitle mücadelesinin gelişmesi ve yayılması örgütlü komünist mücadeleyi zaman zaman aşıyor. Burada karıştırdığımız esas sorun, işçilerin kendi seyrinde gelişen mücadelesine önderlik etmek, mücadeleyi politik iktidarı ele geçirme ve emeğin egemenliği ile sonuçlandırmaktır. İşte bu noktada yetersiz kalıyoruz. Her taraftan kavga haberleri geliyor, çoğu kez buralara yetişemiyoruz. Yetişemediğimiz kitle eylemlilikleri ya sönüyor ya da burjuva güçlerin denetimi altına giriyor. Burjuva sendikalar, burjuvazi adına davranıyor ve onlar adına işçi eylemlerini denetim altına alıyorlar. Burjuvazinin işçiler üzerindeki ideolojik-politik etkisini kırmak, işçi hareketini kurulu burjuva düzene karşı, sermaye egemenliğine karşı bir konuma getirmek ancak örgütlü komünist güçlerin sürece müdahale yeteneğine bağlıdır. Proletaryanın sorunu devrimci sınıf partisinde örgütlenmektir. Devrimci sınıf partisinden, Leninist partinin önündeki sorun ise kendi görüşlerini işçiler arasında yayıp, egemen hale getirip maddi bir güç olmaktır.

Devrimci durum ve iç-savaş koşullarında öncünün rolü her zaman ki dönemlere göre olağanüstü olarak öne çıkmıştır. Kitleleri etkilemek, onları alıp götürmek, devrimi ve devrim için zorunlu olan silahlı halk ayaklanmasını örgütlemek bu amaçla tüm devrim güçlerini bir tek devrimci otorite etrafında örgütlemek işte dönemin bizden istediği görevler. Görev son derece âcildir, yaşamsaldır.

Emekçiler ekonomik yıkıma, yıkımın sonuçları olan işsizliğe, işçi kıyımına, zamlara karşı direniyorlar. Direniş sürekli olarak büyüyor. Kürt halkının devrimci mücadelesi toplu savaş sürecine girdi. Demokratların mücadelesi yaygınlık gösteriyor. Bu noktada kitlelere kazandırılması gereken temel bakış açısı ve mücadele tarzı bolşevik tarz ya da Leninist tarzdır. Leninist tarz demek emekçi kitlelerin en temel yaşamsal sorunlarını ve yaşam biçimlerini

kararlı ve örgütlü mücadele ile çözmeleri demektir. Leninist tarz demek mücadelede gözü peklik, yiğitlik demektir. Sınıflar savaşında bolşevik ya da Leninist tarz demek kapitalist kölelik düzenini, burjuva egemenliğini ayaklanma yoluyla yıkmak, devrimi ayaklanma ile gerçekleştirmek demektir. Kitlelere götürülmesi gereken mücadele tarzı budur. Halk kitleleri kendiliğinden bu tarzı geliştiremezler, devrimci güçlerin, Leninist güçlerin kendilerinde var olan bu tarzı götürmesi zorunludur. Ne zaman ki emekçi halk kitleleri mücadelede bolşevik tarza ulaşırlar işte o zaman, yeni toplum, eski toplumun bağrında doğacaktır. Bu durumda doğum kaçınılmazdır.

LENİNİST PARTİ, PROLETARYANIN ÖNCÜ DEVRİMCİ SAVAŞ ÖRGÜTÜ

Leninizmin bize öğrettiği, iktidar mücadelesinde proletaryanın dayanması gereken temel silah devrimci sınıf örgütü olan partisidir. Parti mücadele bakımından, proletaryanın savaş kurmaydır, savaş merkezidir. Devrimci sınıf olan proletaryanın sınıfsal kurtuluş savaşı, eğer bir savaş örgütü olan Leninist partiye dayanırsa amacına ulaşabilir. Proletarya illegal temellerde örgütlenen leninist partiyi yaratarak, bununla burjuvaziye savaş ilan etmiştir. O halde parti, eğer bu savaş üzerine oturursa, savaş yürütülebilir ve sınıfsal kurtuluş savaşında bir savaş kurmayı rolü oynarsa, devrimci sınıf partisi adına hak kazanır. Güncel olarak yükselen bir savaşın içinden geçiyoruz, bu savaşı tüm yönlerden kazanmak için pratikte gerçek savaşçılar olarak davranmalıyız.

Sınıflar savaşı tüm cepheelerde, tüm alanlarda yükseliyor. Emperyalizm ve tekele sermaye tüm güçlerini savaşa sürmüş durumda. Ekonomi askerileştirildi, toplum askerileşiyor. İç savaş geniş çaplı bir kapışma eğilimi gösteriyor. Tüm göstergeler, burjuvazinin tüm hazırlıkları iç-savaş kazanma yönünde olduğunu gösteriyor. Biz de tüm devrimci güçlerimizi savaşa sürmeliyiz. Halen pek çok gücümüz atıl durumda, ya da bir savaş düzenine geçmiş değil, sanki evrimci, barışçı bir durum yaşıyor-muş gibi davranılıyor. Böyleleri komünist adını hak etmemiş demektir. Bunu defalarca dile getirdik, burada yinelemiş olduk. Kitle eylemleri, tarih bizlere çok daha büyük sorumluluk yükledi. Mücadeleden geri duramayız. Eğer kavgadan geri durarsak kitlelere ve devrime ihanet etmiş oluruz. Proletaryas ve

tarih bu suçumuzu bağışlamayacaktır. Artık tüm atılışı, gevşekliği, donukluğu üstümüzden atalım, tüm düşünsel ve pratik gücümüzle devrimci savaş cephesinde mevzilenelim. Proletarya kurtuluş hakkını savaş alanlarında kazanır, komünistler devrimci konumlarını savaş alanlarında gösterirler. Devrimci savaş tüm görüşlerimizin ölçütüdür. Marx'ın bizlere öğrettiği, gerçek, pratikten yalıtılmış bir düşünce değil, doğruluğu ya da yanlışlığı yalnızca skolastiktir. Büyük bir kavganın içindeyiz, bir devrimin öngünündeyiz. Herkes bu kavgaya kendi görüşleri ve taktikleriyle girecek, sonuçta gene herkes pratik içinde sınanacaktır. Bu sınavı pratik olarak kazanmalıyız.

Parti örgütlerinin, komitelerinin ve hücrelerinin rolü daha da öne çıkmıştır. Parti örgütsel olarak örgütlerin organik toplama ve birliğidir. Parti komiteleri ve hücreleri bu bütünlük içinde kendi alanlarında partiyi temsil eder, sınıf mücadelesine önderlik ederler. Parti organlarının çalışma temposunu, Leninist örgütlenmenin usta kadro ve yöneticilerinden Stalin'in belirttiği gibi kitlelerin mücadele temposuna göre değişir. Eğer şimdi olduğu gibi kitleler her gün sokağa çıkıyorsa, her gün direniyorsa, yani mücadele temposu yükselmiş ve hızlanmış ise, parti komitelerinin de aynı biçimde çalışma temposu hızlanmalıdır. Aksi takdirde yukarıda belirttiğimiz gibi, kitle mücadelesi bizi aşar. Burada çalışma temposunun hızlandırılmasını, sonuçsuz koşuşturma olarak anlamamak gerek. Çalışma temposu, savaş kapasitesinin artırılması, savaşın yükseltilmesi olarak anlamak gerekiyor. Parti komiteleri savaş komiteleridir. Her savaş komitesi, kendi alanındaki savaş en iyi bir biçimde yürütmeli. Bu konuda beklemek, döneme aykırıdır. Tıpkı savaş halindeki kurmaylar gibi sık sık bir araya gelmeli ve her gün bir küçük çarpışmayı nasıl kazanacağını, bir grev ve direnişi nasıl etkileyeceğini ve partinin görüşlerini buralara nasıl götüreceğini tartışmalı ve alınan kararları kâğıt üzerinde bırakmayıp, yaşama geçirmeli. Burada da aşılması gereken zaafı karşılamaya çıkıyor. Halen eski çalışma tarzı alışkanlıkları devam ediyor. Çalışmalar dağınık ve plansız yürütülüyor. Oysaki partili mücadele demek, örgütlü planlı faaliyet demektir. Eylemi örgütlemek, ya da eylemleri planlamak ve tüm bu çalışmalarını disiplinli ve örgütlü olarak vermek komünist partililiğin gereğidir. Savaş beklemeyi, mücadele akıp gidiyor. Parti örgütle-

ri daha neyi bekleyecekler. Burjuvazinin kitle eylemlerini boğmasını mı bekleyeceğiz. Burjuva sınıf ve hükümet gelişen ve yükselen kitle mücadelesini boğmak ve kitlelere boyun eğdirmek için var gücü ile, tüm servet ve kuvvet birikimini seferber etmiş bulunuyor. Savaş her gün ve her saat bir tepenin ele geçirilmesi ya da bir çarpışmanın kazanılması, bir grevin bastırılması biçiminde ya da komünistlere yönelik olarak "komünist avı" biçiminde sürüyor. Sınıflar savaş halinde, bu durumda neyi bekliyoruz. Verilen kavgada partinin ve devrimcilerin görevlerinin ne olması gerektiği konusunda parti, yayınlarında görüşlerini ortaya koyuyor. Gelişmeler her geçen dönem partimizin görüşlerini doğruluyor. Diğer sosyalist güçlere göre teorik ve politik üstünlüğe sahibiz. Yani kadroların elinde güveneceği, gücü pratikte ispatlanmış olan teorik-politik görüşler var. Hiç bir kadromuz ya da sempatizanımız teori ve politika alanında sıkıntı çekmiyor. Kitlelere götürülecek son derece devrimci görüşlerimiz var. Bu durumda neyi bekliyoruz. Beklemek ya da duraksama her şeyin boşa gitmesi demektir. Kadrolara şimdiye kadar çok şey verildi. Bir kuraldır, çok şey verildikten çok şey istenir. Kadrolar kendilerine verilen pratikte ortaya koymalıdır.

Örgütçü ve savaşçı kadrolar mücadelede büyük rol oynarlar. Örgütçülük denince dönemin bizden istediği kitleleri ayaklanma ve devrim için örgütlemek akla gelmeli. Kitleler hareket halinde, günlük olarak hak mücadelesi veriyor. Ancak mücadele emeğin egemenliği hedefine yöneltilemezse zamanla kısırlaşmaya ve sönmeye yüz tutar. Oysaki içinde yaşadığımız kapitalizmin yıkıcı krizi, krizden devrim yoluyla çıkma olanakları sunuyor. Tüm sistem çelişkileri uzun bir dönemdir üst üste birikmiştir. Çelişkiler kendini burjuvazi ile proletarya arasındaki karşıt savaş biçiminde gösteriyor. İşte bu mücadelenin bir ayaklanmaya dönüşmesi için örgütçüler tüm devrimci yeteneklerini ortaya koymalıdır. Burada çoğu sosyalist çevreler devrimci taktiklerimizi fazla "ileri" bulup eleştiriyorlar. Onlara göre emekçi halk kitlelerinin mücadelesi, acıları, ve yoksullukları henüz bir ayaklanma eğilimi taşıyor. Reformist-sosyalistlerimiz kitlelerin durumuna bakarak taktik belirliyorlar; bunu yapmakla oportünizmin batağına batıyorlar. Leninist taktik ise devrimci politika ile kitlelere gitmek biçimindedir. Yani kitleler devrimci taktiklerle etkilenmeli

ve eyleme geçirilmeli. Leninist kadrolar doğru devrimci politikalarımızı toplumun tüm katlarına götürmeli. Tüm emekçi kitleler devrimci politika temelinde örgütlenmeli ve eyleme geçirilmeli.

Ayaklanmanın örgütlenmesi pratik olarak ele alınmalı. Eğer ayaklanma araçlarını ve ayaklanma merkezini kurmuşsak, ancak o zaman toplumsal ayaklanma başarıya ulaşabilir. Bunun için kitlelerin silahlandırılması, gerillanın örgütlenmesi, fabrikalarda ve işçi semtlerinde milis birliklerini kurma, ayaklanma için yaşamsal hazırlıklardır. Özellikle çok geniş kapsamlı işçi kıyımının olacağı ve mücadelelerin süreklilik kazandığı alanlarda bunun hazırlıkları öne alınmalı. Mücadele, ayaklanma ve devrimci iktidar organları olarak işçi konseyleri ve komitelerinin örgütlenmesi için mücadele koşulları her zamankinden daha uygundur. Çatışma olasılığının güçlü olduğu fabrikalarda bu organların kurulması için geniş bir propaganda-ajitasyon çalışması sürdürülmeli.

Mücadele halindeki emekçi halk kitlelerinin partinin önderliğinde ayaklanmaya hazırlanması için illegal partinin önemi ve zorunluluğu anlatılmalı. İşçilerin partili mücadeleye daha etkin katılması sağlanmalı. Koşullar öylesine devrimci, olaylar öylesine hızlı geliyor ki ilk defa geniş çaplı ve ciddi olarak emekçi kitleler kendi özelemlerinin komünistlerin programı ile çalışma gösterdiğini görüyorlar.

Doğmuş olan bu buluşma fırsatı kaçırılmamalı. Emekçi halk yığınlarının özelemleri kapitalizmle, sermaye egemenliği ile çatışma halindedir. Kendi özelemleri ile kapitalizmin çatışmasını gören yığınların sayısında artış var. Bu özelemler artık eyleme döktülüyor. Mesele bu özelemleri devrime dökmektir, devrim için toplumsal ayaklanmaya dönüştürmektir. Burjuvazi her gün ve her saat kitleleri kesin ve sert bir kavgaya itiyor. Bu kavganın bir devrim ve iktidar kavgası yönünde gelişmesi için tüm ajitasyon, eylem ve pratik örgütçülük yeteneklerimizi kullanalım.

DEVİRİMCİ ÇALIŞMA KOMİTELERİ

Kitle hareketinin yaygınlaşması, sermaye sınıfına karşı mücadelenin kızışması, yoksullaşmaya karşı kin ve öfkenin artması her geçen gün saflarımıza yeni yeni insanlar itiyor. Kitle hareketinin zor yoluyla geriye itildiği 12 Eylül koşullarında, deyim yerindeyse ortalıkta yalnızca devrimci örgütlü güçler

kalmıştı. Mücadeleye yeni güçler katılmadığı gibi, varolan birikimli kadrolarda bir bir yakalanıyor nicel güç kaybı sürekli hale geliyordu. Yeni insanlar saflara katılsa da, bu çok yavaş ve sınırlı oluyordu. Şimdi durum farklıdır. Kapitalizm kendi mekanizmalarıyla işçileri eğitiyor ve kavgaya itiyor. Mücadele yükseldikçe, yükselen mücadele beraberinde düzene karşı savaştıkları güçleri de öne çıkartıyor. Türkiye'nin tüm sanayi bölgelerinde ve bunun dışındaki küçük burjuva ölçekli üretimin yaygın olduğu alanlarda sınıf savaşı, bu savaşı yürütecek olan savaşı işçi emekçi insanlar yetiştiriyor. Kavganın her gün saflara yeni insanlar kazandırırken, bu safların devrimci sınıf partisi anlamında bir örgütlenmeye dönüşmekten uzaktır. Savaşın henüz komünist partililik platformu düzleminde değildir. Böyle olunca ortaya çıkan savaşın gerçek anlamda bir "savaşın" olamıyor. Bizim saflarımızda düşmanımızın ideolojik-politik etkileri ve izleri sürüyor. Proletarya hareketi saflarında olup da burjuvazinin bakiş açısına sahip insanlara rastlamak mümkün. Burada illegal partinin görevleri bir daha önem kazanıyor. Sermaye ve faşist iktidar tarafından kapitalizme karşı mücadele platformuna itilen yeni insanlarla örgütsel bağlar kurmak ve onları merkezi, disiplinli ve planlı bir örgütsel çalışmaya sokmak; tıpkı bir ordu birliği gibi, yeni insanları düzenli işçi kitalarını biçiminde savaşa sokmak komünist partinin yalnızca görevi değil; aynı zamanda önderlik fonksiyonunun da gereğidir.

Emekçi yığınları eğitmek devrimcilerin her zaman ki görevi olmuştur. Önemli olan bu eğitimin ne biçimde olacaktır, ya da hangi alanlarda olacaktır. Dernekler ve sendikalarda teorik-politik eğitim her zaman önemli olmuştur. Bugün bu biçimdeki eğitim önemi halen koruyor. Peki yalnızca teorik ve politik eğitim yeterli mi, ya da legal mekanizmalarıyla eğitim işçilere istenilen devrim bilincini verir mi? Bu soruya olumlu yanıt vermek olanaklı değildir. İşçi sınıfının gücü teorik, politik ve pratik (e-

Sınıfsal kurtuluş savaşında proletarya kendi devrimci sınıf partisinde örgütlenmişse, keskin mücadeleye illegal örgütlenerek hazırlanmışsa sınıfsal hedeflerine ulaşabilir.

konomik) mücadele bütünlüğüne dayandığı zaman gerçek bir güç olur. Pratiğin eğiticiliği mücadelenin taşıdığı gücümüzde daha önem kazanıyor, öne çıkıyor. Sınıflar mücadelesinin öğrettiği gerçek şudur; kitleler esas olarak kendi pratik deneyleri ile öğrenirler. Teorik eğitim öncünün kazanılması ve yetiştirilmesinde büyük rol oynar. Mesele öncü değil de milyonlar ise, burada pratik öne çıkar. Zaten kapitalizm altında milyonları sosyalist eğitimden geçirmek mümkün değildir. Kapitalizm buna olanak tanımıyor. Kapitalizm altında kitlelerin eğitimini öne çıkartmak ve ondan sonra devrim sorununu gündeme almak da bir çeşit oportünizmdir. Doğru olan kitlelerin devrim yoluyla eğitilmesidir. Devrim en büyük öğreticiliğe ve eğiticiliğe sahiptir. Devrim en kapsamlı ve en büyük eğitici-öğreticidir. Proletarya devrim yoluyla yalnızca burjuva egemenliği devirmekle kalmaz, devrim aynı zamanda kitleleri eski dünyaya bağlayan bağları da kopartır. Kitleler devrimle düşünsel ve davranış bakımından köklü değişime girerler. Bu mücadele bizde şimdiden başlamıştır. O halde halk kitlelerini devrim kavgasına sokarak eğitelim ve devrime hazırlayalım. Kitle mücadelesinde devrimci yöntem budur.

Sınıfsal kurtuluş savaşında proletaryanın kendi kurtuluşunun kendi eseri olması gerektiği ilkesinden hareketle, kendi devrimci sınıf partisinde örgütlenmişse, keskin mücadeleye illegal temellerde örgütlenerek hazırlanmışsa sınıfsal hedeflerine ulaşabilir. Legal araçlar da devrim için kullanılabilir ve kullanılmalıdır; legal araçlar da devrimci olabilir. Ancak proletarya politik iktidar mücadelesinde illegal temellerde örgütlenerek hazırlanabilir. Illegal partide örgütlenme zor ve çetin bir iştir. Bu çoğu kez yavaş ilerliyor. Oysaki mücadele büyük bir gelişme gösteriyor, mücadeleye atılan insanların sayısında büyük artışlar oluyor. Mücadeleye yeni atılan insanları hangi mekanizmalar aracılığı ile örgütlü politik kavgaya çekmeliyiz. Başka bir yonden ele alırsak, partinin etrafına sürekli yeni insanlar geliyor. Bir kısmı sempatican olan bu insanların sayısı, örgütlü insanların sayısını aşıyor. Biz çoğu kez bu insanların enerjilerini ve güçlerini yeterince değerlendiremiyoruz. Pratik açıdan ele alındığında, görülecektir ki mücadelenin bize kattığı bu insanlar, özellikle gençlik, verilen kavgada büyük bir rol oynuyor. Eğer bu dinamik ve genç potansiyel örgütlü davranışa çekilebilirse, ortaya konandan kat be kat

daha fazla verim çıkacaktır. Açık ki gençlik alanında komünist gençlik örgütlenmesi var, komünist gençlik birliklerimiz gençliği eğitip harekete sokuyor. Bununla birlikte yeni insanlar gençlikle sınırlı değildir. Toplumun tüm emekçi kesimlerinden, halkın her tabakasından insanlar geliyorlar ve bizden kendilerini yönlendirmemizi bekliyorlar. Eğer onların harekete geçirecek ve yönlendirecek bir mekanizma oluşturmazsak, bir süre sonra gelenler başka arayışlara yönelirler. Parti örgütleri bu durumda tüm örgütçü yeteneklerini göstermeli kavgada olduğu gibi bu alanda da örgütlenmenin yeni harikalarını yaratmalıdırlar. Devrimci Çalışma Komiteleri bu alanda örgütlenmenin harikaları olabilirler. Devrimci Çalışma Komiteleri, parti örgütlerinin önderliği ve yönlendiriciliğinde çevremize gelen insanları örgütlemenin ve onları örgütlü mücadeleye sokmanın mekanizmaları rolünü üstlenmeli. Devrimci Çalışma Komiteleri hem kitleleri partili olmaya hazırlayacak ve hem de büyük bir potansiyel güç hareketi geçirecektir. Devrimci Çalışma Komiteleri toplumun tüm katlarına yönelik olarak örgütlenmeli. Bunlar kırsal kesim olduğu gibi, kentlerde sanayi-işçi bölgelerinde de oluşturulmalı. Kesin olarak açıktır ki bu organların görevi devrim mücadelesine en geniş güçleri katmaktır. Bu anlamda illegal olacaklardır. Ancak bu illegalite bir parti illegalitesi biçiminde olamaz. Parti disiplini ve kararları ancak partiye örgütsel bağlarla bağlı olanlara uygulanabilir. Bu açıdan bakıldığında Devrimci Çalışma Komiteleri esnek yapıda olmalı. Partinin ideolojik-politik ve pratik yönlendiriciliğinde, kendi içlerinde esnek olmalılar. Sayıları da geniş tutulmalı, parti organları gibi dar olmasına gerek yoktur. Bunun yanında Devrimci Çalışma Komiteleri hantal bir konuşma düşürecek kadar kalabalık da olmamalı. Bu mekanizmalar hareketli bir yapıya sahip olmalı.

Devrimci Çalışma Komiteleri parti örgütleri gibi sürekliliğe sahip olamazlar, yapıları değişken olmalı ve partiye rezerv insan yetiştirme rolü de üstlenmelidirler. Devrimci Çalışma Komitelerinde örgütlenenler belli bir gelişme ile birlikte parti örgütlenmesinin ya da komünist gençlik örgütlenmesinin çeşitli alanlarında göreve çekilmeli. Böylece Parti bu tip bir örgütlü çalışma aracılığı ile geniş bir çevreyi örgütlü kavgaya çekmiş olacaktır.

Uğur GÜNDÜZ

GELECEĞE DİKELİM GÖZLERİMİZİ

İşçi sendikalarının neden uzlaşmacı konumda olduklarını, bu örgütlerin neden kendi üyelerine ve işçi sınıfına yabancılaştığını, bürokratlaşmış, yozlaştığını ve üyeler üzerinde nasıl bir güç haline geldiklerini şimdiye kadar şöyle açıkladık: Bu sendikalar daha işin başında sermaye ve devletle iç içe oldular. Bundan dolayı, sermaye sınıfı ve devlet iktidarı bu sendikaları kendine bağımlı hale getirdi. Sendikaların sermaye egemenliğine bağımlılığı aynı zamanda kapitalist düzene bağımlılık anlamına gelir. Böylece uzlaşmacı sendikalar, işçi hareketi içinde, düzenin ve burjuva egemenliğin bekçileri oldular. Bu yönüyle bizdeki sendikalar Avrupa'daki işçi sendikalarının doğuşundan farklı bir işlev üstlendiler.

Sendikaları zorunlu hale getiren, işçilerin bu örgütlenme ile kendi aralarında var olan rekabeti kaldırmak, bunun yerine örgütlenerek sermaye ile rekabeti (mücadeleyi) öne çıkartmaktır. Kendi ortak çıkarlarını korumak üzere örgütlenmek sendikaların doğuşudur.

Daha sonra emekçinin ilerlemesini sağlamak sendikaların görevi oldu. Sendikaların ilk üstlendikleri görev emeğin korunması ve ilerletilmesi yolunda, işçiler için birer siper olma rolleri bizde çok farklı olmuştur. Türkiye'de ilk olarak kurulan Türk-İş birakalım emeğin ilerletil-

mesini üstlenmesini, emeğin korunması rolünü dahil yerine getirmemiş; tersine düzenin ve burjuvazinin çıkarlarının korunması görevini üstlenmiştir. Burjuva sınıfı daha işin başında Türk-İş aracılığıyla, işçilerin ekonomik hareketini bloke etmiştir. Türk burjuvazisi bu akli diğer pek çok konuda olduğu gibi ABD'den aldı. Bu anlamda Türk-İş, "Amerikan tipi" sendikacılık denen sermayenin ve devletin kontrolündeki düzen sendikası olarak kuruldu. Düzen partilerinin yanında bir de düzen sendikaları ortaya çıktı. Bu Amerikan tipi sarı sendika yöneticilerinin "sendikacılık derslerinin" ABD tarafından verildiğini artık herkes biliyor. Gene sarı Türk-İş'in yönetimlerinin ABD finans çevrelerince desteklendiklerini konuyla ilgilenen herkes biliyor. Tüm bunlar belgelerle ortaya konuldu.

ABD'nin amacı çok açıktı: Türkiye, Güney Asya ve Japonya'daki işçileri kendi finanse ettiği ve yönlendirdiği sarı sendikalar aracılığı ile komünizme karşı örgütlemektir. Yayılmacılık ve anti-komünizm ABD'nin dünya politikasıydı ve öyledir. Kırklı yıllarda sosyalizmin Avrupa ve Asya'da büyük başarı sağlaması ve her geçen yıl bu başarılarla yenilerinin eklenmesi ABD gibi dünya emperyalizminin jandarmalığını üstlenmiş olan emperyalist ülkeyi endişe-

lendiriyordu. ABD sosyalizminin Asya kıtasında yayılmaması için bir yandan Japonya ve Fransa'dan boşalan sömürgele, yeni sömürgecilik ilişkileriyle kendine bağlarken ve aynı zamanda buraları işgal ediyordu. İşte ABD'nin bu yeni-sömürgecilik politikasıdır ki, bunun bir parçası olarak sendikalara da el attı. ABD'nin yeni-sömürgecilik politikasına karşı çıkabilecek ve sosyalizm mücadelesinin öncü gücü olan işçi sınıflarının bağımsız gelişmesine son vermek ve onları düzen sendikaları ve "hür dünyanın" bir parçası yapmak ABD emperyalizminin bu yıllardaki yönelimi idi. ABD bizim Türk-İş'i bu amaçla finanse etti ve destekledi.

Türk-İş kendisine verilen bu destek karşısında ne yaptı. İşçiler içlerinde anti-komünizmi yaymak bu sendikanın temel politikası oldu. Düzenlediği sözüm ona "eğitim seminerlerinde" komünizm düşmanlığı yaptı ve bol miktarda "hür dünya" aldatmacasına başvurdu. İşçi sınıfının kendisine ve onun sınıfsal kurtuluş davasına düşmanlık sözle de kalmadı, eylemlere de döktü. O yıllarda Saraçhane'de düzenlediği "komünizmi telin mitingi" sarı Türk-İş'in ABD finans güçlerinden aldığı parayı karşılıksız koymadığının açık göstergesi oldu.

Sermayeye bu kadar bağımlı, emperyalizme bu kadar bağımlı, devlet güdümlü, işçi sınıfı düşmanlığı yapan Türk-İş gibi bir düzen sendikasının kendi içinde demokratik olacağını beklemek fazla saflık olurdu. Emekten yana bir demokrasi mücadelesine karşı olan bir sendika kendi içinde "sendika içi demokrasisini" uygulayabilir mi? Türk-İş savunduğu anlayış gereği kendi içinde bürokratik ve katı bir örgüt oldu. Anti-demokratizm bu sendikanın temel ilkesi olarak kaldı. Türk-İş'in bu konumu yasalar, poli-

siye baskılarla pekiştirildi. Bizim muhalefetler ise sanki bu sendikal yapı, bilinen sendikal kuralları uyguluyormuş gibi davrandı. Sonuç, sonuçsuzluk oldu. Türk-İş'i ele geçirmeye yönelik çabalar sonuçta koca bir hiç oldu.

Sarı Türk-İş sermayeye daha çok bağlandıkça, kendi üyelerinden uzaklaştı ve giderek üyelere yabancı ve üyeler üstünde bir güce dönüştü. Bu uzlaşmacı burjuva sendikası her zaman iş yerlerinde sermayenin bir ajanı oldu. Hangi işçi patrona karşı çıkıyor ya da düzene karşı çıkıyorsa, sendika ajanları hemen harekete geçip, sermaye ile el ele mücadeleci işçiyi işten çıkarmıştır. Üyeler, sermaye sahibi ile birlikte bu sendika temsilcilerinden de "korkmuştur." Böylece fabrikalarda ki mücadele sürekli olarak budandı. Bu işlevi ile Türk-İş düzenin "emniyet sübabı" oldu.

Türk-İş işçinin ayağına vurulu pranga ve kollarına takılı kelepçedir. Emek cephesinde değil, sermaye cephesindedir. Yaygınlaşan, yükselen ve sertleşen iç-savaş sürecinde, emek cephesine karşı savaş halindedir. Bu sendika kesinlikle parçalanmalıdır. Bu ise normal kurallara göre olmaz: devrimci zora başvurulmalı, bir savaş olan sınıf savaşının devrim yasaları işletilmeli.

Türk-İş, sermayeye bağlandıkça, işçiler de ondan uzaklaştılar. İşçi sınıfı doğasına uygun davrandı. Tüm engellemeler ve baskılara rağmen atıldı kavgaya. 60'lı yılları Kavel, Rabak, Philips ve diğer fabrika işçileri sarı sendikaya rağmen eyleme geçtiler. İşçi sınıfının kendiliğinden eylemleri daha sonra DİSK'i yarattı. DİSK işçilerin sınıf mücadelesinde ileri bir adımdır. Emeglin korunması ve gelişmesi bu dönemde oldu. Tabii işçi sınıfının tüm gelişmesini DİSK olarak görmek de yanlıştır. İşçi sınıfının mücadelesi çok yönlü olmuştur ve bu da sendikal ör-

gülenmeyle sınırlı değildir. Daha önce başlayan fabrika işgalleri ve diğer proletarya eylem biçimleri DİSK ile birlikte hızlık kazandı. Bunun yanında DİSK'e olmadık misyonlar yüklemek de doğru değildir DİSK'i yaratan işçiler olmakla birlikte, yönetim her zaman işçilerin denetimi dışında kalmıştır. DİSK yönetimi sırasıyla önce TİP oportünizminin, sonra TKP oportünizminin eline geçti ve en sonunda bu anlayış CHP ile buluştu ve yönetim bu partinin eline geçti. Bunun için aynı yapı içinde iki DİSK var oldu. Bir yukarıda söylediğimiz anlayış ki bu, yönetimlere egemen oldu. Diğer tabanda varolan devrimci anlayıştır. Her iki anlayış arasındaki çatışma tüm DİSK tarihini ortaya koyar.

İşçilerin mücadelesini önleyemeyen burjuvazi, bu sefer DİSK yönetimi vasıtasıyla kendi egemenliğini güvence altına almaya çalıştı. Yönetim söyleminde sermayeye karşı olduğunu söylemekle birlikte, pratikte her zaman sermaye ile kol kola oldu. Bunun böyle olduğunu işçiler kendi pratik yaşamlarında gördüler. DİSK, işçi sınıfını sermaye iktidarlarının yedeği haline getirmek için uğraş verdi. Bunun için DİSK hiç bir zaman "düzeni devirme" politikası gütmeydi. O tüm mücadele yılları boyunca, mücadeleyi kırmak için savaştı. Uzlaşmacılığa karşı çıktığı için çok sayıda işçi önderi, bu uzlaşmacı sendikacılar tarafından işten atıldı. Bu yönüyle Türk-İş ile aynı konumda olmuştur.

İç işleyişte de DİSK bürokratik katı merkez yetçil oldu. Aynen Türk-İş'te olduğu gibi, kendisine karşı muhalefet edenler, ya bürokratik merkez yetçilik işlettiler, ya yasalara dayanılarak ya da polis gücü ile dışlandı. Uzlaşmacı yönetimin ezme çalıştığı yalnızca sendikal muhalefet değildi; yok edilmeye çalışılan devrimci işçi hareketiydi. Bunu yapmakla DİSK, aslında dü-

zen sendikası olduğunu ve öyle kalmak istediğini gösterdi.

DİSK'in adının "devrimci" olması bizi aldatmamalı. Bu "devrimcilik" bir Mustafa Kemal "devrimciliğidir". Sanılıyor ki, işçi sınıfı devrimciliğidir bu. Her ne kadar söylemde hedef olarak "sosyalizm" hedefinden söz edildiyse de, bu bir aldatmacaydı. Amaç gelişen işçi hareketini tutmaktı. Bu devrimciliğin ne menem bir şey olduğu, 12 Eylül döneminde kendini gösterdi. Uzlaşmacılar 12 Eylül Faşizmi önünde yerlere kadar eğildiler. Böylece "tek bir kurşun atmadan" gidip teslim oldular.

12 Eylül ve dünya çapında sosyalizmin zor dönem yaşadığı bir sırada daha önce sözle söyledikleri tüm sendikal politikaları terk edip tam anlamıyla Türk-İş'le aynı konuma geldi. Gerçek yüz, bir kere daha tüm çıplaklığı ile ortaya çıktı. Bunun için DİSK aşılmalıdır. Pratikte bu geri yapı aşılmıştır. Örgütsel palanda da aşılmalıdır. Daha ileri nitelikte, gerçek sınıf örgütü olarak bir yapıyı oluşturacak birikim vardır, gerçekten vardır. Yapılması gereken tüm sendikalardaki sınıf sendikacılık hareketlerinin ortak örgütlenme ile mevcut yapıları parçalamaları ve ileriye yaratmalarıdır.

Burada Hak-İş üzerinde kısaca duralım. Bu sendika tıpkı Avrupa'daki "Hristiyan sendikaları" gibi, işçileri, din aracını kullanıp uyutmak ve onları düzen içinde tutmak amacıyla oluşturuldu. Bu sendika sürekli olarak devlet ve sermaye tarafından desteklenmiştir. Bu anlamda Hak-İş bir düzen sendikasıdır.

KAMU ÇALIŞANLARI SENDİKALARI PLATFORMU

KÇSP'yi oluşturan sendikalar "fili sendikacılık" anlayışına dayanarak kuruldu. Bu yönüyle kendinden önce kurulan sendikalardan farklıdır. Bu sendikalar yasal sendikacılık anlayışına göre kurulma-

yan ilk sendikalar. Başka söylemlerle söylersek, devlete ve yasalara rağmen; devlete ve yasalara karşı mücadele içinde doğdular. Mücadele ile iç içe oluştular ve mücadeleye dayanarak geliştiler. Bu sendikaları yaratan yüz binlerce kamu emekçisinin yıllarca süren kararlı mücadelesidir. Son dört yılda ise örnek mücadele ortaya koydular. Devlet her seferinde önlerinde barikat oldu. Barikat gene her seferinde aşıldı. Baskı, koğuşturma, sürgün açığa alma gibi yöntemler, öldürme gibi fiiller de mücadeleyi durduramadı. Mücadele sonucu bugün yarım milyona yakın bir güç oldu.

Sermaye ve devlet durduramadı ancak, kendi yönetimlerinin tutarsızlıklarını, gerilikleri ve pasifizmi ile önleri kesiliyor. Son olarak hükümetle uzlaşmaya yönelik "uyarı eylemi" KÇSP'nin gelişen devrimci emekçi hareketini nasıl hedefinden saptırdığının açık bir kanıtı oldu. KÇSP'ye egemen olan reformistler, devrimcilerin bu sendikalarda etkin olmaması için tüm gücünü kullanıyorlar. Bunu yaparken daha öncelikler gibi, kiteleri devrimci önderlerinden koparmaya ve öndersiz bırakmaya çalışıyorlar.

Mücadele temelinde kurulan ve mücadeleye dayanarak gelişen kamu emekçileri sendikaları bu duruma uzun süre katlanamazlar ve katlanmayacaklardır. Sınıf sendikacılığı anlayışının bu sendikalara egemen olması için tüm devrimci emekçiler daha etkin olmalıdır. Bu mücadelenin geleceği için yaşamalıdır.

SENDİKALAR İŞÇİ SINIFININ KURTULUŞ MERKEZLERİDİR

Mücadeleci, dürüst işçilerin-emekçilerin yönetimindeki en ileri sendikalar da eğer, «işçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olmalıdır» ilkesinden hareket etmezler ve işçi sınıfının kurtuluşunu benimsemezler-

se zamanla yozlaşıp, düzen organları olmaktan kurtulamazlar. Esas olan işçi sınıfının kurtuluşudur. Bu ise kapitalizme karşı kesin ve kararlı bir mücadeleyi gerektirir. İşçi sınıfının kurtuluş mücadelesinden uzaklaşan her sınıf örgütü, düzenin kölesi durumuna gelir ve sınıf örgütü olma özelliğini yitirir. Nasıl ki emeğin korunması ve geliştirilmesi sendikaların kapitalizm altındaki güncel görevi ise, bu sendikaların geleceği ise, sınıfın yani emeğin kurtuluşudur. O halde gözümüzü geleceğe dikelim. Geleceğe sırt çeviren ve yüzünü geçmişe dönen her olgu zamanla gerileşir. Geçmiş önünde kölece boyun eğmeyelim mücadelemizi işçi sınıfının kurtuluş hedefine yönelteyim. Sendikalar bu temel hedefi benimsemişlerse, emeğin korunması ve ilerlemesinde siper rolü oynayacakları gibi, aynı zamanda emeğin kurtuluşu için mücadele merkezleri haline gelirler.

Şimdiye kadar kendine "sınıf ve kitle sendikacılığı" ya da "sınıf sendikacılığı" adını veren sendikal çevreler ve hatta bu anlayışı savunan sosyalist hareketler, sendikaların hedefini kurulu kapitalist düzenle sınırlı tutmuşlardır. Onlara göre sendikalar ekonomik mücadele örgütleridir ve bundan ötürü kapitalizmi yıkmak gibi bir görevleri olamaz. Bu anlayışı da ileri götürüp, sendikalar "işçi sınıfı partisi gibi siyaset yapamazlar" diyerek aslında işçi sınıfını devrim mücadelesinden yalıtılmaya uğraşıyorlar. Bu anlayış kesinlikle yanlıştır ve mahkûm edilmelidir. İşçilerin devrimci siyaset yapmasını istemeyenler burjuvalardır. Çünkü onlar kendi egemenliklerinin devamını istiyorlar. Bu egemenliğe karşı olan her siyasete karşıdır. Bu yüzden işçilerin de devrimci siyaset yapmasını istemezler. Devrimci siyaseti işçilere yasaklayan bir anlayış isterse, gene işçi sınıfı adına devranın, sonuç olarak burjuvaziye hız-

met eder. Ekonomik ve politik mücadeleyi ayrı şeyler olarak görmek ve birbirinden koparmak kesinlikle işçi sınıfını düzene hapsedmek demektir.

Sendikalar, "devrimci örgütü" olan parti değildir, sendikalar, "işçiler örgütü"dür. Yapıları birbirinden farklıdır. Bu demek değildir ki sendikalar "işçiler örgütü" olarak, proletaryanın devrimci politik örgütünden uzak durmalı ve tüm sınıf örgütlerinin hedefi olan, sınıfların ortadan kaldırılması amacından da uzaklaşmalı. Bu kesinlikle işçilerin hedefi olamaz. İşçi sınıfı eğer kendi kurtuluş hedefinden uzaklaşır ve devrimci partilerle bütünleşmekten geri durursa, burjuvazinin ideolojik etkisi altında kalıp, zamanla yozlaşmaktan kendini kurtaramaz. Devrimci sınıf partisinin görevi, işçi sınıfı ile bütünleşmek; işçi sınıfının görevi de sosyalist hareketle bütünleşmektir. Kurtuluş bu buluşmadan doğacaktır. Yalnızca ekonomik mücadele ile işçi sınıfı kurtulamaz. Bunun yanında politik iktidar mücadelesi vermek zorunludur. Asıl mücadele iktidar mücadelesidir. Sendikalar iktidar mücadelesinin birer mücadele merkezleridir. Yoksa ücretlerin yükselmesi ve çalışma koşullarının iyileşmesi işçi sınıfını kurtuluşa götürmez. Bu olsa olsa işçi sınıfını burjuvazinin egemenliği altında kalmaya götürür. Yüksek ücretler kapitalizmi yıkmaz. Emperyalist ülkelerde görüldüğü gibi, yüksek ücretler kapitalizmi güvence altına alır. Esas sorun yüksek ücret değildir; esas sorun ücretlilik sistemini kaldırmaktır. İşte sendikaların bir görevi de bu ücretlilik sistemini kaldırmaktır.

Sendikalar bu perspektifle yola çıkarlarsa, düzenin organları olmaktan kurtulurlar ve emeğin gerçek kurtuluşunun organları olurlar.

Zafer AYDIN

GÜÇ VE EYLEM BİRLİĞİNE YAKLAŞIMDA LENİNİST POLİTİKANIN TEMEL ÇİZGİLERİ

Türkiye ve Kürdistan sol devrimci hareketinde, çeşitli siyasal örgüt ve partiler arasında, farklı düzeylerdeki birlik arayışlarının yanı sıra güç ve eylem birliği arayışları, pratik girişimleri geçmişten beri olagelmıştır. Siyasal-örgütsel birlik girişimlerini bir tarafa bırakacak olursak, son dönemlerde, güç ve eylem birliği girişimlerinin daha bir arttığını ve canlılık kazandığını; pratiğe geçirilmeye çalışıldığını gözlemek mümkündür. Sol-devrimci hareketin parçalanmışlığının bir ürünü ve ifadesi de olan bu tür girişimleri doğru bir değerlendirmeye tabi tutmak, gereken dersleri çıkarmak, bugün acil bir sorun haline gelmiştir. Çünkü, bu birlik arayışları, ortak düşman olan sermaye cephesine karşı tüm güçleri birleştirme çabasıdır ve devrim güçlerinin birliğini; emek cephesinin birliğini sağlamadan sermaye cephesini tarihi bir yenilgiye uğratmak mümkün görünmüyor; en azından şimdilik durum bunu gösteriyor. Soruna bu açıdan yaklaşıldığında, farklı düzeylerdeki birlik arayışları gibi, güç ve eylem birliğine yaklaşımın ayrıca ele alınması, bunun ilkeleri ve çerçevesinin belirlenmesi gelecekteki pratik girişimler için temel önemdeki bir çaba olmaktadır.

Sol-devrimci hareketin parçalanmışlığı, bu harekete sempati ve eğilim duyan toplum kesimlerinde birlik özlemlerini geliştirmiş; "birlik" gerçekleşmesi çokça arzulanan bir dileğe dönüşmüştür. İdeolojik-politik bilinçleri nispeten geri ama, devrime, devrimin zafetine içten duygular besleyen geniş bir kesimin bu dilek ve özlemleri pek çok hareket üzerinde bir baskı unsuru olmuştur. Bunun yanı sıra, kimi sol siyasi akım ve örgüt, yığınlarda ortaya çıkmış olan bu "birlik" eğilim ve arzularını istismar etmek için, kendi doğasına oldukça ters olduğu halde "birlik" tarafı görünmüş, görünme gereği duymuştur. 1980'li yıllar boyunca girilen pek çok güç ve eylem birliği denemelerinin arka planında işte bu istismar hesapları yatmaktadır. Şüphesiz, farklı düzeylerdeki birlik anlayışlarının tek nedeni bu hesaplar değildir. Bu hesapların yanı sıra, özgüçüne ve yığınlara güvenmemek-

ten kaynaklanan inancsızlık, tek başına pratik adım atama gibi nedenlerle de birlik arayışlarına girenler olmuş, çeşitli deneyler ortaya çıkmıştır. Ne var ki, nesnel zemini, ilkeleri ve devrimci amaçları olmayan bu girişimlerin hemen hemen tümü başarısızlıkla sonuçlanmış, kimi güç ve eylem birlikleri, kendisini oluşturan siyasetlerin ortak bir açıklaması dahi olmadan kaybolup gitmiş, adeta buharlaşıp yok olmuştur. TDP, TKP/K, PKK ve adını anımsamadığımız bir iki örgüt tarafından oluşturulan "Devrimci Birlik"; TDKP, TKP/ML Hareketi, TKEP, Kurtuluş tarafından oluşturulan güç ve eylem birliği; PKK, TDP, TKP/K, TKEP ve TKP/ML Hareketi tarafından yurt dışında oluşturulan "Devrimci Demokratik Güç Birliği Platformu" akla hemen gelen bir kaç örnektir sadece. Bu örneklerle 80'li yılların ilk yarısında TİP, TSİP, TKP, TKEP, PEŞENG ve TKSP'den oluşan "Sol Birlik"i; sayısını anımsayamadığımız ama yaklaşık onüç-ondört örgüt tarafından yurt dışında oluşturulan FKBDC'yi ve örneğin seçimler, referandum vb. somut gelişmeler karşısında oluşturulup hemen dağıtılan, ama dağılırken, dağıldığı dahi açıklanmayan sayısız birlik girişimlerini eklemek mümkün. Tüm bunlardan başka, düzeyleri farklı, özlere ve amaçları çok benzer olan Demokrasi Platformu, Demokratik Kütle Örgütleri Platformu, Sosyalist Dergiler Platformu gibi kimisi dağılmış, kimisi ise, varlığı ile yokluğu arasındaki sınır çizgisi iyice belirsiz hale gelmiş güç ve eylem birliği girişimlerine de tanık olduk. Kısacası, Türkiye ve Kürdistan sol devrimci hareketine güç ve eylem birliği girişimleri ister olumlu, ister olumsuz anlamda olsun, oldukça zengin bir birikim ve deneyim bırakmıştır. Bu yönü ile, Kürdistan yararlanılabilecek zengin bir laboratuvar gibidir. Bunlara dayanarak, güç ve eylem birliği konusunda dersler ve ortak sonuçlar çıkarmak için gereğinden fazla malzemenin önümüzde durduğunu rahatlıkla söyleyebiliriz.

Bütün bu girişimler bugüne dek pek çok örgüt ve

parti tarafından eleştiriye tabi tutulmakla birlikte, eleştirilerin içeriği "Kapalı kapılar ardında ve mücadeleden kopuk biçimde oluşturulan birlikler zaten yaşamazdı" gibi güç ve eylem birliği başarısızlığa uğradıktan ve sonuç görüldükten sonra söylenen sözlerden öteye gidemedi. Kimi eleştiriler daha işin başında yapıldıysa da içerik bakımından aynı olduğu için fazla bir anlamı olmadı. Bu muhtevaya sahip bir eleştirinin doğruluk payı olmakla birlikte eleştiri eksik ve dolayısıyla aydınlatıcı, sorunu çözümleyici olmaktan uzak olması nedeniyle etkisi olmamaktadır.

Şüphe yok ki, özellikle yurt dışında oluşturulan ve pratikten kopuk eylem ve güç birliklerinin yaşama şansı, politik yönden etkin olma gücü yok denecek kadar az olacaktır. Kapalı kapılar ardında, kâğıt üzerinde sağlanan birliklerin akıbeti de, sınıf mücadelesine etkin müdahalede bulunmadığı, pratikte varlığını kanıtlamadığı sürece, aynı olacaktır; zamanla güdükleşecek, buharlaşıp yok olacaktır. Ancak bu gerekçe tek başına, bugüne kadar bu amaç için sürdürülen çabaların başarısızlığını açıklamaktan uzaktır. Böyle bir eleştiri, iki nedenden açıklayıcı olmaktan uzaktır. Birinci neden şu ki; örgütlü güçler arasında oluşturulacak güç ve eylem birlikleri ister istemez, bu örgütlü güçlerin temsilcilerinin bir araya gelerek, belirli ülkeler üzerinde anlaşmalarıyla oluşturulur. Bunun aksini savunmak kendiliğinden bir anlaşışa düşmek anlamına gelecektir. İkincisi; "Mücadeleden kopuk" biçimindeki bir eleştiri, nedeni değil, sonucu gösterdiği için açıklayıcı olmaktan uzaktır. Çünkü, oluşturulan güç ve eylem birliğinin (veya farklı düzeydeki bir birliğin) pratikte vücut bulmaması, "mücadeleden kopuk" olması, o birliğin oluşmasına yol açan anlaşmaların bir sonucudur; nedeni değildir. Bununla birlikte, oluşturulan birliğin dağılma aşamasında önceki sonuç, nedene dönüşmekte ve birliğin dağılmasına yol açmaktadır. Kısacası, neden sonuç ilişkisi diyalektik tarzda işleyerek soruna damgasını vurmaktadır. "Pratikten kopuk"luk eleştirisi işte bu çerçevede anlaşılacak koşullu-anlamli olabilmektedir.

Devrimci proletaryanın komünist partisi, devrimin birleşebilecek bütün güçlerini birleştirmeden devrimin başarısının söz konusu olamayacağını bilir. Açık ki, bu amaca ulaşmak ancak Leninist politikalarla mümkündür. Devrimin güçlerini birleştirme çabası, güç ve nispeten uzun bir süreci kapsayacaktır. Bu süreç, iniş-çıkışlarla, bir kısım birliklerin bozulması, yerine daha ileri düzeydeki birliklerin oluşturulmasıyla ilerleyecektir. Gü-

nümüze kadar yaşanmış deneylerin ışığında ele alındığında bu hedefin gerçekleşmesinin zorlu bir çabayı gerektirdiğini söylemek karamsarlık olmayacaktır. Devrimin birleşebilecek tüm güçlerini, farklı düzeylerde de olsa birleştirmek, güç olduğu kadar devrimin başarısı için zorunlu bir görevdir aynı zamanda. Öyleyse ister güç ve eylem birlikleri olsun, ister daha ileri düzeydeki birlikler olsun hangi politikalar etrafında örülecektir? Bu birliklerin koşulları ve ilkeleri nelerdir? Bu sorulara son derece açık ve geçmişin deneylerini özümleyerek ortaya çıkarılmış yanıtlar vermek gerekiyor.

BİR "GÜÇ VE EYLEM BİRLİĞİ" NİN KOŞULLARI NELERDİR?

Her olgu için olduğu gibi, farklı güçler arasında sağlanacak "güç ve eylem birliği" de ancak içinde gerçekleştiği koşullar ele alınarak değerlendirilebilir. Çünkü, farklı koşullarda izlenecek farklı amaçlar, hem birliği oluşturacak güçlerin seçimine hem de birliğin eyleminin içeriğine damgasını vuracaktır. Örneğin; faşizmin ağır gerici-lik koşullarında oluşturulacak güç ve eylem birliğinin amacı, bileşimi, başvuracağı mücadele biçimi ve araçları, koşulların son derece devrimci olduğu koşullarda oluşturulacak birliğin amacından, bileşiminden, başvuracağı mücadele biçim ve araçlarından derin bir farklılık taşıyacaktır. Başka bir ifadeyle söyleyecek olursak, koşullar ile oluşturulacak birlik, birliğin amaçları ile bileşimi arasında doğru bir ilişki ve güçlü bir uyumun sağlanması gerekir. Dolayısıyla, birliği oluşturacak farklı siyasi akımlar arasında, birliğin oluşturulduğu koşulların karakterine ilişkin asgari bir görüş birliğinin olması gerekir. Ama bu asgari görüş birliği de yetmez, bunun yanı sıra mücadelenin yakın hedefleri ve biçimi konusunda da bir asgari görüş birliğinin olması gerekir. Tüm bu temel konular üzerinde görüş birliğine varılmadan oluşturulacak güç ve eylem birlikleri, günü birlik olmaktan ve kısa bir süre sonra dağılmaktan kurtulamayacaktır.

Günümüze kadar oluşturulan birliklerin sözü edilir bir etkileri olmadan, hatta kimisinin adı dahi duyulmadan dağılmasının nedeni işte burada aranmalıdır. Çünkü, bu temel üzerinde yükselmeyen birlik, ya yığınlardaki birlik eğilimlerini istismar amacıyla oluşturulan birlikler olacaktır ya da tek başına pratik faaliyette bulunma gücünü kendinde görmemekten kaynaklanan başkasının gölgesinde varlığını sürdürme kaygısıyla oluşturulan birlikler olacaktır. Çoğu kez de her iki nedenden dolayı güç ve eylem birlikleri oluşturulmuştur.

Devrimci Demokrat Güç Birliği, bu söylediklerimizin somut kanıtıdır. Aralarında ne taktik, ne stratejik, ne de güncel konulara ilişkin mücadele konusunda herhangi bir görüş birliği olmayan PKK ile diğer örgüt ve grupların DDGB'de bir araya gelmelerinin bundan başka hiç bir açıklaması yoktur ve olamaz da... Bu nedenle, örnek olsun, Kürdistan'a ilişkin bir bildirin yazılıp dağıtılması üzerine dahi bu gruplar arasında anlaşma sağlanamaz. 1994 yerel seçimleri ise canlı bir örnek olarak hafızalarda durmaktadır. Büyük iddialarla ortaya çıkan DDGB, yerel seçimler gibi bir konuda bile kendi içinde birlik sağlayamamış, bu nedenle, hiç bir pratik faaliyette bulunamamıştır. Bu durumda, bu "birlik" niye kurulmuş sorusu haklı olarak sorulur. Dahası, PKK ile hiçbir stratejik ve güncel konuda, mücadele biçim ve aracıyla görüş birliğinde olmayanların onunla böylesi bir "birlik"e gitmelerinin gerisinde tek bir neden kalıyor: Onun güçlü gövdesinin gölgesinde varlığını sürdürmek.

Burada amacımız DDGB'yi ve onu oluşturan parti ve çevreleri eleştirmek değildir. Sadece bu somut örnekten doğru dersler çıkararak pek çok güç birliği deneyiminin neden başarısızlıkla sonuçlandığını kanıtlanabilir biçimde gözler önüne sermek istiyoruz. Bu çerçevede, yazımızın başında açıklamış olduğumuz yargıyı bir kez daha tekrarlamakta yarar var: Bugüne kadar oluşturulmaya çalışılmış güç ve eylem birliklerinin başarısızlığını esas olarak, bu birliklerin pratikten kopuk olmalarına ve kapalı kapılar ardında gerçekleştirilmiş olmalarına bağlamak doğru bir değerlendirme olmayacaktır. Doğru bir değerlendirme için birliğin amaçları ile oluşturduğu koşullar arasındaki uyumu, mücadele hedefleri ve araçları ile onu oluşturan güçlerin karakterleri arasındaki ilişkiyi sorgulamak gerekir. Ancak bu sayededir ki, birliğin başarı şansını ve kalıcılık ihtimalini doğru hesaplayabiliriz.

Koşulların karakteri ve koşullara uygun mücadele araç ve yöntemleri üzerinde görüş birliğine varmış örgüt ve partiler arasında oluşturulmuş güç birliklerinin yaşama ve başarılı olma şansları vardır. Ancak, bu noktada, şöyle bir soru karşınıza çıkıyor: Reformist güçler arasında oluşturulan güç birliklerinin veya farklı düzeylerdeki birliklerin kalıcı olma şansları yok mu? Buna "evet böyle bir şansları var" yanıtını vermek gerekiyor. Çünkü, bu güçler, bir araya geldiklerinde koşulların karakteri, sınıf mücadelesinin beklentileri, mücadele araç, yöntem ve biçimleri vd. konularda kendi reformist uz-

laşmacı dünya görüşleri çerçevesinde anlayış birliğine varabiliyorlar. Bu bir kez sağlandıktan sonra, bu görüş birliği etrafında oluşturulacak birliğin yaşama şansı olacaktır. Devrim güçlerinin cephesinden bakıldığında böylesi bir güç birliğinin ufak(!) bir kusuru kalacaktır. Reformist bir burjuva uzlaşmacı iççriğe sahip olmak.

Ancak konumuz açısından işin bu yönü şimdilik pek önemli değil. Gözler önüne sermeye çalıştığımız şey, genel olarak bir "güç ve eylem birliği"nin kalıcı olma koşullarının neler olduğudur. Soruna kendi dünya görüşleri açısından yaklaşmak koşuluyla aynı yaklaşım devrimci örgüt ve partiler için de geçerlidir. Yani, oluşturulması amaçlanan birliğin kalıcı kılacak etmenler üzerinde bir anlayış birliği sağlandıktan sonra o birliğin kalıcı olması şansı yükselecektir. Şüphesiz, reformist güçlerin oluşturacağı birlik, reformist, burjuva uzlaşmacı amaçlar güderken, devrimci güçlerin kendi aralarında oluşturacağı güç ve eylem birliği devrimci amaçlar taşımak, sınıf mücadelesini daha ileri noktalara taşımak ve tüm mücadeleyi iktidarın fethi amacıyla bağlamak zorundadır. Buradan, "güç birliği"nin iktidarı ele geçireceği gibi bir sonuç çıkarılmamalıdır. Ancak, böyle bir hedefi olmamakla birlikte, ister güncel ister daha kalıcı sorunlar karşısında yapacağı propaganda ve ajitasyonda yığınlarla devrim ve iktidar hedefini göstermek; mücadele araç ve biçimleriyle kitleleri böyle bir mücadeleye hazırlamak, öne çıkan veya çıkarılması gereken her toplumsal sorundan yığın hareketinin geliştirilmesi, sınıf mücadelesinin burjuvaziyle uzlaşmaz bir çizgiye çekilmesi için yararlanmak amacıyla taşınmalıdır. Kısacası, günlük propaganda ve ajitasyonunda devrimci bir içerik taşınmalı, yürüteceği mücadelenin biçim ve araçlarında devrimci hedefler gütmelidir. Bu alandaki bir eksiklik, o güç birliğini oluşturan örgüt ve partilerin kendilerine devrimci sıfatı yakıştırmaları, oluşturdukları birliğin devrimci bir karakter taşımasına yetmeyecektir.

GÜNÜMÜZDE DEVRİMCİ BİR GÜÇ VE EYLEM BİRLİĞİ'NİN ZEMİNİ NEDİR?

Önce şunu belirlemek gerekir: Devrimci hareketin parçalanmış olduğu her yerde devrimci karaktere sahip bir güç ve eylem birliğinin zemini her zaman vardır. Yukarıda da ifade ettiğimiz gibi, bu birliğe bu karakteri verecek olan şey sınıf mücadelesinin talep ettiği mücadele biçimlerini propaganda ve ajitasyonu devrim hedefine başarıyla bağlayabilmektir. Bu, her dönem için geçerli olması gereken bir yaklaşımdır. Bununla birlikte, eko-

nomik, toplumsal ve siyasal koşulların farklılaşmasıyla birbirinden ayrılan her dönemde bu zemin de değişir.

Güç birliği oluşturmak üzere bir araya gelecek örgüt ve partilerin, her şeyden önce içinde buldukları koşulların karakteri, sınıf mücadelesinin önlerine koyduğu görevler, beklentiler ve sınıf mücadelesinin gelişim eğilimleri üzerinde asgari bir görüş birliğine varmaları gerekir. Böylesi bir asgari görüş birliği temeli üzerinde yükselmeyen birliklerin ve birlik girişimlerinin neden başarıya ulaşamayacağını daha önce ortaya koyduk.

Bu çerçevede içinden geçmekte olduğumuz süreçte devrimci bir güç birliğini oluşturmanın yolu, ortamın devrimci karakteri ve sınıf mücadelesinin gelişim eğilimleri üzerinde tam olmasa bile belirli bir mutabakata varmaktan geçiyor. Bundan dolayı, ortamın devrimci karakteri ve sınıf mücadelesinin bir iç savaş boyutuna vardığını, dolayısıyla, buna uygun mücadele hedefleri, araç, yöntem ve biçimleri üzerinde oluşmayan bir güç birliği, onu oluşturan güçlerin niteliği ne olursa olsun, devrimci bir içeriğe sahip olmayacaktır.

Türkiye'nin derin bir ekonomik ve siyasal krizden geçtiği artık genel kabul gören bir saptamadır. Bundan ötesi, Kürdistan'da şiddetli bir savaşın sürmekte olduğu ve devletin orada varlığını artık, sadece çıplak zor ve yalın durumuyla sürdürebildiği de genel kabul gören bir saptamadır. Ne var ki, teorik bir bakışa gerek kalmadan yapılabilecek bu saptamalar tek başına bir şey ifade etmiyor. Çünkü, bu olgular kendilerini tüm yönleriyle ve olgunlaşmış halleriyle toplumun önüne koymuşlardır. Burada önemli olan sınıf mücadelesinin gelişim eğilimlerini önceden kestirebilmek, sınıf mücadelesinin önüne koyduğu görevleri doğru ve yerinde saptayarak gerekliliklerini yerine getirebilmek, bu mücadelenin devrim ve iktidar mücadelesiyle doğru bir ilişkiyi kurabilecek bir taktik izlemektir.

İlk elden ve gözlem yoluyla varlabilecek sonuçlardan biri, egemen sınıf olarak tekelleri sermayenin toplumu devleti yönetme yeteneğini kaybettiği, buna karşılık toplumun geniş emekçi yığınlarının artık eskisi gibi yaşamak istemediğini gittikçe radikalleşen eylemleriyle ortaya koymasındır. Türkiye Cumhuriyeti devleti, yetmiş yıllık tarihinin en derin bunalımını yaşıyor. Üstelik bu bunalım, öncekilerden çok farklı olarak yapısal ve Türkiye kapitalizminin asalaklaşmasıyla ilişkili olduğundan kalıcıdır da. Bunalım, kapitalist meta üretiminin vardığı boyutların bir sonucudur. Kürdistan'da tüm şiddetle süren savaş bu bunalımı derinleştiriyor. Tekelci ser-

mayenin egemenliğini derinden sarsıyor. İşçi sınıfı ise, devletin tüm baskı ve terörüne rağmen eylemlerinde radikalleşiyor. Son olarak Aras Kargo ve Gebze Belediye işçilerinin direnişi ve ruh hali (şüphesiz sarı sendikacıları ve direniş kırıcı reformistleri kastetmiyoruz) Zonguldak kömür işçileri ile özelleştirilmek istenen büyük devlet işletmesi işçilerinin kararlı tutumları bunu gösteriyor. Tüm göstergeler, şimdiden iç-savaş boyutuna varmış, sınıf mücadelesinin daha da kızışacağı ve büyük bir hesaplaşmaya doğru yol alacağı yönündedir. Elbette, gelecekteki olaylar tarafından doğrulanmasını bekleyeceğimiz kehanetlerde bulunmak, falıcılık yapmak gibi bir düşüncemiz yok. Tüm yapmaya çalıştığımız, günümüzün ekonomik, sosyal ve siyasal koşullarıyla sınıf ilişkilerinden yola çıkarak, sınıf mücadelesinin giderek kızıştığını ve devrimci patlamalara gebe olduğunu hatta, şimdiden bu tür patlamaların seyrek de olsa görülmeye başladığını söyleyebiliriz.

Emekçi yığınların pek çok kesiminde siyasal mücadele istek ve eğilimleri ekonomik mücadelenin önüne geçiyor. Çoğu kez, tekelleri sermayenin ve devletin kendi saldırgan yığın hareketinin siyasallaşmasına yol açıyor. Gebze Belediye işçileri ile Aras Kargo'da olup bitenler bu alandaki son örneklerdir. İstanbul'un Kâğıthane ve Nurtepe semtlerinde ortaya çıkan gelişmeler halkın silahlanma eğilimini güçlendiriyor. Aslında, Sivas olaylarından sonra güçlenmeye başlayan bu eğilim, devletin kendi girişimleriyle de körükleniyor. Devlet toplum nüfusunun kendisinden yana olan kesimini iki yıldan bu yana açıktan açığa silahlandırıyor, eğitip örgütleyiyor. Bu saptama, hem başlangıç hem de kapsam itibarıyla Kürdistan açısından çok daha fazla geçerlidir. Son olarak, "Özel Ordu" adı verilen çapulcu sürüsünün MHP'li faşistlerden oluştuğu resmi makamlar tarafından itiraf edilmiştir. Tüm bunlar, tek tek ele alındığında dahi son derece önemli ve sınıf mücadelesinin gelişim doğrultusunu gösteren kilometre taşları olabiliyor. Devlet, çok şiddetli bir iç-savaş için MHP'li faşistlerden kendisine bir "ordu" oluşturmaktadır. Güvenilir buldukları sivil faşistleri, büyük kentlerin stratejik mahallelerinde yerleştirdiklerinden ve silahlandırdıklarından kuşku duyulmamalıdır. Karşı-devrim cephesindeki tüm bu hazırlıklar, devrimci krizin sarsıcı etkisi altına girmiş olan egemen sınıfın bu bunalımdan çıkış yolunu faşist devlet terörünü yaygınlaştırmak ve yoğunlaştırmakta bulduğuna işaret ediyor. Tekelci sermayenin iktidarı, yığınları yönetebilmek için "demokratik" yöntemlere de-

gil, faşist teröre başvuruyor; bundan sonraki yöntemi de bu olacaktır.

Egemen sınıfın tüm saldırı ve hazırlıklara emekçi yığınların yanıtı, eylemleri yaygınlaştırmak ve sertleştirmek biçiminde oluyor. Devletin tüm önlemlerine, baskı yoluyla sindirme ve bastırma çabalarına rağmen kitle eylemlerinde bir artış ve yaygınlık görülüyor. Kürt ulusunun direnişi, artık üzerinde söz söylenmesine gerek kalmayacak kadar açıktır. Ama Türkiye işçi ve emekçileri de mücadele çizgisi anlamında Kürt ulusunun yolundan yürümeye hazırlanıyor, hatta başlıyor. Zonguldak işçisinin "Burayı Şırnak'a çeviririz" biçimindeki sözleri toplumun belli bir kesiminde oluşan ruh halinin anlatımıdır.

Bütün bunlar, komünist ve devrimci güçlerin, devrimin temel ve birinci sorunu olan politik iktidar sorununu daha çok öne çıkarmasını; onu ele geçirmenin taktik ve araçlarını yaratmasını acil bir görev olarak dayatıyor. Bu dönemde bu sorunu ikinci plana itenler ve kitleleri tekelci sermayeye karşı savunma pozisyonunda tutanlar, politik iktidar hedefi yerine, genel demokratik ve ekonomik istemleri öne çıkararak iflah olmaz bir oportünizme düşmekten kurtulamayacaklardır.

Son derece elverişli ekonomik ve siyasal koşullara karşın yığın hareketi, bugün erişmiş bulunduğu düzeyden çok daha ileri düzeylere sıçrama yapamıyorsa, burada faşist devlet terörünün yanı sıra reformizmin geriye çekici, yığınları düzen içinde tutucu etkisinin de payı büyüktür. Başta işçi sınıfı olmak üzere çalışan kitlelerin eyleminin gelişmesinde en büyük engel (devlet terörünü saymazsak) sarı sendikacılar ve bu kesimler üzerindeki olan reformistlerden gelmektedir. Söz konusu kesimlerin mücadelesinin sertlik ve yaygınlıkta erişmiş bulunduğu boyut, sarı sendikacılara ve reformist güçlere rağmen olmuştur. Türk-İş'in üst yönetiminin ve onların alt kademe uzantısı olan şube yönetimlerinin çoğunun işçi sınıfının eylemini engellemek için nasıl bir çaba içinde olduğunu günlük gazetelerden dahi izlemek mümkün. Buna karşılık, sınıfın, eylem için alttan nasıl bir baskı uyguladığını da görebiliyoruz. Öte yandan, Kamu Çalışanları Sendikalarında örgütlü memurların eyleminin reformist güçler tarafından en geri çizgide tutulmaya çalışıldığını biliyoruz. Ankara ve İstanbul eylemleri, reformist sendika yöneticilerinin yatıştırıcı ve eylemi geriye çekici çabalarına karşı gerçekleşmiştir.

Sınıf mücadelesinin bu koşulları, komünist ve devrimci güçlerin önüne, sınıf hareketinin gelişmesinin

önündeki bu engelleri temizleme görevini koyuyor. Sarı sendikacılık ve reformizm gibi yığınların ayağına dolanan prangalar sökülüp atılmakça sınıf hareketinin özgürce gelişimi söz konusu olamayacaktır. İşçi sınıfı ve kamu çalışanları bugüne kadar, bu prangalar ayaklarına dolanmış olduğu halde, büyük öfkesi ve ağır yaşam koşulları sayesinde eylemlerini yaygınlaştırmış ve sertleştirmişlerdir.

Şüphesiz, sarı sendikacılık ile reformistlere karşı verilecek mücadele birbirinden farklılık gösterecektir. Birincilere karşı verilecek mücadele, bundan böyle zor ögesi ni daha çok içermek durumundayken, ikincilere karşı mücadele esas olarak teşhir ve tecrit, yığınlar üzerindeki ideolojik etkisinin kırılması biçiminde olmalıdır. Kitle hareketinin daha ileri düzeylere sıçramasının önündeki bu iki engel böyle temizlenmelidir.

Sarı sendikacılar bir yana, ele aldığımız konu gereğince, reformizmle mücadelenin bir yönü üzerinde durmak gerekiyor. Bu politik akımla ideolojik mücadelenin yeri ve önemi biliniyor. Ekonomik ve siyasal koşulların yığın eylemini geliştirmeye ve radikalleştirmeye son derece uygun olduğu bir dönemde reformizme karşı mücadele sadece ideolojik teşhirle sınırlanamaz. Kitle eyleminin önünde engel olma durumu, burjuva sınıf uzlaşmacı çizgisi, politik teşhiri ve tecridi de mücadelemizin hedefleri olmak durumundadır. Çünkü bir anlamıyla reformizmin devrim hareketi önünde oluşturduğu engel, devrimin olgunlaştığı koşullarda çok daha tehlikeli bir hal alır, devrimin yenilgisi ve burjuva egemenliğin tekrar tesis edilmesinin yolunu hazırlar. Bilindiği gibi, devrim hareketinin geliştiği ve egemen sınıfın devrimci krizin sarsıcı etkisi altına girdiği dönemlerde, burjuvazi iktidarı kaybetmemek koşuluyla, yani en temel olanı kaybetmemek koşuluyla her türlü uzlaşmaya razı olur. İşte tam da bu aşamada, yani sınıf mücadelesinin en kritik anında reformist akımlar burjuvazinin imdadına yetişir. Sınıf uzlaşmacı politikaları ve eylemi burjuvazi için en kabul edilebilir çizgiye çekmesiyle burjuvaziye nefes alacak bir zaman, manevra yapabilecek bir alan yaratır. Reformist akımlar, burjuvaziye karşı bu tarihsel görevlerini yerine getirirken, yığınların bilincinde ve beklentilerinde yarattıkları bulanıklığa ve yanılsamaya dayanırlar. Onlar, herkesten çok işçi sınıfının çıkarlarından yana gözükeren işçi sınıfının temel çıkarlarını burjuvaziye altın tepsi içinde sunarlar. Buradan da anlaşılıyor ki, reformist akımlar, yığınları aldatma işinde eylemsizliği, yerinde oturmayı savunmazlar. Aksine, yığınların eylemden

yana eğilimlerini ve öfkelerini dikkate alarak eylem önerilerinde bulunur, hatta bir takım eylemleri de örgütlerler. Türk-İş'in 3 Ocak 1991'de iş bırakma eylemi yapması, 20 Temmuz 1994 eylemini düzenlemesi... veya Kamu Çalışanları Sendikalarına çöreklenmiş reformistlerin İstanbul ve Ankara memur eylemlerini örgütlemesi gibi... Burjuva sınıf uzlaşmacı yüzlerinin anlaşılmasında ve kendilerini çalışan yığınlardan gösteren yüzlerindeki maskenin düşmemesi için bu davranış çizgisinin zorunlu olduğunu onlarca yıllık sınıf mücadelesi deneyimi onlara yeterince öğretmiştir. Ama, eylem biçimlerinde ve araçlarındaki farklılık ve ilerleme ne olursa olsun, kitlelerin nabzına uygun eylemlerdeki bu değişimde, değişmeyen bir şey kalır: Eylemi düzen sınırları içinde ve burjuvazi için kabul edilebilir bir çizgide tutmak... Reformist akımların kendilerini ele verdikleri nokta; halkın deyimiyle zurnanın zırt dediği yer işte burasıdır. Reformist akımların kitle eylemlerinde gelebilecekleri çizginin eşiği budur. Bu eşiğe gelinceye değin çok geniş bir alanda at koşturarak ve bazen de radikal bir üslup tutturarak yığınların bilincinde kendileri ve burjuvazi hakkında yanlışlar yaratır, balaşçelerini ve beklentilerini muğlaklaştırır. Söylediklerimizin daha iyi anlaşılabilmesi için bir kaç örnek vermek yerinde olacak. Tarihin en büyük vahşetlerinden biri Kürdistan'da, Kürt halkı üzerinde uygulanırken reformistler, enternasyonalizm adına Küba halkıyla dayanışma için yasa-dışı gösteri dahi yapabilirler. Peki, bir siyasi akımın Küba halkıyla dayanışması ve bunun için eylem yapması yanlış bir şey mi? Aklı ba-

şında hiç kimse buna "evet" yanıtını vermez. Küba halkıyla dayanışma eylemleri düzenlemek yanlış ve eleştirilecek bir şey değil, tersine, bir gerekliliktir. Öyleyse sorun nedir? Sorun şu ki, Kürt ulusuyla dayanışma için bir taş dahi atmayan bazı akımların enternasyonalist olduklarını yığınlara yutturmak için günümüz koşullarında burjuvazi için kabul edilebilir bir şey olan Küba halkıyla dayanışmayı öne çıkarmalarıdır. Reformistler, böylelikle hem sosyal-şoven yüzlerini hem de burjuva uzlaşmacı çizgilerini gizlemeye

çalışırlar. Benzer bir biçimde, Kürt halkının kendi kaderini tayin etmeye başladığı ve faşist TC devletini Kürdistan'da bitme noktasına getirdiği aşamada, reformistler, burjuvazi için kabul edilebilir hale gelen, "Kürt kimliğini tanıma", Ana dilde öğrenim ve yayın hakkı" vb. istemleri öne çıkarırlar. Ve bunu enternasyonalizm adına, Kürt ulusuyla dayanışma adına yaparlar. Ankara ve İstanbul'daki Kamu Çalışanları eylemlerini en az direnme çizgisi ve burjuvazi için en kabul edilebilir noktaya nasıl çektiklerini konuyla ilgili herkes biliyor artık.

Yazımızın bu bölümünün başında, sınıf mücadelesinin gelişim eğilimlerine ilişkin ortaya koyduğumuz gerçekler, devrimci güç birliğine zemin teşkil ederken reformizme ilişkin saptamalarımız devrimci bir güç ve eylem birliğinin kimlerle yapılmaması gerektiğini anlatıyor.

Nesnel devrimci koşullar, reformist hareketlere öldürücü darbeyi indirerek onları kesin bir çöküş sürecine sokmuştur. Kendini düzen sınırları içine hapseden reformist akımlar bu öldürücü darbelerden kendilerini korumak için çareyi devrimci güçlerin gölgesinde sığınmakta buluyorlar. Bu çerçevede anlaşılacak kaydıyla, reformist akımların devrimci güçlerle yapmaya çalıştığı pek çok güç ve eylem birliği girişimine tanık olduk. Bu birliklerin bir kısmına yukarıda değindik. Ne var ki, şimdiye kadar reformist güçlerle oluşturulan platformlar, pasif bir konuma düştüğü gibi; bu platformlar ilerici unsurların devrimci eylemlere yönelmesini önünde de bir engel oluşturmuştur. Böylece, kapadan bin bir zahmetle kovulan reformist akımlar, gerçek dikkat göster-

20 Temmuz Eyleminde Mücadele Birliği Platformu

nilmediği sürece bacadan gerisin geriye gelebilmekte; zarar vermeye devam edebilmektedir. Bu yüzden, her kim ki, reformist güçlerle ortak davranmaya başlarsa kendini reformizmin batağında bulmaktan kurtaramayacaktır. Nesnel devrimci ortamın öldürücü darbelerinden kurtulma çabasının kendi özgücüne güvensizliğin sonucu olarak güç birliği arayışına giren reformist örgüt ve partilerle aynı platformda yer almanın sınıf mücadelesi açısından sakıncaları bununla sınırlı değildir. Bu tehlike var ve "ben gücüne güveniyorum" demenin bu tehlikeyi savuşturmak açısından fazla bir anlamı yoktur. Bu tehlikenin yanında ve en az bunun kadar önemli olan bir şey daha var: Reformistlerle aynı platformda yer almak, onların tecrit ve teşhirini hem güçleştiriyor hem de onlara hayat zeminini yaratıyor. Zaten reformist örgüt ve akımların dün sövüp saydıkları güçlerle bugün yan yana yürüme isteklerinin altında yatan işte bu zemini yaratma istek ve çabasıdır. Hem bunu sağlamak hem de devrimci güçlerin yanında durarak reformist damgasından kurtulmak, böylelikle kendileri hakkında yığınlarda yanlışlıklar yaratmak... İşte, devrimci güçlerle güç ve eylem birliği çabalarının arkasındaki gerçek budur. Reformist örgüt ve partilerin bunun dışındaki nedenlerle ve sınıf mücadelesine ilişkin devrimci kaygılarla birlik arayışına giriştiğini düşünmek onulmaz bir saflık olacaktır. Muğlak ve ilkesiz birlikler peşindeki reformist ve oportünist akımların tek amacı, kendilerine yaşam alanı bulmak, yığınlardaki "birlik" eğilimlerini istismar etmektir. Muğlak ve ilkesiz birlikler peşindeki oportünizm ve reformizmin tüm girişimleri daha çok parçalanma, daha çok dağılma ve sonuçlanmamış, böyle sonuçlanmayan platformlar da etkisiz kalmış, varlık ile yokluk arasındaki sınır çizgisi son derece incelmıştır. DDGB sadece bir örnektir.

"En geniş birlikleri yaratma" anlayışı ise ilkesiz muğlak sınıf mücadelesinin koşul, ihtiyaç ve görevlerini gözetmeyen bir anlayıştır. Doğrusu, sınıf mücadelesini daha ileri mevzilere taşıyacak, yığınların bilincinde ve yaşamında devrimci sıçramalar yapacak; bu mücadelenin devrim ve iktidarın fethedilmesi ile doğru ilişkisini kurabilecek devrimci güçlerin birliğini amaçlamaktır. En azından başlangıçta, bir çekim merkezi yaratana ve sağdan-soldan gelecek etkileme çabalarına karşı koyabilecek sağlamlıkta örene kadar sadece devrimci güçlerin güç ve eylem birliğini hedeflemek gerekiyor. Bu hedefi başarabilmek için devrimci güçleri reformizmden koparıp devrimci bir eksen etrafında toplamak gerekiyor.

Bu işin kolay olmadığını biliyoruz. Devrimci güçler arasında güç birliğini sağlamanın sadece ideolojik-teorik yaklaşımla olmayacağını, bunun yanı sıra, varlığını açıkça hissettirip kabul ettiren politik bir gücün varlığının gerekli olduğunu da biliyoruz. Özellikle güce tapan, devrimci olmakla birlikte, marksist teorinin önemini ve devrimci sınıf bakış açısını kavrayamamış güçlerin varlığı koşullarında devrimci güçleri eylem birliklerinde bir araya getirmek göreviyle komünist partinin bağımsız mücadelesi ve örgütsel bakımdan güçlenmesi arasında doğrudan bir ilişki vardır. Elbette, burada her iki görevi birbirinin karşısına koymadığımız gibi, mekanik tarzda, ikincisini birincisinin önüne koyan bir öncelik anlayışına da sahip değiliz. İşaret etmeye çalıştığımız nokta şudur: Devrimci güçlerin birliğini sağlamaya çalışırken kendi bağımsız çalışmalarını bir an bile ihmal etmemek ve bu ikincisini başardığımız oranda da birinci görevi yerine getirmenin daha da kolaylaşacağıdır. Bu iki görev arasındaki ilişki mekanik değil, birbirini geliştiren diyalektik bir ilişkidir.

Bütün bu koşullar toplamı, içinde bulunduğumuz koşullarda devrimci bir güç ve eylem birliğini oluşturmamanın zemini oluşturmaktadır. Elbette, bu bir olanaktır ve gerçekleşmesi için çaba harcanmadığı sürece, olanak sadece olanak olarak kalır.

BİR ELEŞTİRİYE KISA FAKAT ZORUNLU BİR YANIT

Haftalık Mücadele dergisinin 20 Ağustos 1994 tarihli 106. sayısında Haklar ve Özgürlükler Platformu'nun bir açıklaması yayınlandı. Açıklamada, Mücadele Birliği Platformu sert bir biçimde ve doğrusu garipsediğimiz bir üslupla eleştirilmiş. Eleştiri, Mücadele Birliği Platformu'nun elden geldiğince dikkatli bir üslupla yazılmış açıklamasına bir yanıt mahiyetinde. HÖP'ün eleştiri içerikli açıklaması, çeşitli örgütlerden tutalım da, neredeyse hakaretler içeren kavramlara kadar pek çok şeyi içeriyor. Eğer adına "eleştiri" denirse bu eleştirinin ufak(!) bir kusuru var: Devrimci güçler arasında olması gereken geliştirici ve yapıcı içerikten yoksun olmak... Şüphesiz biz, devrimci güçler arasında eleştirinin olacağına ve olması gerektiğine inanıyoruz. Çünkü biz, devrimci güçler arasında oluşturulacak her düzeyde birliğin (buna en başta güç birlikleri dahil) "eleştiri özgürlüğü" dışlamayacağına tersine içereceğine inanıyoruz. Biz, bütün eylem birliklerimizde "eylemde birlik, eleştiride özgürlük" anlayışıyla hareket ediyoruz. Bunun yanı sıra

ra, devrimci güçler arasındaki eleştirinin yapıcı ve eleştirici olması gerektiğine inanıyoruz. En azından biz, elimizden geldiğince bunu yapmaya çalışıyoruz, bundan sonraki yaklaşımımız da böyle olacaktır. Reformistlere yönelik eleştiride kullanacağımız üslup ile devrimci güçlere yönelik eleştiride kullanacağımız üslup kesinlikle birbirinden farklı olacaktır.

Genel olarak güç birliklerine, özel olarak devrimci güç birliklerine başka dönemlerde ve günümüzde nasıl yaklaşılması gerektiğine; devrimci güç birliklerinin oluşumunda reformist olduğunu düşündüğümüz parti ve örgütlerin nasıl bir yere sahip olduğuna yazımızın yukarıdaki bölümlerinde yeterince değindiğimiz için burada tekrar değinme ihtiyacı duymuyoruz.

HÖP'ün en çok, Mücadele Birliği Platformu'nun açıklamasında geçen "Ancak özellikle Haklar ve Özgürlükler Platformu'nun bu süreçte hızla sağa kaymasını ve reformistlerle ortak noktalar bulmasını üzüntüyle seyrediyoruz." biçimindeki uyarısına (isteyen buna eleştiri de diyebilir) içerlendiği anlaşılıyor. Haklar ve Özgürlükler Platformundaki arkadaşlar bu uyarı ya da eleştiriyi doğru bulmayabilir, gözlemlediğimiz şeyin yanlış olduğunu, hatta, gözlemlediğimiz şeyi yorumlamakta "yeteneksiz" olduğumuzu da söyleyebilir ve bunu ikna edici bir biçimde, sadece bizi değil, açıklamalarını okuyan herkesi ikna edici bir biçimde anlatır, olur biterdi. Üstelik, biz de kusurumuzu(!) anlamış olur, dersler çıkarır, bir daha aynı hataya düşmemeye çalışırız. Bu böyle olsaydı, dostlarımızın bize katkısı olurdu. Ama böyle olmadı. Bunu yapmak yerine, Haklar ve Özgürlükler Platformu'ndan arkadaşlar şöyle demeyi tercih ediyor:

"Politikada bir niyetler vardır, bir de gerçekler. Bir teori vardır bir de pratik. Tüm iyi niyetlerine, tüm radikal söylemlerine karşın kitlelerle kucaklaşmaktan uzak, politikaları dergi sayfalarında yapıp yürütmeye çalışanların sağı da solu da, devrimciliği de reformizmi de, kavramlarını beklemiyoruz. Bu nedenle, böyle "sağa kaymak" gibi iddialı, tumturaklı eleştiriler yapanlara önce kendi — niyetlerine değil- gerçeklerine, kendi — teorilerine değil- pratiklerine şöyle bir dönüp bakmalarını öğütleriz. (Mücadele, Sayı 106, Sf.2)

Her şeye rağmen, arkadaşların bizim niyetimizden şüphe etmedikleri anlaşılıyor ve sağlıklı bir diyalog için bunu önemli bir ilk adım sayıyoruz. Ancak, dostça söylenmiş bu söz, yazıda ve yazının bir parçası olarak aktardığımız pasajda ortaya konan düşüncenin yanlış olduğu gerçeğini örtmüyor. Öncelikle, arkadaşların anlayışına

sığınarak, "kitlelerle kucaklaşma"ya bu kadar vurgu yapmamalarını tavsiye edeceğiz. Dün de, bugün de "kitlelerle kucaklaşmak" doğruluğun ölçütü olmamıştır; ileride de olmayacaktır. Dün "kitlelerle kucaklaşma"yı, "kitleleşme"yi doğru olmanın ölçütü sayan ve sananlar bugün modern anlamda sosyal-demokrasinin ana kollarını oluşturma sürecindedir. İşte dün yüz binlerce kitleyi kucaklayan Devrimci Yol'un halî, işte yüz binlerce işçi ve emekçiyi harekete geçiren DİSK'e egemen olan ve koca koca fabrikalara başka bir sol siyasetin girmesine dahi izin vermeyen TKP'nin halî... Eğer dünden değil de bugünden örnek verecek olursak ve "kitlelerle kucaklaşma"yı doğru olmanın ölçütü kabul edersek, bu durumda da, Haklar ve Özgürlükler Platformu'nun sürdürücüsü olduğu gelenek değil PKK akla gelir ve onu tek doğru kabul etmemiz gerekir.

Devam ediyoruz. Eğer "sağı da, solu da, devrimciliği de reformizmi de..." kavramak için politikalarımızı "dergi sayfalarında" değil, dağlarda, sokaklarda, semtlerde, fabrikalarda vd. yerlerde yapıp yürütmek gerekiyorsa burada da iş PKK'ye kalıyor, başkasına değil. Böylece, bundan böyle kimin "sağ" kimin "sol" neyin "reformizm" neyin "devrimci" olduğunu göüp PKK'yi dostlara sormamız lazım. Tabii, eğer geçmiş için konuşacak olursak, geçmişte de, TKP ve Devrimci Yol'dan referans almamız gerekiyormuş demek ki...

Dostlarımızın "... Kendi — teorilerine değil — pratiklerine şöyle bir dönüp bakmalarını öğütleriz" biçimindeki öğütlerine hem uyup, dönüp şöyle bir baktık, hem de neyi kastettiklerini anlamadık. Anlamak için soru sormamız gerekiyor: Bizim pratiğimiz az olduğunu mu anlatmak ve bundan dolayı eleştirmek istiyorsunuz? Eğer böyleyse diyeceğimiz şudur: Eylem sayısının çok olması, leninist politika alanında doğru olmaya yetmiyor, yeterli kanıt sayılmıyor. Sayısızca, her gün onlarca silahlı çatışma yaşayan PKK'yi leninist politikada en doğru örgüt saymak lazım gelirdi. Şüphesiz bu doğru yaklaşım değil. Yok, eğer tek tek her eylemin içeriğine bakmamızı öneriyorsanız — ki doğrusu budur — bugüne kadar yaptığımız eylemlerin herhangi birinin içeriğinin reformist özde olduğunu göremedik. Görememiş olabiliriz, sizin saptadığınız böyle reformist içerikli bir eylemimiz varsa, bize anımsatırsanız sizinle dostça bir tartışma yürütmeye hazırız.

Bu kısa açıklamalardan sonra nicel gücü bu kadar öne çıkarmanın ve ona vurgu yapmanın ne kadar yanlış olduğu bir parça olsun anlaşılmalıdır sanırız. Şüphesiz,

politikada güç önemlidir. Eğer düşüncelerimizi maddi bir güç haline getirmek ve pratiğe geçirmek istiyorsak güçlenmemiz, yığınlar üzerinde politik yönden etkin olmamız, onları ana yapının içinde değil ama çevresinde örgütlememiz hiç bir zaman doğru politikaların kanıtı sayılmaz, sayılmamalı. Birincisi bu. İkinci nokta ise şu: Doğru politikalara sahip olmak için güçlü olmak gerekmiyor. Yani, isterse bir kişi olsun, o kişinin söylediklerinin bilimsel marksist politikalar açısından doğru olabilmesi için etrafında bir kalabalığın, belli sayıda bir kitlenin toparlanmış olması gerekmiyor. Doğrunun ölçütü bilimdir, kalabalık sayısı değildir. Elbette, politikanın sınırdığı yer pratiktir, yaşanan kendisidir. Ancak, bu sınının gerçekleşmesi ve yığınların o politikanın yanlışlığını – yanlışsa eğer – görebilmesi için az ya da çok, belli bir sürenin geçmesi gerekiyor. Bundan dolayıdır ki, çoğu kez marksist olmayan devrimci olmayan politikalar, çeşitli nedenlerle (bu nedenleri tartışmak ayrı bir konudur) kitlelerde yankı bulur, kitleleri etkileri altına alırlar. Eğer böyle olmasaydı TKP, Devrimci Yol vd. reformist oportünist akımların yüz binlik rakamlarla ifade edilen kitleleri kendi etraflarında toparlamaları başka nasıl izah edilebilirdi?

Politika üreten akademik bir çevre değil de, sınıf mücadelesine müdahale ve önderlik eden bir yapı olmak isteyenler için söz ile pratik arasında, teori ile pratik arasında belli bir uyumun olması gerektiğini herkesten çok bildiğimizi düşünüyoruz. Bu anlamda, dört yıllık süreç içinde, tüm imkânsızlıkları ve ayrıştığımız reformist çevrenin engel tahribatına rağmen pratiğimiz ortada, yaptıklarımız, yapmaya çalışıp da yapamadıklarımızı biliyoruz. Tüm bunların sonucu olarak, şunu rahatlıkla diyebiliriz ki, teorimizle pratiğimiz arasında belli bir uyumu sağlamak için elimizden geleni yaptık, yapmaya devam ediyoruz. Olanaksızlıklar, engeller, polis operasyonlarından ortaya çıkan sorunlar geçicidir, bunlar çözümlenir. Bunların geçici şeyler olduğunu, sizin bizden daha iyi bilmenizi bekliyorduk. Kaldı ki, dostlarımız, dört yıllık bir tarihe pek çok şeyi sığdırdığımızı biliyor olmalılar. Dostlarımızı temin ederiz ki, biz böyle şeylere temel bir önem yüklemiyoruz. Güce, temel ve belirleyici bir önem yüklemiyoruz, yüklenmesini doğru bulmuyoruz. Güç, ancak doğru marksist-leninist politikalar, ideolojik çizgi, bilimsel teorinin yanı sıra olduğu ölçüde önemlidir, onun önemi bu çerçeveye sınırlıdır.

Haklar ve Özgürlükler Platformu, parçası olduğu gücün dağlarda, şehirlerde, fabrikalarda, okullarda, ge-

cekondularda savaşı örgütlediğini, "hayatın her alanında ve anında mücadelenin, direnişin içinde" olduğunu; devamla, bu gücün savaşı yapısını ve direnişçi ruhunu anlatıyor, ama bizim bunu anlayamayacağımızı ileri sürüyor. Bunu anlayabilmeniz için bir de bir yol öneriyor; şöyle; "Bunu anlayabilmemiz için kendinize ve ilkemizde sürüp giden mücadeleye iyi bakmalısınız. Yoksa ne devrimcilerle reformizm arasındaki ayrımı, ne de tüm bir halkın devrime dek yürüten savaşımını örgütlemeyi havesanız almaz, tahayyül bile edemezsiniz. Bundan dolayıdır ki, iddialı olmakla mütevazilik, esneklikle radikalite arasındaki ilişkiyi-bağı doğru bir biçimde kurabilmeniz de mümkün olmaz." (agy)

Bizimle tanışıklığı kısa bir süre için söz konusu olan bu dostlarımızın havesalası ve tahayyül gücümüz hakkında böyle fikir yürütebilmelerine bir şey demiyoruz. Kendi takdirleridir, yanılıp yanılmadıklarını zaman gösterecek. İçin bu yanı önemli değil. Önemli olan şu: Sizin "sağda mı", "solda mı" olduğunuza ilişkin bir görüş sahibi olabilmemiz için savaşınızın şiddetine, direnişinizin gücüne bakmamız gerekmiyor. Savaşınız ve direnişiniz, faşist devlete darbeler indirdiği, devrimci hareketi iletiriyeye taşıdığı, sınıfın mücadelesini sermaye sınıfına karşı sürdürdüğü müddetçe coşku ve saygıyla karşılarız; yaptığınız da budur. Ancak, bilimsel değerlendirmelerde ajtasyona yer verilmez. Siz de kabul edersiniz ki, PKK'nin günde ortalama on savaşı dağlarda çarpışarak ölüyor, milisleri şehirde tek tek kaçınıp yok ediyor, kısacası, amansız ve gerçek bir savaşın tüm bedelleri ödeniyor. Biz, Türkiye ve Kürdistan devrimi için yaşamaları ortaya koyan herkese karşı devrime olan sorumluluğumuz ve sermaye sınıfına karşı olan kinimiz gereği, derin bir saygı ve devrimci duygular besleriz. Şüphesiz, parçası olduğumuz gücün savaşçılara karşı duyu ve düşüncelerimiz de böyledir. Ama, bilimsel politik değerlendirmeler yapılması söz konusu olduğunda bu duygularımıza yer vermeyiz; vermeme zorundayız. Bir partinin ya da örgütün devrimci mi, reformcu mu olduğuna nasıl karar verileceğini, bu karar verilirken eylemlerin nasıl bir rolü olduğunu Stalin'den aktarmak istiyoruz:

"Şu ya da bu partinin devrimci ya da reformcu karakterinin belirlenmesinde tayin edici olan, tek başına 'devrimci eylemler' değil, ama parti tarafından girişilen ve yararlanan bu eylemlerin siyasal hedef ve görevleridir" (Stalin).

Stalin'in bu sözlerinin yeterince açıklayıcı olduğuna inanıyoruz ve bu nedenle sözü fazla uzatmak istemiyor

ruz. Dostlarımıza ideolojik teorik konularda tevazu olmayacağına, olmaması gerektiğini anımsatmak zorundayız. Paris Komünü'nü Proudhon'cular ve Blankistler kurdular diye 'Marx ve Engels'in tevazu gösterip doğru bildikleri şeyleri söylememeleri doğru olmazdı. Eğer tarihe gelişimizi yadığıyorsanız kendi tarihinizden örnek verebilirsiniz. 1978'de, Devrimci Yol'un yönetici kadrolarının büyük bir bölümü ve katesinin ezici bir çoğunluğu, "Devrimci Yol'un çizgisi doğrudur" diyor diye, bir kısmının İstanbul'da ortaya çıkıp "hayır siz tasfiyecisiniz" dememe mütevazılığı göstermesi doğru olmazdı; zaten öyle yapmadılar, doğru bildikleri şeyi, temsil ettikleri gücün büyüklüğüne-küçüklüğüne bakmadan, çıkıp söylediler. Doğru yaptıklarını düşünüyor olmalısınız. Biz de doğru yaptıklarını düşünüyoruz. Söz konusu çıkışı yapan tek kişi de olsaydı bizim değerlendirmemiz değişmez; "biraz mütevazı ol, karşıdaki gücü görmüyorsunuz" demezdik, demeyi aklınıza getirmeyiz. Öncelikle söylediklerinin içeriğine bakar, sonra da söz ile pratik arasındaki uyumu gözlerdik. Güç konusundaki tevazuya gelince; dostlarımızın içi rahat edebilir ki biz hiç bir zaman gücümüzü abartmadık, nicel bakımlan çok güçlü olduğumuzu ileri sürmedik. Eğer böyle bir şey varsa bize de gösterilsin, düzeltmeye hazırız. Ancak, tekrar bazıda da olsa, söylemeliyiz ki, ideolojik teorik alanda, politika alanında mütevazı olmayı düşünmedik, düşünmüyoruz. Tek kişi de kalsak, böyle bir şeyi düşünmeyiz. Çünkü böyle bir davranış doğru değildir, bilimsel değildir, bir leninistin takacağı tavır değildir. Tek başına kalmayı göze alarak her zaman doğru bildiğimiz politikada ısrar ettik. Bu yüzden, örnek olsun, 1992 1 Mayıs'ında herkes Doğu Perinçek'in GOP'taki mitingine giderken biz, gücümüzün küçüklüğüne bakmadan 1 Mayıs Alanı'na çıkmada ısrar ettik, sözümlüze uygun bir pratik için elimizden geleni yaptık. 1994 yerel se-

çimlerinde biz seçimlerin boykot edilmesi gerektiğini ileri sürdüğümüzde herkes belediye başkanı ve muhtar adayı saptamakla meşguldü. Biz, bu politikada tek başımıza kalmayı göze almışken, Ulusal Kurtuluş Hareketi'nin boykot kararını açıklamasıyla tüm siyasetlerin tavrı değiştirmek için nasil sraya girdiğini; bir hafta önce seçimlere katılmaya çağırıldıkları kitlelere, bir hafta sonra seçimlere neden katılmamaları gerektiğini izah eden bildiri ve açıklama yayınlamaya çalıştıklarını hep birlikte gördük. Söze, bu kadar siyaset bir politikada ısrar ediyor diye biz de tevazu gösterip GOP'a mı gitmeliydik ya da önce seçimlere katılma çağrısı yapıp, sonra neden katılmaması gerektiği üzerine vaazlar mı vermeliydik? GOP'taki 1 Mayıs mitinginin üzerinden iki yıl, yerel seçimlerin üstünden altı ay geçti, bu güne kadar bir siyasetin çıkıp da "biz 1992 1 Mayıs'ında çok başarılı bir politika yürüttük" dediğini, ya da "biz yerel seçimlerde başından sonuna kadar doğru bir politika izledik" dediğini, politikasıyla övünebildiğini görmedik. Aksine, tüm siyasetlerin bu iki olayı mümkün olduğunca çabuk unutturmaya çalıştıklarına tanık olduk. Ve bunlar, sadece birer örnektir, verilecek sayısız örnek vardır.

Haklar ve Özgürlükler Platformu'ndan dostlarımız hareketimizin geçmişine ilgili açık bulduklarını düşünüyor olmaları ki, sık sık geçmişimize atıfta bulunuyorlar. Öncelikle söylemeliyiz ki, hareketimizin geçmişinin tar-

Sömür ve Zulme Karşı Güç Birliği Platformu'nun düzenlediği Kadıköy Mitingi

tıstığımız konuyla bir bağlantısını kuramadık, kurmakta da zorlanıyoruz. Diyelim ki, hareketimizin geçmişini eleştirenler pek haklı; buradan ne çıkar? Buradan, tarafınızdan "güçsülen ve yararlanan bu eylemlerin siyasal hedef ve görevleri..."nin (Stalin) devrimci olduğu sonucu mu çıkar? Ne alakası var? Bu tartışma yönteminin geliştirici olmadığını düşündüğümüzü belirtmek istiyoruz. Şüphesiz isteniyorsa, geçmişimiz hakkında bilgi verir, faydalı olabilecek bir tartışma da yürütebiliriz. Ama, bu ayrı bir konudur, tartıştığımız ise bambaşka bir şeydir. Biz, dört yıl önceki çıkışımızla birlikte geçmişimizi sorguladık, bütün bir mirasın sahiplendiğimiz ve reddettiğimiz yönlerini tüm kamuoyuna ilan edip açıkladık. Dostlarımızın bundan haberi yoksa: 1 - Bu kendilerinin bileceği bir iş olur. 2 - İsterlerse bilgi verebiliriz. Bunlar yapılabilir ve anlaşılabilir şeylerdir. Anlaşılmayan şey, birileri bir eleştiri yönelttiğinde o eleştirinin nedenine ve içeriğine bakılacağına, "sen beni eleştireceğine önce kendine bak" mantığıyla hareket etmektir. Yapılan tastamam budur. Şüphe yok ki bu mantığın doğru ve savunulacak bir tarafı yoktur. Haklar ve Özgürlükler Platformu'ndan arkadaşların öğütlerini biz dört yıl önce yerine getirip geçmişimizi sorgulamıştık. O sırada, pek çok olumsuz yanın yanında şunları da gördük: 1980 öncesi bir yana, 1982'de Evren faşizminin tüm şikâyetiyle hüküm sürdüğü yıllarda sıkıyönetim mahkemelerinde ve idam sehpasında komünist tavırla bayraklaşan üç genç komünist işçi. 1982 ve 1986'da Filistin halkının kurtuluşu için, Filistinli gerillalarla omuz omuza çarpışırken Güney Lübnan'da Arnon kalesinde ölen Mustafa Çetiner ve İmam Ateş ile Beyrut'ta ölen Cevat Saim Çelen. Bu enternasyonalist savaşçılardan yanı sıra, Türkiye'de işkence tezgâhlarında ölen Yusuf Ali Erbay ile cezaevleri direnişleri sırasında ölen Kazım Çakır. 1980 Eylül'ünden sonra da Türkiye ve Kürdistan topraklarında her bedeli göze alarak örgütlü yaşam ve mücadeleyi kesintiye uğratmadan sürdürenler. Ağır faşizm koşullarında, görevle yurtdışına defalarca çıktıkları halde bir kez olsun iltica etmeyi düşünmeyip görev biter bitmez yurda dönenler ve mücadeleyi sürdürenler. Ve daha pek çok değer. Bugüne kadar bunlardan söz edilmemesi ve şimdi söz ederken dahi, "ne gerek var bunlara" duygusunu taşımak sadece bir tevazu belirtisi değil mi?

Haklar ve Özgürlükler Platformu'ndan arkadaşlar soruyor: "Bütün bu süreçlerden sonra, mitinge yalnızca bir gün kala ne olmuştu da ayrılmıştı arkadaşlar". Gerçekten de öncesi ve temeli yoksa böyle bir davranış pek garip kalırdı. Sadece o değil, "... yürüyüşün 10 m. ileriden mi, yoksa geriden mi olacağı" gibi bir tartışmadan dolayı Sömürü ve Zulme Karşı Güç Birliği'nden ayrılmak çocukça ve gayri-ciddi bir davranış olurdu. Aslında HÖP'ün temsilcisi arkadaş da, sorunun buradan kaynaklanmadığını gayet iyi biliyor olmalı. Sorunlardan biri şu ki, Sömürü ve Zulme Karşı Güç Birliği'nin oluşumundan itibaren HÖP'ün temsilcisinin özellikle SİP'in temsilcisiyle pek çok sorunda bize karşı ortak noktalar bulunması söz konusuydu. Mitingin örgütlenmesi süreci ise bu ortak noktalarda buluşma, önceden anlaşmış vaziyette toplantılara gelme düzeyine vardırdı. Bu durumdan ve bundan önemlisi SİP, TSİP ve Devrim Dergisi çevresi ile ayrı platformda olmaktan duyduğumuz rahatsızlık aslında HÖP temsilcisi tarafından en azından anlaşılıyordu. Nitekim, eleştiri yazısında, "Mücadele Birliği Platformu'nun Güç Birliği'ni başından bu yana içine sindiremediğini biliyoruz." diye kendileri açıklıyor. Doğrudur, biz, yukarıda genişçe anlatmaya çalıştığımız gibi reformist olduğunu düşündüğümüz güçlerle ayrı platformda bulunmak istemeyiz. Orada bulunmamızın tek nedeni, devrimci bir güçle güç ve eylem birliğini sürdürebilme çabasıydı. Güç Birliği'nde bu çevrelerin varlığına katılmamızın tek nedeni sizin varlığınızdı. Ancak, sizin, onlarla ayrılmak bir yana daha çok ortak noktalarda buluştuğunuzu görünce ve mitingi örgütlenme sürecinde bu durum iyice belirgin hale gelince orada bulunmamızın artık hiç bir anlamı kalmamıştı.

"Mücadele Birliği Platformu'nun, Güç Birliği'ni başından bu yana içine sindiremediğini..." bildiğinize göre "başlangıçta ve sürecin biriminde sorun yoktu da, sıra mitingin organizasyonuna, listelenilecek görevlere gelince mi sorun çıktı" biçimindeki sorunuz gereksiz, anlamsız ve bilgilerinizle çelişen bir soru oluyor. Görüldüğü ve sizin de bildiğiniz gibi ne her şey bir günde olup bitiyor, ne de yürüyüş 10 m. ileriden mi başlasın, geriden mi başlasın tartışmasından doğuyor. Biz, burada, geliştirici ve yapıcı olacağımızla inandığımız için Güç Birliği toplantılarındaki tartışmaların ayrıntısına girmeyeceğiz,

dileyi kendi tuttuğu toplantı tutanaklarına bakabilir.

Reformist akımları güç ve eylem birliklerinde nasıl bir yerde gördüğümüzü açıkladık. O düşünceler çerçevesinde devrimci güçlerle reformist akımlar arasında kalın çizgiler çekmek gerektiğini ileri sürüyoruz. Günümüz koşulları ve sınıf mücadelesinin gelmiş olduğu düzey sağımızla — bu koşullarda solumuzla kalın çizgiler çekmeyi ne düşünüyoruz ne de öneriyoruz — kalın çizgiler çekmek gerektiği gibi, devrimci güçlerin onlardan hızla kopuşmasını da zorunlu görüyoruz. Bu nedenle, eleştirinizin sonlarında dile getirdiğiniz:

"Kolayca seçerek, sağına soluna kalın çizgiler atmak, kendine küçük atacaklar yaratmak değil, büyük anakanın bir parçası gibi düşünmek ve davranabilmektir" (agy) bu düşüncenize katılmıyoruz.

"Kolayca seçmek, "büyük anakanın bir parçası gibi düşünmek ve davranmak" gibi tartışma götürür ve her tarafa çekilebilir sözcükleri bir tarafa bırakırsak; buraya dese dokunur tek düşünce, sağımıza solumuza kalın çizgiler çekmenin gerekip gerekmediğidir. Biz, günümüz koşullarında ve mücadelenin önümüze koyduğu görevler gereği solumuza değil, ama sağımıza kalın çizgiler çekmek gerektiğini düşünüyoruz. Çünkü, sınıf mücadelesinin geliştiği ve yığınların devrimci atılım için her yönden hazır olduğu günümüz koşullarında reformist akımlar bu atılımın önünde ciddi bir engel teşkil etmektedirler. Bu nedenle, derginizin ikinci sayfasında değil de, on dördüncü sayfasında dile getirdiğiniz düşünceyi daha doğru buluyoruz. Aynı sayının 14. sayfasında haklı olarak şunu söylüyorsunuz:

"İşçi sınıfı mücadelesinde de sağımıza solumuza daha kalın çizgiler çekmeli (abç), uzlaşmacılara, oportünistlere daha etkili bir tarzda yönelmeliyiz. Bu hat, başlangıçta taşıyacağı tüm dezavantajlara karşın bizi işçi sınıfı içinde kitlesel, radikal bir güç haline getirecek tek biçimdir." (agy, st.14)

Solumuza da, bu koşullarda kalın çizgiler çekmek gerekiyor mu, o ayrı bir tartışma konusudur. Ama en azından sağımıza kalın çizgiler çekmek gerektiği konusunda hem fikiriz. İşin bir yanı bu. İşin diğer yanı ise şu: Sizin de kabul ettiğiniz gibi, sağımıza kalın çizgiler çekmek "kolayca seçmek" anlamına gelmiyor. Çünkü bu davranış, yalnız kalmayı göze almayı gerektirdiği için "dezavantajlar" da taşıyor. Zor olan budur.

Biz, yığınların devrimci atılım için her yönden hazır olduğunu söylerken abartma yapmış mı oluyoruz? Hayır, sanmıyoruz. En azından siz, abartma yaptığımızı düşünemezsiniz. İşte sizin, yığınların ruh haline ilişkin saptamanız:

"Bugün devrimci harekete inanan, onu umut belleyen Türkiye haklarının o büyük ötkesini, isyanını göremeyenler yanıldıklarını çok geçmeden anlayacaklardır." (Mücadele, Sayı: 110, SE.3)

Bu sözlerin tamamen doğru olduğunu kabul edelim. Buradan ne sonuç çıkar? Biz buradan şu sonucu çıkarıyoruz: Yığınların bu "ötk" ve "isyanını" bir devrim hareketine dönüştürmek, iktidara doğru yönlendirebilmek için onu düzen sınırları içinde tutmaya çalışan engelleri temizlemek gerekiyor. Bu anlamda "büyük anakanın bir parçası gibi düşünmek ve davranmak" adına reformizmle yan yana yürümek yerine "sınıf içinde saflaşmayı derinleştirmeliyiz. Kütlelerin sınıf bilincinin gelişmesini, kendi gücünü kavramasını, dostlarını ve düşmanlarını ayırt etmesini sağlayacak bir ideolojik ve pratik mücadele hattı çizmeliyiz." (Mücadele, Sayı:106, Sf.14) diye düşünüyoruz.

Son dönemde, başta İHD olmak üzere solcu geçiren liberal aydınları dergi sayfalarında yönelttiğiniz şiddetli eleştirilerin bu politik yaklaşımdan ve ideolojik bakıştan kaynaklandığını düşünüyorduk. Acaba, yanlış mıyız?

Dostlarımıza son olarak şunu söylemek istiyoruz: Devrimci güçler arasındaki eleştiriler yapıcı ve geliştirici olmalı diye düşünüyoruz. Böyle olduğu sürece her türlü eleştiriye ve dostça uyarıya açığız. Devrimci güçler arasında oluşturulacak güç ve eylem birlikleri "eylemde birlik, eleştiride özgürlük" ilkesini içermelidir. Eylem ve güç birlikleri, eleştiri hakkını ortadan kaldırmamalı. Her şeye karşın, günümüz koşullarında devrimci güçler arasında — reformistlerle değil — güç ve eylem birliğini devrim davasının zorunlu bir görevi sayıyoruz. Bu görevi yerine getirmek için gücümüz oranında elimizden geleni yapmaya devam edeceğiz. Bu, bizim devrime karşı sorumluluğumuz gereğidir. Bundan dolayı, bu zor ama zorunlu görevi yerine getirmek için her türlü özveriye ve çabaya hazırız. Bundan sonraki çabalarımız da bu yönde olacaktır.

Taylan IŞIK

YA YIKIM YA DEVRİM

Kapitalizmin ekonomik krizi tüm yoğunluğu ve şiddeti ile yaşanıyor. Sermaye hükümetinin aldığı 15 Nisan ekonomik kararları var olan krizi daha ileri götürmekten başka bir şey yapmadı. Ekonomik krizin kaynağı hükümetler değildir; ekonomik krizin kaynağı ve nedeni kapitalist kölelik düzenidir. Kapitalist ekonomik ilişkilerin kaçınılmaz sonucu olan ekonomik krizler hükümet kararlarıyla atlatılmaz. Ekonomik kriz kapitalizmle birlikte doğar, kapitalizmle birlikte yaşar ve kapitalizmin yıkılması ile tarihe gömülür. Ekonomik krizlerden kurtulmanın yolu, kapitalizmden kurtulmaktan geçer.

En üst noktaya doğru çıkan kapitalizmin krizi, emekçi sınıfları ve tüm halk kitlelerini vurdu. Emek gücünü kullanarak yaşayan insanlar, şimdi yoksullaşmanın en altı sınırına doğru ilerliyorlar. Yoksulluk ve yoksulluk içinde yaşamak, emekçi sınıfların esas yaşamı oldu. Yardıma muhtaç olan insanların sayısında belirgin bir artış oldu. Sömürünün ve yoksulluğun artışı ile birlikte emekçilerin yazlaşması, çürümesi, çöküntü içine girmesi de artış gösteriyor. Bunun yanında hastalık ve hastaların sayısı ekonomik krize paralel olarak sürekli genişleme ve büyüme gösteriyor. Kapitalizm ve üretici güçler toplumu tam anlamıyla yıkmaya götürüyor.

Sermayenin ve hükümetin işçi kıyımı, sadece son birkaç ay içinde yüzbinlere ulaştı. Durum, bu sayının yıl sonuna kadar bir milyona ulaşacağını gösteriyor. Kaç ve Sabancı gibi işbirlikçi büyük tekeller başta olmak üzere, sermaye sınıfı işçileri kitlesel olarak işten çıkardı, çıkarıyor. İstanbul, Bursa, İzmir, Çukurova ve Zonguldak gibi sanayi-işçi bölgeleri, işçi kıyımının en yoğun yaşandığı alanlar oldu İşten çıkartmalar tüm alanları kapsamış durumdadır. Her gün binler-

ce işçi işsizler ordusuna katılırken; çalışan emekçilerise yanından emin değil. İşsizlik tüm çalışan ücretlileri tehdit ediyor. İşsizliğin artmasına bağlı olarak çalışanların ücretleri de düşüyor. Bir ülkede işsizlik ne kadar yükselse, ücretler de o oranda düşüktür.

Kapitalizmin ücretli köleleri olan işçilerin sömürülmesinin ve yoksulluğunun artması oranında, toplumsal servet de bir avuç tekeli para baba-

sının elinde birikiyor, sermayenin ekonomik gücü dev boyutlara ulaşıyor. Ekonomik güce bağlı olarak tekeli güçlerin toplum üzerindeki baskısı yoğunlaşıyor. Sermayenin elinde biriken yalnızca servet değildir; servet birikiminin yanında kuvvet birikimi de tekeli sermayenin elinde toplanıyor. Sermaye çöküşe giden kapitalist toplumu ayakta tutmak ve egemenliğini sürdürmek için toplumu militarize ediyor. Ordu, polis, ve bürokrasi yanında, "özel ordu", "koruculuk" sivil faşistlerin ve dinci faşistlerin silahlandırılması ile tüm karşı — devrim kuvvetleri tekeli burjuvazinin emrinde örgütleniyor. Tekeli sermaye ekonomik ve politik olarak büyük bir güç durumuna geldi.

KENDİNİ ORTAYA KOYAN BURJUVA SENDİKACILAR KAPİTALİZMİN ÇÖKÜŞÜNÜ VE YIKIMINI DURDURAMAYACAKTIR

Kapitalizmin sömürü, baskı ve zulüm düzeni, beraberinde emekçi sınıfların yükselen sınıf savaşını getirdi. İşçiler, emeği korumak, ilerletmek ve egemen duruma getirmek için süreklilik kazanan bir mücadele geleneğini başlattılar. Sınıf çatışması tüm alanlara doğru yayılıyor, yoğunlaşıyor ve sertleşiyor. Sınıf savaşının girdiği iç savaş ortamında toplumun uzlaşmaz karşıt güçlerinin daha büyük çaplı çatışması kaçınılmaz duruma geldi. Sermaye, işçi sınıfını gün be gün, saat be saat geniş çaplı zora dayalı bir kesin çatışmaya doğru itiyor. İşçi sınıfının ve tüm ezilen sömürülen halk kitlelerinin karşıtlar savaşının gereksinmelerine uygun bir biçimde örgütlenmesi ve silahlanması en acil görev oldu.

Burjuva sınıf ve devlet, ezilen kitlelerin verdiği sınıf savaşının bir toplumsal ayaklanma ve devrime dönüşmemesi için tüm politik gücünü ortaya koyuyor. İşçilere ve devrimcilerle yönelik olarak yürütülen faşist terörün yanında, egemenliğini kurtarmak için tüm emrindeki toplumsal güçleri de harekete geçirdi. Sermayenin amaçları ve istekleri doğrultusunda Türk - İş, DİSK, Hak - İş'in burjuva sendikacıları işçilerin sokağa dökülmemesi için kolları sıvadılar. Sermayenin bu bekçi köpekleri kendilerini ortaya koyarak başlayan işçi kavgasını bir-iki ay ertelediler. Ertelenen kavga şimdi yeniden başlıyor. Kendilerini ortaya koymakla, aynı zamanda kendilerini tüketiyor bu burjuva sendikacılar. Onlar, ne yaparlarsa yaparlarsa kapitalizmin ne krizini önleyebilirler, ne de kapitalizmin kaçınılmaz yıkılışını. Verilen devrimci sınıf savaşı, sermaye ile birlikte onları da tarihe gömecektir. İşçi sınıfı mutlaka uyanık olmalı ve işçi düşmanı olan kendi bağından çıkıp ta, bıçağı işçi sınıfının sırtına saplayan tüm uzlaşmacı ve gerici burjuva sendikacıları alaşağı etmeli onların oyununa gelmemelidir.

AYAKLANMA VE DEVRİM MERKEZLERİNİ KURALIM

İş-savaşı kazanmak, devrimci durumu devrime dönüştürmek ve emeği kurtarmak ancak verilen savaşa uygun devrimci araçlar ve merkezler oluşturmamızla gerçekleşebilir. İşçi sınıfı örgütlüyse kurtulabilir ve tüm ezilenleri ezilmişlikten kurtarabilir. Ezilenlere ve devrime öncülük örgütlü bir eylemdir. Faşizme ve sermayeye karşı yürütülen devrim kavgasını kazanmak için sınıf ve mücadele örgütleri olan işyeri ve işçi komite ve konseylerinde örgütlenmeliyiz. Komite ve konseyleri aynı zamanda ayaklanma ve devrim merkezleri haline dönüştürmeliyiz. Sermaye güçlerinin egemenliğini yıkıp, yerine emek güçlerinin egemenliğini ve devrimci diktatörlüğünü koyacak, mücadeleden ekonomik politik araçlarını bir araya getirecek olan ve birlikte kullanacak olan işçi komite ve kon-

seylerini temel sınıf örgütleri olarak tüm alanlarda örgütleyelim.

Devrimci ve sert bir süreçten geçiyoruz. Kavga her bir tarafta yükseliyor. Kürt halkının devrimci savaşı, proletaryanın devrimci sınıf savaşı ile artık dahi bir iç-içedir. Devrim güçleri her alanda çatışma içindedir. Koşullar her geçen gün saflarımıza yeni insanlar katıyor. Burada sorun dağınık olan gerçek devrimci güçleri tek bir devrimci otorite etrafında bir araya ge-

tirmektir. Devrimi kazanmak ve emeği kurtarmak tüm devrimci güçleri tek bir devrimci önderlik etrafında saflaştırmaktan ve aynı mevzilerde savaşa sokmaktan geçer. Devrim ve emek iktidarı için, özgürlük ve kurtuluş için tüm proleterler ve devrim güçleri birleşiniz!

YÜREKLİ VE DEVRİMÇİ BİR ÇIKIŞ GEREK

Kapitalizmin sömürü, baskı ve zulüm koşulları tüm emekçi halklar için aynıdır. Halk kitlelerinin her sınıf ve bölümü kendi koşullarını değiştirerek, ortak koşulları değiştiremez. Ancak tüm emekçileri sömüren ve ezen burjuva toplumu yıkarak, kendi koşullarımızı köklü ola-

rak değiştirebiliriz. Bunun için yürekli ve devrimci çıkış gerek. Bunun için birlikte aynı devrim denizine dökülmemiz gerek.

Koşullar halklarımıza iki yol sunuyor. Ya kapitalizm tüm toplumu yıkıma götürecektir; ya proletarya ve tüm devrim güçleri toplumu devrime götürecektir. Tarih bize bir başka yol tanımıyor. Ya emek ve devrim cephesindesin; ya sermaye ve karşı - devrim cephesindesin. Kavgama bu iki sınıf arasındadır; zafer de bu kavgadan doğacaktır. Her şey devrimin ve tüm ezilenlerin önderi olan işçi sınıfının eylemde ve örgütlenmede gerçek bir önder olarak davranmasına bağlıdır. Gelecek, devrimci sınıf olarak işçi sınıfının devrimi örgütlenmesine bağlıdır. Pratik olarak devrimci girişkenlik, yüksek eylem kapasitesi ve devrimci kararlılık devrimi kazanmak demektir.

YA YIKIM, YA DEVRİM!

Özgür ZORLU

TKEP/LENİNİST DAVALARI

Faşist devlet, TKEP/Leninist'e karşı 92'de bir operasyon başlattı. Leninistleri "çökertmek" amacıyla başlatılan operasyonlar zaman zaman kesintiye uğradı. 94'ün başlarına kadar süren "komünist avı" sonucu birçok Leninist kadro faşizme esir düştü. Esasında burjuvazinin amacı TKEP/Leninist'i tümden "ortadan kaldırmaktır". Onca güce ve çabaya rağmen amacına ulaşamadı; komünistler örgütlü hareketin sürekliliğini sağladılar. Operasyonlar üzerinden bir yıldan fazla bir zaman geçti, örgütlü komünist mücadele, saflarına yeni insanlar kazanarak yoluna devam ediyor. Devrim yürüyüşü sürüyor.

Komünist partiye karşı yapılan operasyonların kapsamı LGB'yi de "çökertmek" hedefi ile birlikte genişletildi. Polis uzun süre LGB'nin peşine düştü. Tüm çabalarına rağmen LGB'nin çeşitli illerdeki eylemleri ve mücadelesini önleyemedi. Devlet TKEP/L operasyonu ile tutsak alınan kadroları kendi sesi olan medya ile açıklarken, faşizmin sesi olan Hürriyet Gazetesi "Leninist Gerillalar saf dışı edildi" başlığı ile "zafer" naraları atıyordu. Bunun bir nedeni de Leninistlerin bu faşist gazeteye karşı düzenledikleri eylemlerdi. Faşizmin söylediği gibi Leninist Gerillalar "saf dışı" edilememişti. Gerillalar daha sonra da eylemlerine devam ettiler.

92-93 yıllarında LGB yediği darbeler sonucu yetmiş olan bir çok komutanını ve gerillasını yitirmekle birlikte, askeri eylemleri daha güçlü olarak sürdürmek amacıyla saflarına yeni insanlar alarak yoluna devam etti. LGB bugün hem kadrosunu arttırmış ve hem de eylem alanlarını genişletmiştir. Onca baskıya rağmen şimdi birçok devrimci LGB'li olmak için büyük bir istek içindedir.

Devlet güçleri tüm illegal devrimci güçleri "etkisiz" duruma getirmek ve kendi deyimleri ile "saf dışı" etmek için yıllardır sistemli bir uğraş içindedir. Devrimci güçler bu operasyonlar sırasında çok kayıp verdiler; ancak her darbeden sonra mücadele kaldı-

ğı yerden devam etti. Böylece operasyonlar amacından yoksun bırakıldı.

Egemen burjuva sınıfın komünistlere karşı sürdürdüğü "kızıl avı" hemen hemen tüm kapitalist ülkelerde görülmüştür. "Bolşevik avına" çıkan burjuvazi, tüm çabasına rağmen bilimsel sosyalizmin dünyanın en etkin politik akımı haline gelmesini önleyemedi. Türkiye ve Kürdistan'da olan şey, diğer ülke burjuvazisinin yaptığından başka bir şey değildir. Nasıl diğer ülkelerde onca saldırıya, katliama ve baskıya rağmen komünizmin ileri yürüyüşü engellenemediyse; aynı biçimde Türkiye ve Kürdistan'da da devrimcilerle karşı yapılan katliam, baskı ve tutsak alma devrim yürüyüşünü önleyemiyor. Devrim; top, tüfek, işkence ve darağaçları arasından geçerek sosyalizm hedefine doğru kesin adımlarla ilerliyor.

Konumuz gereği TKEP/L LGB operasyonları üzerinde durmaya devam edelim. TKEP/L, reformizmle ayrılmadan sonra az sayıdaki yürekli ve kararlı kadro ile örgütlenme çalışmalarını sürdürdü. Marksist-Leninist ideolojiyi temel alan parti kısa süre içinde örgütlenmesini ve çalışma alanlarını genişletti. Kısa süre içinde kendi olanaklarını aşan bir mücadele örneği ortaya koydu. Mücadele içindeyken Örgütlenme çalışmalarını hızlandırdı ve 92'de ilk Genel Kongresini yaptı. Kongre, partiye yeni bir ivme kazandırdı; kadrolar büyük bir atığa kalktılar. Faşizm tüm bu olanları büyük bir endişe ile izliyordu. Bu gelişmeyi bir yerde durdurmak ve kesmek için zaman kolluyordu.

TKEP/L belirlediği sağlam ve doğru politikalarla tüm devrimci kamuoyunun dikkatini çekti. Devrimci politikalar, yayılma alanı sınırlı da olsa, nitelik bakımından amacına ulaştı; devrime sempati duyan birçok insan, izlenen politikalarla etkilenerek Leninist saflara katıldı. Proletarya hareketinin gerçek devrimci temellerde gelişmesi için belirlenen politikalar, yaşamın kendisi tarafından doğrulanınca, Leninist Parti-

na ideolojik-politik gelişimi hız kazandı. Bu, devrimci politikanın ve devrimci ideolojinin zaferi oldu.

Dünün pek çok "devrimci" hareketinin, devrime yüz çevirip, düzene dönüş yaptığı, sosyalizme olan bağlılığın yitildiği bir dönemde, Leninistlerin, bilimsel sosyalizme sıkı sıkıya sarılmaları ve sosyalist hareketin maddi bir güce dönüşmesi doğrultusundaki çalışmaları karşısında burjuva sınıf sessiz kalamazdı. Bu dönemde sermayenin politikası şu oldu; ya sermaye egemenliğine boyun eğeceksin ve teslim olacaksın; ya da yok olacaksın. Burjuvazi bir taraftan kimi sosyalist çevreleri "chilileştirirken", diğer taraftan devrim yolunda kararlı adımlarla yürütenlerin üzerine tüm gücü ve vahşeti ile yürüdü. Yapılan operasyonlar bu amaca yönelikti: Devrimci örgütleri çökertmek ve "saf dışı" bırakmak. TKEP/Leninist'e karşı yapılan operasyonların amacı da buydu.

Sermaye sınıfı amacına ulaşamadı. Gerçek devrimci güçler yollarına kararlı adımlarla yürümeye devam ettiler.

İDAMLAR BİZLERİ YILDIRAMAZ

İstanbul ve Ankara'daki tüm TKEP/L davaları idam istemi ile başladı. Savcılar bir dizi düzmece iddia ile Leninistler için idam isteminde bulundu. İdam istemi ile açılan davaların ilki Ankara'da sonuçlandırıldı. İdam istenen 3 Leninist, Müebbet hapse "mahkûm" edildi diğerleri de çeşitli ağır cezaya "çarptırıldılar." Faşizm bu davada "mahkûm" etmek istediği Leninistler tarafından kararlı tutumları ve devrimci savunmaları ile mahkûm edildi. Yoldaşlarımızın ortaya koydukları komünist tutum faşizmin yüzüne bir to-

kat gibi çarptı.

İdam istemi ile açılan diğer davalar Leninistlerin gıyabında devam ettiriliyor. TKEP/L, DGM'leri boykot etmek amacıyla hiç bir mahkemeye çıkmama kararı aldı. Bu devrimci oturuk tutum faşizmin başlayan davaları acele olarak sonuçlandırmasına yol açtı. Ankara'da sonuçlandırılan dava bu anlamda "hızlandırılmış" olarak yapıldı.

İstanbul ve Ankara'da devam

eden ve idamı istenen Leninistler yaptıkları savunma ile sermaye düzenini ve faşizmi mahkûm ettiler. Leninistlerin "Savunmaları" birer tarihi belge niteliğindedir. Her devrimci bu belgeleri incelemeli ve ortaya konan devrimci görüşleri emekçi sınıflara taşınmalıdır. Bu belgeler Devrimci Emek'te yayınlanmaya devam edecektir. Bir süre sonra ise bir kitapçıkta tüm "Savunmalar" bir araya getirilecektir.

Devrimci tutsakları idam etmek isteyen burjuvazi bununla iki amaç güdüyor. Birincisi tutsak aldığı komünistleri eğer koşullar uygunsa idamlarını "infaz" etmek, yada en azından ömür boyu hapiste tutmak. Burjuvazi bununla, komünist önderleri kitlelerden tecrit etmiş olacak ve kitleleri de önderlerinden yoksun bırakmış olacak. Diğer amacı, geride kalanları korkutmak ve sosyalizm davasından "caydırmak". Sermaye sınıfı hiç bir zaman bu amacına ulaşamadı. Neredeyse 30 yıldır hapis haneler devrimci tutsaklarla dolup taşıyor, kimileri idam edilirken, kimileri de on yıllarca içeride tutuluyor. Tüm bu önlemlere rağmen, devrimci hareket güçlenerek devam ediyor.

Leninistler daha işin başında tüm bunları söylediler. Devrimci Emek ilk sayısında "İdamlar Bizleri Yıldırılmaz" dedi. İdamı istenen devrim savaşçılarımız aynı şeyi söylüyorlar. Dışarıdakiler ise bırakalım "yılmayı" tersine faşizme daha bir kinle doluyorlar, mücadele azimleri ise bir daha bitenmiş durumda. Kendilerini kuşatan usun sayıdaki faşist güçlere teslim olmayıp, çatışan ve gümsüzleşen Agit Yoldaşın yiğitliği bunun ispatıdır.

varsın tekelci güçler saldıklarını artırsın, zulmünü en alçak yöntemlerle sürdürsün, her ne yaparsa

yapsın; Leninistler devrim yolunda yürümeye devam edecekler.

Düzeni ve egemenliği sarsılan, artık yönetemeyen tekelci sermaye ancak, işkence, darağacı, katliam ve şiddetle ayakta kalabiliyor. Egemenliğini yalnızca şiddetle sürdürebilen sermaye, güçlü değil, güçsüz durumdadır. Açıktır ki, burjuvazi bilinen yöntemlerle artık kitleleri yönetemiyor. Kitleler artık eskisi gibi yaşamak istemiyorlar; yaşamlarında ve koşullarında köklü değişiklik istiyorlar. Bu amaçla eylemlerine hız verdiler. Faşizm, devrimci önderleri tutsak alarak, emekçi kitlelerin mücadelesini durduramıyor.

İrkçi-şoven devlet yıllarca yaptığı soykırımlarla ve katliamlarla Kürt halkının devrim ve özgürlük mücadelesini önleyebildi mi? Kesinlikle hayır! Tersine Kürt halkının özgürlük savaşı daha da genişleyerek sürüyor. Faşizm aynı biçimde 12 Eylül'den bu yana cezalarını binlerce Kürt devrimcisi ile doldurdu. Birçoğunu katletti, idama "mahkûm" etti, onlarca yıl ceza verdi; peki sonuç alabildi mi? Hiç bir sonuç alamadığı, mücadelenin yükselmesinden bellidir.

Artık emekçi halk kitlelerini eskisi gibi yönetemeyen ve eski yönetim biçimleri iflas eden tekelci sermaye babaları, çareyi şiddetin dozunu arttırmakta buluyorlar. İşkence, kitle katliamı, açık infazlar, adam kaçırma ve operasyonlar birbirini izlemeye başladı.

İç-savaş tüm hızı ile genişliyor. Mücadele daha da sertleşiyor. Burjuvazinin şiddeti, karşı-şiddeti yarattı. Faşizme karşı silahlı mücadele Kürdistan ve Türkiye'de yayılıyor. Devrimciler sürekli silahlanıyorlar, kitleler silahlanıyor. Devrim güçleri ile karşı-devrim güçleri arasında daha büyük çaplı bir çatışma mayalanmış durumdadır. Sallaşma kesinleşiyor, herkes sallaşıyor.

Toplumda hoşnutsuzluğun artması, emekçilerin öl-

kesinin artması zamanını çoktan doldurmuş olan kapitalist düzenin kesin olarak aşılma ile yüz yüze geldiğini gösteriyor. Kitlelerin hoşnutsuzluğu ve öfkesi hiç bu kadar derinleşmemiş ve mücadele hiç bu kadar sertleşmemişti. Kapaşma tek geçerli yöntem oldu. Sermaye güçleri başlamış olan iç-savaşı kendi lehlerine sonuçlandırmak için tüm güçlerini harekete geçirdiler. Devletin yanında tüm sivil faşistler ve dinci-faşistler silahlandırılıyor, mali olarak destekleniyor. Tekelci güçler, egemenliklerini, düzenlerini ve çıkarlarını korumak için son umutsuz savaşa girdiler.

Bu savaş burjuvazinin son umutsuz savaşidir. Çünkü ayakta tutmaya çalıştıkları burjuva düzen, doğrudan kendi bağrından çıkan devrimci sınıf proletarya tarafından temellerinden dinamitleniyor. Kapitalist üretim biçimi, artık her tür toplumsal ilerlemenin önünde kesin bir engeldir. Çelişkileri içinde evrimlenen burjuva toplum politik bir devrimi kaçınılmaz hale getirdi. Kurulu toplumsal düzen ne ulusal sorunu çözebilecek durumdadır, ne de kitlelerin özlemlerine yanıt verebilecek durumdadır. Tersine sermaye egemenliği kitlelerin özlemlerinin önündeki asil engeldir. Bunu uzun zaman göremeyen ve kavrayamayan kitleler, yaşanan kapitalist yıkımın da etkisiyle şimdi anlamaya ve kavramaya başladılar. Bu, çok önemli bir gelişmedir. Emekçiler bir kere özlemlerinin önündeki esas engel olan eski kapitalist düzen olduğunun bilincine vardılar mı, ilk yapacakları iş, bu

TKEP/L davası tutsaklarından Mutlu Yıldırım, Ali Yılmaz ve Doğan Ağrı nüübbet hupis cezasına mahkûm edildiler.

düzeni yıkmak olacaktır.

Zulüm ve baskı koşulları aynı durumda bulunan, ezilen ve sömürülen emekçi kitleleri bir araya gelmeye zorluyor. Kitleleri bir araya getirmede hiçbir şey, baskı ve zulüm koşullarından daha iyi beceremez. Halk kitleleri kendisini bir araya getiren kapitalizmin baskı ve zulüm koşullarını değiştirmek için genişleyen, yoğunlaşan ve sertleşen bir mücadele içinde dir.

Her gün ve her bir alanda sermaye ve faşizme yeni bir vuruş yapıyor. Bakalım kapitalizm bu vuruşlara ne kadar dayanabilecek, bakalım tekelci egemenlik emek güçlerinin bu vuruşlarına ne kadar dayanabilecek. Bunu hep birlikte göreceğiz. Ancak bir şeyi kesin olarak biliyoruz, hiç bir eskimiş toplumsal düzen bu vuruşlara karşı uzun süre dayanamaz ve ayakta kalamaz. Bu noktada baskı ve zulüm de eskiden ve çağdaş gelişme ile mutlak bir çelişki içinde olan toplumsal düzeni ayakta tutmaya yetmeyecektir.

Leninistlere ve tüm devrimci güçlere karşı yoğunlaşan operasyonlar, artan işkenceler, alçakça sürdürülen katliamlar, açık infazlar ve tüm alanlarda burjuva şiddetin uygulanması, işbirlikçi tekelci sermayenin ne kadar acz içine düştüğünü ve durumunun ne kadar ümitsiz olduğunu gösteriyor. Bu anlamda devrimcilere verilen her idam cezası, her on yıl, sermaye düzenini kaçınılmaz olan sonuna biraz daha yaklaştıracaktır.

Burjuva sınıf, devrimcileri cezaevlerine doldurarak, cezaevlerinin sayısını artırarak devrimci tutsakları hiç bir zaman mücadeleden tecrit edemedi. Mücadele devrimci tutsaklarla hep bir bütünlük içinde verildi. Devrimci tutsaklar onca eşitsiz koşullara rağmen, hem düşünceleri, hem tutumları ve hem de eylemleri ile devrim mücadelesindeki yerlerini korumuşlardır. Öte yandan cezaevleri kitleler için değerlendirilebilirlerse bir "okul" olmuştur. Devrimci tutsaklar bu okuldan mezun olarak daha büyük bir birim ile mücadeleye katkı yapıyorlar.

Cezaevleri, burjuvaziye karşı yapılan vuruş alanlarından biridir. Faşizmin gerçek yüzünün açığa çıktığı ve zorlandığı alanlardan biridir cezaevleri. Özgür-

lük savaşçılarının sesi tüm demir kapılara, beton duvarlara ve askerlere rağmen hiç dinmedi. Bu ses her zaman emekçilerin yüreklerinde yankılandı, bilinçlerine işlendi. Özgürlük mücadelesi devrimci tutsakların yaşam biçimidir. Bu yaşamın duvarlarla çevrilmesi, özünden hiçbir şey kaybettirmez. Devrimci tutsakların bu sesidir ki ve bu vuruşudur ki burjuvazinin cezaevlerinden bu kadar korkmasına yol açan...

Ne idamlar ve onlarca yıllık ceza ne de artan saldırılar tutsak olan ancak teslim olmayan TKEP/L savaşçılarının mücadelesini engeller. Leninistler buldukları alanlarda mücadelelerini en aktif biçimde sürdürüyorlar. Öte yandan yaptıkları disiplinli eğitim çalışmaları ile buldukları koşulları en iyi değerlendirenler gene Leninistlerdir. Hangi açıdan bakılırsa bakılsın TKEP/Leninist Davaları faşizmin amacını boşa çıkartmıştır.

Yeraltı mücadelesi ve cezaevleri komünistler için önemli sınav alanlarıdır. Yeraltından geçmeyen, cezaevlerinden ve sürgünlerden geçmeyen bir mücadele "Bolşevikleşemez." Dünyanın en köklü devrimini gerçekleştiren Rus Bolşevikleri bu sınavlardan geçerek bunu başardılar. Devrimi yapmış hemen hemen tüm ülke devrimcileri bizim geçmekte olduğumuz süreçten geçtiler. Onlar bu süreçte deney ve bilgi sahibi oldular; Burjuva yasallığına sığınmadan mücadelenin birçok biçimini benimsediler ve uyguladılar.

Proletarya illegal temellerde örgütlenmeden devrim hazırlanamaz. Eğer illegal temellerde örgütlenmişse, eğer yeraltının sınavından geçmişse, eğer tüm mücadele biçimlerini özümsemişse ancak o zaman proletarya iktidara yürüebilir.

Bu anlamda bizim illegal (yeraltı yıllarımız) ve cezaevlerindeki yıllarımız devrimi sağlam temellerde hazırlama yıllarımızdır. Tutsak yoldaşlarımız ve yeraltında bulunan tüm Leninistler bu bilinçle hareket ediyorlar. Gene bu anlamdadır ki tutsak edilen devrim ve komünizm savaşçıları her gün devrime biraz daha yaklaşıyorlar.

O BÜYÜK GÜNE böyle hazırlanıyoruz.

DEVRİMİCİ İÇ-SAVAŞIN KURMAYLARI OLMALIYIZ !

Sınıf savaşının devrimci dönemlerinde işçi hareketinin mücadele araçları ve amaçları konusunda gider ayak pratik alana da yansıyan görüş ayrılıkları ortaya çıkar. Bu soruna bakış, proleter devrimcilerle reformistleri birbirinden en keskin şekilde ayırır, ayırmalıdır. Sınıflar savaşının görece ve sakin 'barışık' dönemlerinin görevleri ile sert kapışmalara dayalı doğrudan devrimci mücadele dönemlerinin görevleri arasında net, kesin ayırım ve farklılık vardır. Bu marksist-leninist sınıflar savaşının gelişim ve değişimi sorununun üzerinden atlayan ve onu bulanıklaştıran her kimse, o, iflah olmaz bir oportünisttir.

Sanıldığına tersine, bir toplumsal buhran ve bu buhranın en üst boyutu, iç-savaş koşullarında, devrimci mücadelenin araç ve yöntemleri çok daha zenginleşir. Bunun nedeni, o ana kadar, uzlaşmaz politik sınıfsal güç ve çıkar odaklaşmalarının belirginleşip zorunlu olarak kendilerine biçim aramaları bulmalarıdır. Böyle dönemlerde, sınıflar arasındaki savaş ısınmaya başlar ve ısındıkça sınıfların karşılıklı olarak içinde buldukları her statüko, değişir. Belli bir aşamadan sonra tarihsel determinist hareketin çeperlerini zorlayan sınıfların tarihsel voluntarist hareketi kendini iyiden iyiye belli eder ve politik irade kapışmasına yol görünür. Bir önceki statüko, bir sonrakinin tüm varlık koşullarını içinde barındırır, çok hızlı ve

çabuk bir değişimle sonraki kendine biçim verir. Mücadelenin ve onun pratik görüntülerinin bu hızlı değişkenliği, proleter devrimci iradenin çok daha fazla uyanık ve atılgan olmasını şart koşar. Devrimci durum ve bir iç-savaş koşullarında, devrimci mücadelenin çok değişik ve zengin biçimlerinin ortaya çıktığını yukarıda söylemiştik. Ama bunlar ortaya çıktıkları haliyle bırakılamaz. Onları, 'proletaryanın politik iktidar mücadelesine' göre biçimlendirmeli, "eğitmeliyiz". Bu biçim ve araçlar özellikle halkın 'bağrından' kendiliğinden çıkmışlarsa bu görev çok daha zorunludur.

Bir mücadele biçiminden diğere, daha üst ve yoğun eylem biçimlerine geçmeye, bunları kullanmaya, günlük pratik mücadele içinde de hazır olmalıyız. Devrim dönemlerinde, böyle bir yeteneği ve politik bilinç seviyesi olmayan bir hareket yok olmaya mahkumdur. Devrimin hızlı ve karmaşık süregelenliğinde debelenip durur. Ne kendini ne de yığınları büyük kalkışmalara ve çarpışmalara sokup onları yönetebilir.

BÜYÜK DÜŞÜNMEYİZ!

Büyük düşünmeliyiz! Büyük tarihsel kalkışma dönemlerinde, bir iç-savaşta ancak onun büyük sorumluluklarına uygun büyük düşünebilenler, büyük düşünceleriyle yığınlarla savaşabilenler, devrimci proletaryanın ve emekçi yığınların devrimine gerçekten ön-

cülük edebilir. Bu, herşeyden önce, devrimin somut, pratik hazırlamanın bilincinde olmayı gerektirir. Bir reformist, hiç bir zaman yığınların büyük işlere girişebileceklerine inanmadığı için, onları nasıl büyük işlere hazırlayabileceğini de bilemez. O, hep kapalı odasından "politika" yaptığını için politikanın gerçek malzemesinden de alabildiğince uzaktır. Devrimin enerjisini ve dinamizmini, değiştiriciliğini kavrayamaz. O, hiç bir zaman devrimin "olağanüstü" dönemlerinin devrimcisi olamaz.

Devrim dönemleri, görece barışçıl dönemler gibi tekdüze değildir. Ve devrimi, ancak, gerçek bir devrimci kafasında canlandırabilir. Bir reformist asla devrimi kafasında somutlayamaz. Kafası devrimin pratik görevleri ile meşgul değildir onun. Devrimci devrimi yönetendir, bir reformist ise onun kaçınılmaz gerçekliği karşısında debelenip durur. Devrim, gerçek yöneticilerine, kurmaylarına, sonsuz arzu duyuyor. Her LENİNİST, devrimin kurmayı olmalıdır!

Keskin bir şekilde proletaryanın ideoloji-politikasına ve sınıf sezgisine sahip olmalıyız. Devrimin gerçek kurmayları, öğrenmenin ve öğretmenin de gerçek ustalarıdır. Bu ise ancak, devrimci pratikle yoğrulmuş, proletaryanın sınıf çıkarları uğruna savaş bilinciyle mümkündür. Çünkü, sadece, proletaryanın gerçek sınıf çıkarlarının bilincinde olanlar, güçlü, mü-

cadeleci olabilirler. Bugün devrime asıl kan kaybettiiren, faşizmin katliamları, "paketleri değildir. Devrim için en büyük tehlike, devrimci dönemlerde yığınlara reformist-gerici politikalar götürmektir. Devrim, yadsınmaz bir gerçeklik halini aldığı anda, onu geri taktik ve politikalarla oyalamak, devrime ihanettir. Devrim, ancak kendisi kadar somut hareketlerle zafarla taçlanabilir. Gerçek devrimciler, devrime coşku dolu arzu duyanlardır. Her geri kaçışın, çekilme, bizi, devrimin kendi büyüklüğünden kat kat daha fazla devrimden uzaklaştıracağını unutmayalım. Çünkü devrim dönemleri belki(?) bir çok şeyi kaldırabilir, ama, asıl ve acil görevlerinden kaçınmayı hele bunların yalnızca lafta savunusunu kaldıramaz. İşte buyuzden büyük düşünmeliyiz.

Politik sınıf savaşımına asıl yön veren koşul, proletaryanın gerçek çıkarlarını gözetken mücadele araç ve taktikleriyle savaşmaktır. Sınıf karşıtlığının ve savaşımının en sert biçimi iç-savaş, bu çıkarları netleştiriyor, bunlara uygun taktikleri kesinleştiriyor, sınıf bilincini ve kinini bileyiyor. Kitle hareketinin yaygın ve geniş yönelimi isyan hareketine doğrudur. Bu noktadan sonra öncünün ve devrimin kurmaylarının devrimci atılmalılığı tayin edici olacaktır. Reformizmin, yığınların giderek isyan bilincine varan hareketini, karşı-devrimle "barışık" tutma çabalarını belinden kırmalıyız. İşte bu yüzden büyük düşünmeliyiz!

YIĞINLARI DÖVÜŞTÜRMELİYİZ!

İşçilerin, emekçilerin günlük-mücadele deneyimleri olağanüstü

boyutlarda yoğunlaşmıştır. Kitle hareketi, düzen sınırları içinde kullanabileceği tüm barutu tüketmiştir. Daha büyük ve boyutlu hareketlerin tüm koşulları olgunlaşmıştır. Hatta bunun filizleri yeşermiştir. Yükselmek veya geri çekilmek gibi bir ikileme de karşı karşıya değildir. Çünkü çok küçük bir boyutta da olsa hareket, tatmin edilememiş, olmamıştır. Tersine, önceki tüm eylemliliklerin ve biçimlerinin yığılması çok daha sert kapışmaların koşullarını ya-

**Devrimi reformizmin
kamburundan kurtarmanın
tek ve kesin yolu:
Savaşmak, savaşmak,
savaşmaktır.**

**Yığınlar ancak devrimci
mirasları sahiplenirler ve
ancak savaşanlar devrimci
miras yaratabilirler.**

**Önemli olan savaş hangi
araçlarla sürdüreceğimizezdir.
İç-savaşta, mücadele
gerçek karakterini işte
bu araçlarla
kazanacaktır.**

ratmıştır. Devrim, kendi gündemi-niyaratınaysa her zamankinden daha fazla muktedirdir. Yığınların kendi deneyimleri, onlara çok daha sert ve keskin dövüşülmesi gerektiğini göstermiştir.

Çok daha büyük kapışmaları öngörüyorsak, kendimizi ve kitleleri, devrimci karakterli hiç bir hareketten yoksun bırakmamalıyız. Aksine, bizzat, kendimiz, bu hareketleri hazırlamalı ve yönetmeliyiz. Devrimci yığın hareketi her zamankinden daha fazla devrimci atılmalılığa ve aktivitelere ihtiyaç

duymaktadır. Yenilgilerden çekinmemeliyiz. Yenilmekten değil ama, dövüşmeden çekilmekten çekinmeliyiz. Çarpışmak, vuruşmak bizim olduğu gibi yığınların da parolası olmalıdır. Unutmayalım ki yenilgiler, devrim okulunun bir parçasıdır.

Devrim dönemlerinde, büyük tarihsel misyonlar, "küçük" çarpışmaların en derinliklerine kadar siner. Önemli olan, bu büyük tarihsel misyonları gözden kaçırmayarak yığınlara kavratmaktır. Bu nokta, bizi, dar kafalı reformistlerden her zaman ayıracaktır: Sınıflar savaşımının her somut anına, dışardan, kuru sözler yığınıyla "yaklaşmak"(!) devrimin ve devrimcinin gerçek misyonunu bilmemek, buna inanmamaktır.

Yığınları savaştırmalıyız! Nasıl ki reformizmin, kitlelerin savaşımını engellemek gibi bir misyonu varsa bizim misyonumuz da, yığınları savaştırmaktır. Halkın örgütlenme ve savaşma güdüsü, devrimci fırtına dönemlerinde olağan üstü artar. Ve yığınlar devrimin asıl kapışmalarına, aydın vaazlarıyla değil, pratik deneyimlerle, karşı-devriminsert siyasetine karşı sert yöntemlerle gireceklerdir. Devrimi, reformizmi kamburundan kurtarmanın tek ve kesin yolu: Savaşmak, savaşmak ve daha çok savaşmaktır. Yığınlar ancak devrimci mirasları sahiplenirler ve ancak savaşanlar devrimci miras yaratabilirler. Önemli olan savaş hangi araçlarla sürdüreceğimizezdir. İç-savaşta, mücadele gerçek karakterini işte bu araçlarla kazanacaktır.

DEVİRİMCI İÇ-SAVAŞI GELİŞTİRMELİYİZ!

Bir iç-savaşta somut toplum-

.../siyasal duruma yön vermek demek, iç-savaşın gelişimini tayin etmek demektir. Egemen sınıfın 'barışık' dönemlerden farklı olarak egemenliğini ve yönetimini sağlamak için otoriter araçlarla ve yöntemlerle girdiği her hareketin ve buna koçut olarak ezilen yığınların eskisi gibi yönetebilmek istemediği yönünde ve egemen sınıfın kendilerine karşı giriştiği hareketlere gösterdiği reaksiyonların belirli bir yığılma ve yoğunlaşma yaratması, daha önceki duruma geri dönülmez yeni durumlar yaratır. Böylesi bir durumda gelişecek olanı bulup çıkarmak, atıl kalması gerekeni dışarda bırakmak ve bunlara uygun somut aksiyonlara girişmek, devrimin çıkarları açısından olması gerekeni bulup, ona politik-pratik taktiklerle yeniden biçim vermek, iç-savaşın gelişimine devrimci bir yön vermenin gerekli ipuçlarıdır. İç-savaş, politik çatışmanın en yoğun halidir. Çalışmalarımız, mücadele araç ve yöntemlerimiz, bu gerçekliğe bir başka politik biçime, daha özelleşmiş bir biçime kitlesel devrimci şiddet biçimine dönüştürüyor. İç-savaş koşullarında bu kaçınılmazdır. Ama bir o kadar da yadsınmaz bir nokta var: Bu gelişimin "örgütlü kitlesel şiddet" biçimine dönüştürülmesi zorunluluğu tek tek şiddete dayalı yığınsal "küçük" kapışmaların, sert çatışmaların artarak daha üst boyutlara ulaşacağından kuşku dahi duymayalım. Önemli olan bunlara her açıdan hazır olmak, yığınları bunlara hazırlamaktır.

Bu anlamda içinde bulunduğumuz dönemin en uygun kitlesel örgütlenme biçimleri, "devrimci halk komiteleri ve milisleri"dir.

Milisler, kitlesel şiddet ve silahlı halk ayaklanması olgularına bağlı örgütlü silahlı halk gruplarıdır. Bunlar, karşı-devrimci her saldırıyı püskürtmek, açık sokak gösterilerini korumak vb. görevleri olacağı gibi, gerilla tarzında eylemler de yapabilirler. Çalışma ve örgütlenmeleri kesinlikle gizlidir. Bu tip kitle örgütlenmelerinin içinde komünist partinin doğrudan ilişkisini sağlayacak profesyonel kadrolar olmalıdır. Bu tip örgütlenmelerin, politik hedefli yerel bölgesel ve hatta genel silahlı ayaklanmalarda (bir üretim alanı işgali, yerleşim yeri işgali, askeri alanları ele geçirmek/ silahsızlandırmak ve şimdiden tahmin edemeyeceğimiz diğer eylem biçimlerinde) rolü çok büyük olacaktır. Yine bu tip örgütlenmelerin, komünist partinin silahlı örgütüllüğü ile örgütsel ilişkisi olmalı ve bu ilişki kesinlikle merkezi ve en sıkı bir şekilde disiplinli olmalıdır. Bütün bunlar olmadan, bu örgütlenmelerle girişilecek bir hakeret başarısız olmaya mahkumdur.

Her leninist, bir "gerilla fantazisi" ile hareket etmeli, kitle eylemlerine bu ruh hali ile katılmak ve örgütlemelidir. Bir kitle eylemi "beklenmedik"(!) bir «sabotaj» mantığıyla düşünerek aksiyona geçmek bir leninist için hiç de bir anda en sert ve en otoriter araçlara dayalı bir çatışmaya döndüğünde, Leninist, panikle dağılmaya başlayan kitleyi toparlayabileceğine, silahsız yığını hemen o anda en azından var olan malzemeyle silahlandırabileceğine, hatta, karşı-devrimci saldırıyı püskürtüp saldırıya geçerek faşizmin terör kuvvetlerini silahsızlandırarak dağıtılacağına dair özgüveni duy-

malıdır. Ancak cüretli, atılgan ve kararlı unsurlar, yığınların önüne geçip onları savaştırabilir. "Kuvvet gerektiren yerde kelimelerle oyalanmanın anlamı yoktur." (Lenin)

Devrimci ya da karşı-devrimci bir eyleme yön vermek, ancak cüretli bir iradenin yapabileceği bir iştir. Cüreti tüm derinliğiyle içinde taşıyan bir irade, politik inisiyatif, askeri düşünebilmeyi içinde taşır. Örneğin karşı-devrimci bir eylemi (bu, yığınsal da olabilir) dağıtmak, bu imkansızsa, küçük(!) en son düşünülecek bir şey olmalıdır. Devrimci bir iç-savaşın gelişimini, ancak devrimi olduğu gibi, onun pratik görevlerini de somut düşünenler belirler. Sorunun bu gerçekliği, onun gerçek misyonerlerini de içinde taşır: Devrimin somut görevlerine en sıkı bir şekilde sarılan gerçek proleter devrimciler. Bu noktada küçük bir tereddüt, reformizmin ekmeğine yağ sürmek olacaktır. Unutmayalım ki: "Devrimci zorun asıl kullanılacağı ve devrimci iç-savaşın nasıl gelişeceği sorunu devrimcilerin kendi aralarındaki bir sorundur, reformistlerle devrimciler arasındaki bir sorun değildir." Bu doğru ise buna uygun davranmak bizim için kaçınılmaz olmalıdır.

Devrimci iç-savaşın biçimine ve gelişimine somut devrimci ajitasyon ve aksiyon yön verecektir. Devrimcilerin, güneşli güzel günlere sonsuz arzu duyan gerçek proleter devrimcilerin somut varlıklar ve hareketleri, devrimi ve kendilerini geliştirici, reformizmi mahkum edici ve karşı-devrimi dağıtıcı bir rol oyanayacaktır. Bundan, küçük dahi bir kuşku duymak, en onmazından bir gaffettir.

EMEK-SERMAYE ARASINDAKİ UZLAŞMAZ KARŞITLIĞIN ÇÖZÜMÜ İÇİN GENEL SİLAHLANMA

Emek-sermaye uzlaşmaz karşıtlığı yeni boyutlar kazanıyor. İşçilerin artı-değer yoluyla sömürülmesi, eskiye oranla çok daha yoğunlaştı. Yedek sanayi ordusu olarak nitelenen işsizlerin bu "yedeklik" yapısı çoktan çöktü. İşsizlerin "iş bulma" umudu artık kalmadı. Çalışan ücretliler sürekli fabrikalardan ve işletmelerden atıldığından bir ayakları işsizler içinde bulunuyor. Artık hiç bir işçi yarınından emin değildir. İşçiler her an işsiz kalabilirler. Ücretlilerin sefaleti bir kere daha sermayenin elindeki servetin önkoşulu oldu. Buna karşılık sermayenin ekonomik gücü sürekli büyüyor. Sermaye birikimi ve merkezileşmesi dev boyutlarda seyrediyor. Tekelci güçlerin elindeki her tür servet aynı zamanda halk kitlelerinin devamlı elindekilerini yitirmesi sonucu büyük bir güç oldu. Türk tekelci güçlerinin dünya devleri arasında sayılması, halkın, ileri derecede sömürülmesinin sonucudur. Tekelci sermaye, zenginlik yönünden dünya devleri arasında yer alırken; buna karşılık emekçi kitleler dünyanın en yoksul insanları arasında yer alıyorlar.

Tüm bu gelişmeler sonucu emekle-sermaye arasındaki uzlaşmaz karşıtlık daha da derinleşti. Sınıflar arası bu uzlaşmaz karşıtlık kendini mücadele alanında gösteriyor. Kendi özlemleri önündeki tek engeli kapitalist düzen ve burjuva egemenliği olarak anılmaya başlayan işçiler, özlemlerini gerçekleştirmek için önlerindeki bu engelle karşı mücadeleye girişiyorlar.

Emeğin sermayeye karşı

mücadelesi son yıllarda çeşitli biçimler kazandı. İşçiler, ilk önceleri barışçı-ılımlı gösterilere başvurular. Mücadele yemek boykotu, açlık grevi, grev, sokak gösterileri, sakal bırakma eylemleri, toplu olarak viziteye çıkma eylemi vb. benzeri biçimler aldı. Bunun yanında sürekli hale gelen "uzun yürüyüş" başvurulan birdiğeri eylem biçimi oldu. Tüm bu eylemlere milyonlarca işçi-emekçi katıldı. Eylemler milyonlarca insanı ayağa kaldırdı, birleştirdi. Devlet güçlerinin bu sıradaki tutumu, eylemleri büyük bir güçle kuşatarak kendi içinde sönmelerini sağlamak ya da "sınır" aşan olursa, güç kullanarak eylemi ezmek, eylemcileri dağıtmaktı. Bu süreç içinde hem işçilerin eylemleri süreklilik kazandı, hem de devletin güç kullanması. Sınıflar mücadelesi, kendi doğası gereği çatışma içinde yoluna devam etti.

Proletaryanın mücadelesi bugünkü düzeyinden daha ileride olabilir. Eğer bu böyle olmazsa, bunun en büyük engeli uzlaşmacı burjuva sendikalar, uzlaşmacı burjuva sendikalar, sermaye adına, devlet adına davranarak işçilerin eylemlerinin önüne bariyer katıldılar.

Büyük işçi dalgası, geldi, geldi kendi bariyerlerine çarptı. Büyük Zonguldak eyleminden beri durum bu zemindedir. Burjuva sendikaların gücünün yetmediği noktalarda ise devlet, zor kullanarak eylem dalgasını kırmaya çalıştı. Ancak, bilmek gerekir ki uzlaşmacı politikanın hükmü bir yere kadardır. Bu sınır artık kapitalizmin kendisi tarafından aşıyor. İş-

sizlik, aşırı sömürü, sefalet o dereceye çıktı ki, artık her tür uzlaşma hiçbir işe yaramıyor, yaramaz. Sınıflar savaşı sertleşirken her türden uzlaşma politikası kesin olarak tutunamaz. Şimdi ortaya çıkan eğilim bu yöndedir.

Son yıllarda meydana gelen işçi eylemlerinin çoğunluğu işten atılmalar karşısında yapılmıştır. Bunlardan Kağıthane işçilerinin eylemlerini örnek verelim. Kağıthane Belediyesi'nin direnişçi işçileri, Ankara'ya yapılan uzun yürüyüş dahil direnmenin tüm örneklerini ortaya koydular. Silahlı eylem hariç, diğer eylem türlerini bu uzun direniş dönemi boyunca denediler. Ancak kendi hedeflerine ulaşamadılar. Bu alanda aynı konumda olan işçilerin hiç biri kendi hedeflerine ulaşamadılar. İşe dönme konusunda az-çok hedeflerine yaklaşanlar İzmir belediyesinin "Ölüm Yürüyüşçüleri" oldu. Onların da büyük bir kesimi bir süre çalıştırıldıktan sonra işten atıldılar. Sermaye sınıfı, İzmir örneğinin bir daha tekrarlanmaması için kesin bir tutum ortaya koydu. Çünkü bu örnek yaygınlaşır ve sonuç alırsa, direnişlerin önü alınmazdı. Büyük işçi direnişlerinin önünün kesilmesi için önce mücadeleye rağmen, atılan işçiler tekrar geriye alınmadılar.

İşçi sınıfı böylesi bir süreçten geçti. Mücadele aşağı biçimlerden üst biçimlere, ılımlı eylemlerden doğru bir gelişim çizgisi izledi. İşçi eylemleri Gebze Belediye işçilerinin direnişi ile yeni bir aşamaya doğru gelişme eğilimi gösterdi. Bu eğilim devlet güçlerine karşı

zor yöntemlerine başvurmakta. Bu ancak bir eğilim olarak belirdi. Bu eğilim bile Gebze Direnişinde belli-belirsiz haldeydi. Zora ve zor araçlarına başvurma eğilimi, son olarak Aras Kargo Direnişi-ışgali ile biraz daha belirginleşmeye başladı. Bu bile netlik ve kesinlik kazanmamıştı. Hiç değilse işçiler ilk defa zor araçlarına (molotof kokteyli) başvurmaya başladılar. Varsın bu aşamada yöntemler yetersiz olsun, nasıl olsa işçiler bir kere bu doğrultuya girdiler mi gersi gelir.

Gebze işçilerinin ve Aras Kargo işçilerinin direnişleri neden önemlidir. Bu direniş biçimlerine önemini kazandıran şey, kendi içinde zor unsurunu barındırmasıydı. Bu zor unsurudur ki, bir kere işçilerce kullanıldı mı, gelişme çok daha ileriye fırlar. Şimdi bu gelişme aşamasındayız. Gebze'de ne oldu? Devlet çeşitli baskı ve saldırı biçimlerini denedi, ancak direnişi dağıtmadı. Direnişi başvurulan yöntemlerle çözemeyen devlet güçleri, sonunda direnişçilerden daha büyük bir asker gücü kullanarak eyleme son verdi. Bu operasyon doğrudan İçişleri Bakanı tarafından yönetildi. İçişleri Bakanının doğrudan operasyonu yönetmesi her şeyi açıklar: Devlet bundan böyle her tür işçi eylemini güç kullanarak dağıtacaktır.

Aynı durum Aras Kargo'da da tekrarlandı. Belki de Aras Kargo işçileri bu durumu bildikleri için daha tedbirli davrandılar: İşyerini işgal ettiler. Uzun süredir görülmeyen işçi işgallerinin yeniden görülmesi devletin büyük bir güçle saldırmasına yol açtı. İşçiler işgal yöntemi ile iyi bir örnek ortaya koydular. Eylem iyi başladı, kötü bitti. 5 Gün süren eylemin ortaya koyduğu kararlılık devam ettirilemedi. Askerlerin işyerini basması, direnişçileri hazırlasız yakalaması, direnişçilerin bir hatası-

dır. Askerlerin işyerini basacakları bilinmeliydi ve buna göre uyanıklık elden bırakılmamalıydı. Ancak bu 5 gün içinde aç ve susuz kalan direnişçiler bunun da etkisiyle olacak ki, karşı koymaya fırsat bulamadan saf dışı edildiler. Sonrasını herkes biliyor. Dayak, işkence, soruşturma ve hapis. Belki de uyanıklığı elden bırakmadan, askerlerin içeriye girmesini yeterince engelleyemeyebilirlerdi, olsun, bununla birlikte ortaya koyacakları direnme ve çatışma örneği ile işçi sınıfına büyük bir deney sağladılar.

Bu haliyle bile işçiler, yaşananlardan gereken dersleri çıkaracaklardır.

İşçilerimizde eksik olan nedir? Eksik olan şey, çatışma anlayışıdır. Yiğitlik, çatışma, gerekirse ölümü göze alma devrimcilerde var. İşçilerimize gereken şey de budur. İşçiler şimdiye kadar silaha ve diğer zor yöntemlerine başvurmadan sorunlarını çözeceklerini sanıyorlardı. Onun için de devrimcilerin önerilerine kendilerini kapadılar. Hatta Gebze Direniş Komitesi, yayınladığı bildiri ile sosyalistlerin "özel sayı, bildiri" yayınlaması ve dağıtmasını yasaklıyordu. İşte bu onların esas zaafıydı. Bu zaaf ki, onları yenilgiye götürdü. Zaten devlet devrimcilerin işçileri etkilememesi ve onları çatışma noktasına götürmemesi için tüm baskılara başvuruyordu. İşçilerinde aynı doğrultuda davranması, devletin lehine oldu. Bu, aynı zamanda kendini belli eylem biçimleri ile sınırlandırmak demektir. Devrimciler, işçileri desteklemek ve hedeflerine ulaşmalarını sağlamak için büyük bir çaba gösterirken, buna karşın işçilerin kendilerini sürekli olarak devrimcilerden uzak tutmaya kalkması, ister istemez onları sermaye ile, devletle aynı safa getirmektedir. Tüm eşitsiz koşullara rağmen çatışan, boyun eğmeyen, diz çökme-

yen ve ölümü göze alan devrimcilerin mücadele anlayış ve tutumları, tüm işçilerce benimsenmelidir. Sınıf savaşını kazanmak, ancak böyle mümkün olur.

Sınıf mücadelesinin bundan sonraki seyri açısından mücadele taktikleri sorunu, daha da önem kazanır. Mücadele taktikleri sorunu, içinde bulunduğumuz şartlarla sıkı sıkıya ilintilidir. İç-savaşın yaşandığı kendi somutumuz açısından sorunu ele almamız. İç-savaşa bağlı olarak taktikler sorunu Leninistler tarafından defalarca dile getirilmiştir. Konunun önemi açısından bir kere daha üzerinde duralım.

İç-savaş; hakların yerini şiddetin almasıdır. Yani sınıflar savaşında şiddet olgusu diğer mücadele biçimlerini arkaya itererek öne çıkar. Emek cephesinin elde ettiği tüm haklar, tekellerin zoru ile ortadan kaldırıldı ya da baskı altına alındı. Daha açık söyleyelim, devletin de kabul ettiği çeşitli haklar, gene devletin zor yöntemleri ile ortadan kaldırılıyor ya da kullanılmıyor. Toplantı ya da gösteri hakkı bunlardan ikisidir. Devlet şimdiye kadar pek çok toplantı ve gösteriyi zor kullanarak dağıtmıştır. İşçilerin grev, direniş, gösteri vb. hakları konusunda da devletin tutumu güç kullanmak olmuştur. Bunların birer kazanılmış hak olması pratikte de işlenmesi anlamına gelmiyor. Bu anlamda artık haklardan söz etmek, pratik olarak bir şey ifade etmiyor.

Bu durumda mücadeleyi hangi yönlerden geliştirmek gerekiyor? Sınıf mücadelesinin bugünkü aşamasında mücadele taktiklerimiz ne olmalı? Bunun yanıtı, toplumsal ve politik ortamı ve gelişimi doğru kavramaktır. Kürdistan'da daha yoğunluklu olmak üzere uzun bir süredir iç-savaş günlük yaşamımıza girdi. Bu durumda mücadelenin eski biçimle-

ri ile yetinemeyiz. Mücadele tüm alanlarda sertleşiyor. Devlet, halk hareketini bastırmak için güç kullanıyor. Bu durumda doğru taktik, tekelci egemenliğin gücüne, halk güçlerinin örgütlü ve silahlı gücü ile karşı koymaktır. Halkların genel silahlanması dönemin temel bir özelliği olarak öne çıktı. Halk kitleleri zora başvurmadan artık hiç bir sorunu çözümüylemez. Tamamen silahlı, disiplinli ve savaşma sanatını iyi bilen bir askeri-polis gücü karşısında, çıplak ellerle karşı koyamayacağımıza göre, silahlanmak tek çözüm haline gelmiştir.

Dönemin temel proleter görevi iç-savaş kazanmaktır. İç-savaş güç örgütü olan silahlı birlikler ve devrimin ileri aşamasında devrimci halk ordusunun askeri yöneticiliği ile kazanılır. Hedefe varmak için şimdiden devrimci halk milisleri biçiminde örgütlenmeliyiz. İşçileri kendi işletmelerinde işçi milislerini kurmalı ve yaymalı; bu konuda silahsız olmak gerekçesi, bu görevden geri kalmam gerekçesi olamaz. Bugün silahsız olan işçi milisleri bir süre sonra silahlı duruma gelebilirler. Aras Kargo işçileri molotof kokteyli kullandılar, bu tip araçlar çoğaltılabilir. İşçi milisleri küçük küçük gruplar biçiminde olmalı ve mümkün olduğunca yaygın olmalı; hükümet güçlerinin işçi eylemlerine müdahale etmesi halinde, milisler harekete geçmeli ve hükümet güçlerine cevap vermeli, saldırmalıdır. İşçilerin, fabrikalarda ve sokaklarda yalnızca barikat kurması yani savunma durumunda kalması, eylemin başarısız kalması demektir. Barikatlar mutlaka silahlı işçi milisleri tarafından desteklenmelidir. Burada gerilla mücadelesi temel önemdedir.

İşçi eylemlerini yerlere kadar eğilin, O'nu göklere çıkaranlar, işçi dalkavukluğu yerine, doğ-

ru taktikler önerse, mücadeleye daha büyük yarar sağlamış olurlar. İşçiler, kendilerine öncülük etmek ve mücadeleyi ileri götürmek için taktikler önermek yerine önlerinde eğilenleri pek ciddiye almıyor. Mücadele sertleşiyor, artık mücadeleyi "selamlamak" sorunu çözüyor. Üstelik, işçilerimiz yapılan eylemlerin eksikliklerini yeterince göremezler. İşçi dalkavukluğu şimdiye kadar işçilere zarar vermektan başka bir işe de yaramamıştır.

İşçilerimiz, reformist-sosyalistlerimizin de katkılarıyla şimdiye kadar daha çok Sendikalar mücadelesi ile sınırlı tutulmuştur. İşçiler ekonomik mücadele araçlarına hapsedilirken; bir anlamda politik mücadele araçlarından uzak tutulmuş oldu. Oysa ekonomik mücadele devrim getirmez. Devrim, politik mücadele ile kazanılır. Devrimci politika ise devrimciler tarafından götürülür. Burada oportünist ve leninist anlayış arasındaki fark kendini açık olarak gösterir. Oportünistler, kitlelerin durumuna bakarak politika oluştururken; leninistler ise devrimci politika ile kitleleri etkilerler.

Bu temel fark kendini taktikler alanında da gösteriyor. Reformist sosyalistlerimiz işçilere ve emekçilere başvurulan kendiliğinden eylemlerin yaygınlaşmasını ve bunu aşmamasını önerirken; leninistler ise, dönemin gerektirdiği mücadele taktiklerine başvurmak gerektiğini ve dönemin mücadele taktiklerinin de; halkların genel silahlanması, devrimci halk milislerinin örgütlenmesi, gerillanın her alanda geliştirilmesi ve silahlı halk ayaklanmasına hazırlanmasını öneriyorlar. İç-savaşın tüm alanlara doğru genişlemesi ve yoğunlaşması; kesin olarak silahlanmayı ve milisler biçiminde örgütlenmeyi, giderek silahlı milislerin devrimci halk ordusuna

bağlanmasını zorunlu hale getiriyor.

O halde her mücadelecisi işçi, her devrimci, örgütlü olarak silahlanmalı, silahlı eylemleri öne çıkarmalı. Karşı-devrim tüm alanlarını bu alanda kullanıyor. Ordu-polis yanında tüm sivil faşist güçler devamlı olarak silahlanıyor. En ufak bir emekçi eylemi faşist devlet terörü ile bastırılıyor. Bu durumda silahlı mücadeleden başka hiç bir mücadele yöntemi işe yaramayacaktır. Silahlanmanın zorunluluğu tüm işçilere anlatılmalı, kavratılmalı. İç-savaşın, hakların yerine şiddeti geçirdiğini, hak elde etmenin devrimci şiddet ile olanaklı olduğunu, hak elde etmenin eski biçimlerinin işe yaramadığını artık her işçi bilince çıkarmalı. Bir grevi ayakta tutmanın, bir sokak gösterisini, sonuna kadar götürmenin, bir fabrika işgalini ayakta tutmanın yolu, silahlanmakta ve silahlı işçi müfrezeleri oluşturmakta olanaklı olacaktır.

Kürt halkı, silahlanma ve silahlı halk birlikleri oluşturmada ileri bir noktaya ulaştı. Kürt halkının verdiği silahlı devrim mücadelesi ile bütünleşmek ve diğer alanlarda geliştirmek, devrimin gelişmesi için kaçınılmaz hale gelmiştir. Emekçiler için kurtuluş, silahlı olan Kürt halkıyla bütünleşmekten geçecektir.

Devrimci durum kesintisiz hale geldi, iç-savaş tüm alanlara doğru gelişiyor. Kürt halkı en çetin ve zorlu bir süreçten geçiyor. Verilen silahlı mücadele etkisini tüm alanlarda hissettiriyor. İç-savaşın kendisi hakların yerine şiddeti geçirdi. Tüm bu koşullar birbirini etkileyerek ilerliyor. Bu durumda halk kitleleri en yaşamsal ve temel sorunlarını ancak ve ancak genel silahlanma ile, güç örgütü ile çözebilirler.

Devrimci zor ve devrimci zor örgütü tek belirleyici güçtür.

BİLGİLENME TARZIMIZI DEVRİMCİ DURUM KOŞULLARINA UYARLAMAMIZ ZORUNLUDUR

İç savaş sertleştikçe bu savaşta taraf olan biz komünistlerin yaşamı da hareketleniyor, hızlı bir tempoya girmek zorunda kalıyor. Birçok eski alışkanlık terk ediliyor. Bu arada mücadelenin temposunun hızlanmasıyla eskisi gibi okunamamaya başlanıyor. Teorik gelişime ayrılabilen zaman giderek azalıyor, hatta İstanbul gibi mücadelenin gelişkin olduğu yerlerde artık zaman kalmıyor. Bu noktada, gerek mücadele içindeki yoldaşlarımızın, gerekse saflarımıza yeni katılacak insanların teorik gelişimleri sorununu yeniden ele almamız gerekiyor.

Hangi konuda olursa olsun, şaşmaz-değişmez kurallar koyup yaşamın her dönemde bu kurallara uygun olmasını beklemek bilimsel bir tutum olmaz. Ancak ve ancak kuralları yaşamın ihtiyaçları doğrultusunda yeniden düzenlediğimiz zaman, "yaşamın gidişatı" karşısında özgür olabiliriz. Koyduğumuz kurallar ancak bu durumda yaşam karşısında yenilmeye mahkûm ilkeler olmaktan çıkıp yaşamı kolaylaştırırlar.

Bilimsel, devrimci bilgilenme için geçerli gördüğümüz kurallar da yaşanan dönemin koşulları gereği tam uygulanamayabilir, esnetilmesi, hatta bazı dönemler için rafa kaldırılması gerekebilir. 1992 yılının sonbaharında yazılıp Genç Yoldaş'ın Aralık 1992 tarihli 5. sayısında yayınlanan felsefe yazısının girişinde şunları okuyoruz: "*Ülkemiz sol hareketinde... okuma tembelliğini besleyen bir bilgilenme tarzı var; haplaştırdılmış bilgilerle yetinme, meyveyi yemektense gerekli olan vitamini vitamin haplarından elde etme-*

ye çalışma. Bizce benzetme uygundur ve bize asıl gerekli olan 'el kitapları', 'eğitim sayfaları' vb. haplar değil, Marx'ın, Engels'in, Lenin ve Stalin'in kendi yapılarıdır."

Bu yazılanlar, GENEL OLARAK, doğru ve geçerlidir. Ancak içinden geçmekte olduğumuz devrimci durum ve iç savaş koşullarında bu kuralda direnmek, hızla ve kitlesel olarak mücadeleye katılmalarını beklediğimiz insanlara "önce klasikleri okuyun" demek, ne derece doğrudur? İç savaş dönemleri, kitlelerin hızla mücadeleye sürüklendikleri binlerce insanın belki tek bir kitap bile okumadan ölüme gidebildiği dönemlerdir. Böyle dönemlerde mükemmelliyetçi bir bilgilenme tarzında ısrar etmek, tek tek bazı bireylerde mücadeleden kopuk entellektüel gevzeleğe sürüklenme sonucunu vereceği gibi, kitlesel bazda ise bu kitlenin öncülüğünü ele alamama sonucunu getirecektir.

İç savaş ortamının "doğasını" değiştirmeye mi çalışacağız, yoksa bilgilenme tarzımızı mı ona uygun hale getireceğiz? Söylemeye gerek yok ki, ikincisi...

Mücadele içerisindeki yoldaşlarımız için devrimci durum ve iç savaş koşullarında teorik gelişim ve okuma üzerine söylenebilecek az şey var: Ete-kemiğe bürünen devrimin pratik görevleri öne alınmalı; düzenlilik kaygısı güdülmeyen, kalan zaman okumayla değerlendirilmeli; okuma konularında devrimin temel sorunlarına öncelik tanınmalı...

Devrimci durum ve iç savaş koşullarının hızla mücadeleye iteceği insanların siyasi ve teorik eğitimi de, üzerinde önemle durulması gereken bir konudur. Bu insanlar sıfır düzeyden (politik bilinç anlamında) çok kısa sürede devrimci militan konuma yükseleceklerdir. Üstelik bunu savaş hengâmesi içerisinde başarmak zorundadırlar. Savaş koşulları içerisinde ve o kadar kısa sürede bu insanlar klasikleri doğrudan okuyacak düzeye gelemeyeceklerine göre, hatta genel olarak pek kitap okuyamayacaklarına göre, marksizm-leninizmi ve devrimin programatik sorunlarını nasıl öğreneceklerdir?

Burada, genel olarak reddettiğimiz yöntemi yaşam bize dayatmaktadır: Haplaştırılmış bilgi. Bunun genel olarak doğru mu yanlış mı olduğunu tartışmayı artık bir yana bırakıp, nasıl en verimli olabileceği üzerine düşünmek gerekir.

**İç savaş dönemleri,
kitlelerin husla
mücadeleye
sürüklendikleri
binlerce insanın
belki bir tek kitap
bile okumadan
ötlüme gidebildiği
dönemlerdir.**

Her şeyden önce, bu dönemsel bilgilenme tarzının araçları olarak elimizde dergilerimizin ve yayınlayacağımız broşürlerin olması zorunludur. Bu tarz siyasi ve teorik eğitim, eğitim sayfaları ve broşürlerle gerçekleştirilebilir.

Zorunlu olarak baş-

vuracağımız ve ne yazık ki birçok insanın tek eğitim malzemesi olacak bu yazı ve broşürleri hazırlamak için gerekli olanaklara sahip yoldaşlarımız, bunun küçümsenemez bir devrim görevi olduğu bilinciyle çalışmalıdırlar. İç savaşın gelişip sertleşmesiyle yoldaşlarımız pratik görevlerin ağırlığını daha da fazla üzerlerinde hissediyorlar. Bu normaldir. Ama yine de yoğun bir şekilde okuyup yazmaya zaman ayırabilen yoldaşlarımız var.

Bu yoldaşları kendilerini diğer yoldaşlarımızın ve saflarımıza yeni katılacakların iç savaş koşullarına uygun araçlarla teorik gelişimlerinin sağlanmasından sorumlu hissetmelidirler.

Artık, eğitim sayfaları, devrimin temel sorunlarını ve proleter öncünün devrimci programın temel noktalarını açıklayacak broşür çalışmaları bir tercih ya da bakış açısı sorunu değildir. Olanağı olan yoldaşlar, felsefe, ekonomi politik, devrim sorunu, devlet, faşizm, ulusal sorun, silahlı mücadele... gibi konularda marksizm-leninizmin genel teorik bakışını mücadeleimiz özgülündeki yaklaşımlarımızla birleştirecek yazı ve broşür çalışmalarını önlerine somut görev olarak koymalıdırlar.

Kuşkusuz bunlar, iki yıl öncesine kadar yetersiz, hatta bir ölçüde zararlı bulduğumuz "haplaştırılmış" bilgileri içerecektir. Ancak geldiğimiz noktada evrimci dönemin bilgilenme tarzını ilke düzeyine çıkartıp savunmak, pratikte insanların kendilerini geliştirmesi önünde bir engel yaratacaktır. Zaten biraz ileride açıklayacağımız gibi, bizim bilgileri haplaştırma şeklimiz gelişmeyi engelleyici, okuyanda "bu konuyu artık öğrendim" duygusunu uyandırıcı bir tarzda olmayacaktır. Bugün esas tehlike, proletaryanın marksist-leninist öncüsünün çizgisi ve denetimi da-

hilinde hazırlanacak böyle kılavuzların ortaya konmaması olacaktır.

Proletaryanın marksist-leninist öncüsünün çizgisi ve denetimi dahilinde hazırlanacak bu kılavuzlar, açık, anlaşılır ve öz (özet değil) olacak, ama kesinlikle gelişmeye ket vurucu, konuyu vulgarize edici ve tek yönlü bir anlatıma sahip olmayacaktır. Buna özen gösterilecektir. Sözlükçü ve ansiklopedici bir yaklaşıma girilmeyecektir. Bu konuda bir örnek vermek istiyorum.

Marksizm-leninizmin, devleti, "egemen sınıfların ezilen sınıflar üzerindeki baskı ve zor aygıtı olarak" gördüğü doğrudur. Peki marksist-leninist devlet teorisi buna indirgenebilir mi? Tabii indirgenemez. Ama — on yıllardan beri marksizmin görüşlerini yürütebilmek için onları önce karikatürize etmeyi kendine yöntem bellemiş burjuva teorisyenleri bir yana bıraksak bile — birçok insan marksizm-leninizmin devlet teorisi konusunda bu önerme dışında bir şey öğrenmemişlerdir. Sözlükçü, ansiklopedici bilgilenme tarzı işte budur. Sonucu ise, devletin halk yararına da bir şeyler yaptığını, birçok sosyal hizmet sunduğunu, sokakları temizlediğini... günün birinde "keşfedip", marksizm-leninizmin bu konuda yetersiz bir açıklama getirdiğini öne sürmek olabilmektedir. (Bu örnek ne yazık ki hayali bir örnek değildir, çeyrek yüzyıl mücadele içerisinde önder konumunda yer almış birisi bir yazısında bu "keşfi" marksizmin karşısına çıkarabilmiştir.) İşte bizim eğitim amaçlı yazı ve broşürlerimiz böyle tek yanlı kavrayışlara yol açacak içerikte olmayacaktır. Böylece bizim devlet üzerine broşürümüzü okuyan kişi, devletin sokakları süpüren çöpçülere maaş vermesinin teorimizin yanlışlığını ya da eksikliğini göstermeyeceğini, devletin bu tür toplumsal işlevlerinin sadece ve sadece sınıfsal işlevini gizlemeye, kendisini ezilen sınıflar gözünde de meşru ve egemen kılmaya yönelik başıçıl yöntemler olduğunu broşürün içeriğinden kavrayabilecektir.

Son olarak, döneme uygun bilgilenme tarzımızın bize Lenin'in şu sözlerini asla unutturamayacağını ve unutturmaması gerektiğini vurgulayalım: "Ancak kafanızı insanlığın bütün hazineleri konusunda bilgi edinerek zenginleştirdiğiniz zaman komünist olabilirsiniz."

M. Sinan ATEŞ

EĞİT-SEN Mİ?

Neden olmasın? Elbette ki olmalı. Bizler EĞİT-SEN'in temel hedeflerini belirlerken sendikal anlayışımızın gereği iş kolumuzda birliği en başa yerleştirmiştik. İşkolunda birlik sadece iki sendikayı değil tüm eğitim emekçilerini kapsamalıdır. Soruna halen de bu şekilde yaklaşıyoruz.

Ancak bu yazımızda işkolunda birliğin zorunluluğunu ve yöntemlerini değerlendirmekle birlikte uzunca bir süredir resmi görüşmeler biçiminde süren EĞİT-SEN, EĞİTİM-İŞ birleşmesini de irdeleyeceğiz. Yazımıza böylesi bir başlıkla başlamamızın temel amacı ise sadece bu birleşmede kullanılan yöntem ve yaklaşımların eksikliklerini ortaya koyarak, sağlıklı bir birliğin yolunu gösterebilmektir.

Yazımızın daha somut ve anlaşılır olabilmesi için sorunu bir kaç başlık altında ayrı ayrı yönleriyle ele alacağız.

SENDİKAL BİRLİK NEDİR?

Tüm işçiler ve emekçiler aynı sınıfın üyeleridir. Esas olarak kapitalistler tarafından sömürülen, yaratıcıları artı-değere benzeri biçimde el konulan, işgüçlerinden başka satacak bir şeyleri olmayan tüm işçi sınıfının üyelerinin çıkarları aynıdır. Çünkü istisnasız tüm çalışanlar benzeri koşullarda çalışır ve yaşarlar. Sömürülen sınıfın, sömürülenler karşısında çıkarları ortak, hedefleri birdir.

Ancak bütün sınıflı toplumlarda olduğu gibi, ülkemizde de politik iktidarı egemenlikleri altında tutan, işveren sendikalarında, ticaret ve sanayi odalarında, işveren derneklerinde örgütlü olan kapitalist sınıf, işçi sınıfını bölmek, parçalamak için her yolu denemektedir.

Emperyalizme bağımlı tekelci kapitalistler başta olmak üzere egemen sınıf yani burjuvazi, politik görüş, ulusal ve etnik köken, dinsel inanç, mezhep, renk, dil ve meslek ayrımlarını körükleyerek çalışanları birbirine düşman etmeye çalışır. Burjuvazi bilinen bu faaliyetini kendince meşru ve yasal kabul ettiği tüm kurumları ve araçları ile sürdürür. Amacı ise işçileri ve emekçileri kendi politik ve ideolojik etkileri altında tutmak, çalışanların sınıf bilincine ulaşmalarını, onların sömürü ve baskıya karşı çıkan kişiler olmalarını engelleyebilmektir... Bu amaçla işçi sınıfının içinde küçük burjuva ideolojisi yaygınlaştırılarak, sınıf bilimine ters sağ ve sol sapma anlayışlar bile empoze edilir.

Emeğini satarak yaşayan insanların böylesine ağır ideolojik ve politik bombardıman karşısında, "böl-parçala-yönet" politikasının çırpısızca uygulandığı bir ortamda tüm işçi sınıfının BİRLİK içinde eyleme yönelmesinden başka çıkar yol yoktur.

Tüm ezilen ve sömürülenlerin birliği maddi temelleri üzerinde yükselir. Bu temel sınıfsal birlik temelidir.

İşçi sınıfın birliği sorununda, sınıfın burjuva ideolojisinin etkilerinden kurtarılması, işçi sınıfı bilimi ile donatılması, sınıf mücadelesinin başarılı olmasının en önemli koşuludur. Sendikalar bu anlamda sınıf içerisinde yerleştirilmek istenen saptmalara ve burjuva ideolojisine karşı ideolojik mücadele yürütme görevini sendikal düzeyde yerine getirmelidir.

Sınıf mücadelesinde sendikal birliğin sağlanması bu temelde ele alınırsa **önemli bir adımdır**. Bu amaçlı birlik ise işçilerin, emekçilerin ve tüm çalışanların tek sendikal çatı altında toplanmasıdır. Sendikal birliğin temel **İŞYERİNDE BİRLİK**'tir... İşçiler işyerlerinde bir tek sendikası işçi bırakmadan, işverenlerin farklı davranarak, farklı ücret, farklı zam, bölgesel, etnik, dinsel farklılıkları kullanarak geliştirmek istediği bölücüdüğe karşı mücadele ederek sendikal birliği örmelidir. İşyerlerinde birlik, işkollarında sendikal birlik ile perçinlenmelidir.

Sendikal mücadelenin üçlü mücadele biçimi olan, Ekonomik-Politik ve ideolojik mücadele bütünlüğü içinde işkolunda birlikle de yetinilemez. İşyerleri ve işkollarındaki sınıfsal birlik tüm ülkede çalışanların tek bir konfederasyonda birliği ile güçlü bir sınıf hareketine dönüşmelidir.

Sömürü ve baskıya karşı mücadele birliği, örgütlenmede birliğe dönüştüren işçi ve emekçiler, tüm kapitalist ülkelerde kendileri gibi sömürülen, işçilerle ulusal kurtuluş mücadelesi veren halklarla en yoğun dayanışmanın koşullarını yaratarak, enternasyonalist birliği kavrayacaklardır.

Sınıfsal temelde, mücadele birliği perspektifiyle **Sendikal Birlik** böylesi bir sürecin ürünü olacaktır.

KAMU EMEKÇİLERİNİN SENDİKAL MÜCADELESİ

Ülkemizde kamu emekçileri uzun yıllar devlet memuru koşullandırması ile çalıştırıldılar ve sömürüldüler... Başlangıçta ekde ettikleri gelir ülke standartlarına göre biraz fazla olduğu için onlar da bu sifati benimsemişlerdi... Ancak devlet örgütlenmesi kurumlarını geliştirip yaygınlaştırdıkça devlet memuru sayısında hızlı bir artış oldu... Süreçte sanayinin gelişimi işçi sendikalarının doğuşu, çok partili dönem ve özel sektörün gelişimi sınıf mücadelesinin gelişimini hızlandırınca, devlet memurları devlet işçilerine dönüştü... Bir çok kamu hizmet sektöründe emek yoğun çalışan insanlar bile sendikalaştırma politikası gereği memurlaştırıldılar... Sendikali ve örgütlü işçilerin gelirleri artarken sendika-

sız memurlarda sürekli bir ekonomik gerileme başladı.

1961 Anayasası Kamu Çalışanlarının sınırlı haklarla sendikalaşmasına olanak tanıyınca 600'e yakın memur sendikası oluştu... Bunlardan yaygın olarak tanınan 8.7.1965'te kurulan TÖS ile 12.7.1965'te kurulan İLK-SEN'dir.

Bu iki önemli örnekte eğitim emekçilerine aittir... 1969 büyük TÖS boykotu, mücadele birliği temelinde öğretmenlerin birliğini yakalamıştı. Boykottan önce 60.000 üyesi bulunan TÖS'ün boykota 110.000 öğretmeni kattığını, boykot başarısından bir ay sonra da üye sayısının 90.000'e yükseldiği yaşanmıştı.

22 Mart 1971'le birlikte sınırlı sendikal hak gasbedilince, öğretmenler örgütü yaşama 04.10.1971'de kurdukları TÖB - DER'le devam ettiler. (Kendisi dernek, faaliyetli sendikamsıydı. 1976 Programına Grevli-Toplu Sözleşmeli Sendika hedefi konmuştu.)

Bu kısa anımsatmayla, 12 Eylül'ün çalışanlar üzerindeki baskı-zulüm ve sömürüyü güncel olarak yaşadığımızdan tekrarlama gereği görmeden, 82 Anayasasının cenderesine rağmen 16.02.1988'de EĞİT-DER oluşturularak örgütlü yaşam yeniden başlatıldı. EĞİT-DER de fahri üye olarak örgütlenen öğretmenler önlerine sendikal örgütlenme hedefini koyarak EĞİT-DER'den EĞİT-SEN'e projesini yarattılar... Sendikal Haklar Komisyonlarını kurarak tabandan tabana örgütlenme sürecinde, sendikaların anlayışı, amacı ve örgütleniş birimi uzun tartışmalar ve araştırmalarla oluşturuldu...

"Sendikal Birlik Nedir?" başlığıyla açıldığımız bölümde işaret ettiğimiz gibi eğitim emekçileri içerisinde sınıfın ideolojisini kavrayamamaktan kaynaklanan savrulmalar yaşandı. Sınıf sendikacılığı temelinde demokratik bir örgütlenmeyi reddeden, ikameci bir yapılanmayla burjuva anlayışa savrulan grup, Sendikal Haklar Komisyonlarının oluşumunu reddederek ayrı bir sendikal çıkışa yöneldi... Bu yönelim 28.05.1990'da EĞİTİM-İŞ (Eğitim İşçileri Kamu Görevlileri Sendikası) olarak doğdu.

Sendikal Haklar Komisyonları (SHK) bu fevri çıkış olumlamayarak yoluna devam etti. Bölge toplantılarını, Ankara Merkezli (SHKMYK) Yürütme Kurulu'nu oluşturmayla noktaladı. SHKMYK Kurulu kurucu üye tespiti yaparak, tüzük ve program çalışmalarını tamamlayıp İstanbul'da kurucular kurultayını topladı. EĞİT-SEN Kurucular kurultayı Kurucu Yönetim Kurulu'nu seçim yoluyla bu kurultayda oluşturularak 13.11.1990'da Eğitim ve Bilm Emekçileri Senikası'nı (EĞİT-SEN) kurdu. Bu oluşum gerçek anlamda sınıf sendikacılığı temelinde kurulmuş ülkemizdeki ilk Kamu Emekçileri Sendikası'ydı.

Yaşanan süreci anımsatmadaki amacımız, süreci

sorgulamak için değil. Süreci sorgulama görevinin tarihe ait olduğunu biliyoruz ve elimizdeki tarihi belgelerle de bu sorgulamaya ılg tutacak birikime sahibiz... Asıl amacımız, birleştirmeğe çalıştığımız iki sendikaların neden, hangi sendikal anlayışlarla ayrı ayrı kurulduğunu belirleyip, birleşmede gerçek bir sendikal birliğe varılıp varılmayacağını doğru değerlendirmektir.

EĞİTİM-İŞ + EĞİT-SEN = EĞİTİM-SEN

Sendikal birlik keşke bu kadar kolay olabilseydi... O zaman ne 200 yıllık sınıf mücadelesi tarihini incelemek zorunda kalırdık, ne de bu kadar yazıp çözmek...

EĞİT-SEN'in 5. kuruluş yıldönümünü kutlamaya hazırlandığımız bu günlerde, onlarca insanın birbir emekle, fedakarlıkla oluşturduğu, yine onlarca insanımızın canlarını feda ederek korumaya çalıştığı, sağlam bir zeminde korkusuzca ayağa kalkıp yaslanabileceğimiz bir örgütlülük olarak gördüğümüz sendikamızın, sağlam zemininin ayaklarımızın altından kayıp gitmekte olduğunu görüp üzülmemek elde değil... Ancak ne çaresiziz ne de alternatifsiz. Bir Fransız direnişçisinin dediği gibi "Bizim en büyük zaferimiz, hiç düşmemek değil. Bizim en büyük zaferimiz, her düşüğümüzde ayağa kalkabilmektir..."

Her iki sendikadan üçer kişinin bir araya gelip bir takım pazarlıklar sonucu kararlar alarak ortak açıklamalar yayınlamasıyla birlik yapılamaz... Öncelikle yöntem yanlış...

Haaa... diyeceksiniz ki, birliği taban istedi, biz de tabanın isteğine uyarak görüşmeler yaptık... Birinci kısım doğru... Birliği taban istedi... Hatta hala da istemeğe devam ediyor... Birliği bizde istiyoruz... Üstelik sizden daha fazla... Ama tabanın istediği birlik sizin yapmaya çalıştığınız gibi mi acaba? Özellikle EĞİT-SEN yönetimine sormak istiyoruz... Sizler kendi yayınladığınız dergiyi de mi okumuyorsunuz? Ya da dergide yayınladığınız yazıların ne anlama geldiğini mi kavrayamıyorsunuz? Ağırlıklı olarak 1991-1992 yıllarındaki EĞİT-SEN dergilerini tekrar tarayın ve yayınlanan birlik istemli imza kampanyalarının metinleri ile şubelerimizden gelen raporları inceleyin... Binlerce imzayla birlik isteyen eğitim-emekçileri "nasıl olursa olsun, yeterli birlik olsun" demiyorlar... Bir takım kriterler koyuyorlar... (Grevli-Toplu Sözleşmeli bir Sendika... - Sınıf ve Kitle Sendikacılığı anlayışını savunan bir sendika... - Demokratik Merkezîyetçilik ilkesini savunan bir sendikada... - Eğitimin demokratikleştirilmesi ve anadilde eğitimi savunan bir sendikada birlik... diyorlar.)

Aitna imza koyduğunuz ortak açıklamaların hangisinde, tabanın bu taleplerine yer verilmiştir... (01.10.1994 tarihli Ortak Açıklama'nın 3. maddesinde "Demokratik Merkezîyetçilik İlkesi" dışında) Hiç biri-

ne...

Genel Kurul, yönetim kuruluna birlik görüşmeleri yetkisi vermiştir... Bunu reddetmiyoruz ama, genel kurul sendikamızın amaç ve ilkelerini, tüzüğünü değiştirme yetkisi vermiştir sizere... Sizler hangi yetki ile sendikamızın ilkelerini, anlayışını, tüzüğünü keyfinize pazarlık masasına yatırabiliyorsunuz?

30.08.1994 tarihli Ortak Açıklama'nın giriş paragrafında deniyor ki; Birlik Komitesi, seçim yönetimi-kapsam-model ve genel merkezin yeri konularında toplanmış ve karar almıştır...

Madde : 1 – "Seçimler birleşik oy pusulası ve çoğunluk esasına göre yapılır." Kabul, diyelim ki böyle bir yetkiniz var... Siz de kullandınız ve bu şekilde anlaştınız... Birleşik genel kurulda divana bir önerge verilerek, "seçimler liste usulüne göre, nisbi temsil sistemine göre yapılınsın" denir ve bu önerge de genel kurulda kabul görürse birlik bozulacak mı?

Madde : 2 – "Sendika işkolundaki dersaneler, özel okullar, kreşler, yurtlar, üniversiteler vb. (ki eksik bırakılmış, bu maddeye göre M.E.B.'na bağlı resmi okullar unutulmuş) işyerlerinde tüm çalışanları kapsar." Aynı şekilde bir önergeyle genel kurulda, dersaneler ve özel okullar 625 sayılı yasaya tabi diye reddedilirse ortaklık bozulacak mı?

Madde : 5 – "Yeni kurulacak sendikamızın merkezi Ankara olacaktır..." belirlemesi yerine EĞİTİM-SEN Genel Kurulu İstanbul'u ya da Bursa'yı veya Diyarbakır'ı genel merkez seçerse yeniden ayrışma mı yaşanacak?

Madde : 6 – (Tam tuz-biber) "ortak imza altına alınan bu kararlar, her iki sendikamızın merkez yönetim kurullarınca onaylanmasının gerekliliği kararlaştırılmıştır." Oh! Ne güzel... Genel Kurula ya da Kurucular Kuruluna bile gerek yok. Merkez yönetim karar verir bu birlik olur...

Beyler, sizler onbinlerce üyeyi nasıl koyun yerine koyabilirsiniz? Doğmamış çocuğa don biçilemeyeceği gibi, daha kurucuları ya da delegeleri bile belli olmayan bir sendikamızın Genel Kurul iradesine ipotek koymazsınız... Hiç kimse size bu yetkiyi veremez...

Kaldı ki sizler EĞİTİM-SEN yöneticisi değil, halen EĞİT-SEN yöneticisizsiniz... Eğitim-Sen'liler sizleri her şart ve koşulda sendikamızın ilkelerini ve tüzüğünü savunmuş diye seçtiler... Değiştiresiniz diye değil...

Bir de 01.10.1994 "Ortak Açıklama"sı var ki tam anlamıyla eşsiz bir tarihi belge... 82 Anayasasından daha ilginç... İlginç çünkü 82 Anayasası bile bu kadar tutarsız, çelişkili ve de karanlık değil...

Madde : 8 – "Birleşik sendikamızın merkez yönetim kurulunun geçici olarak 10 kişi olması ve eşit olarak paylaşılması kararlaştırılmıştır."

Neden böyle bir karar alınmış olabilir bir inceleyelim... Birleşecek olan iki sendika öncelikle **sendikalar anlaşışta** ortak bir nokta bulamamışsa (ki böyle bir ortak nokta yok) oluşturulan yeni sendikada bir parmakda (oyla) herşey alt üst olabilir. DKÖ'lerde ve tüm tüzel kişiliklerde, hatta şirketlerde yönetim kurulları 3-5-7-8-11 gibi tek sayılarla oluşturulur... Çift sayılı kurullar da sık sık eşitlik durumu doğacağından karar alma ve iş yapma güçleşir. Yönetim kurullarının tek sayılı olabilmesi için ise, karşılıklı güven ve ortak bir anlayışın olması zorunludur... İki farklı sendikalar anlaşışın olduğu yerde karşılıklı güven de olmaz, karar da alınmaz, uygulama da yapılamaz... Zaten ortak bir sendikalar anlaşış olsaydı baştan bölünme olmazdı... Şimdilik merkez yönetimin üye sayısı 10'a çıkarılarak 5+5'te anlaşılmış görünüyor... Ancak eşitlik halinde başkanın oyu iki oy sayacağı için şimdi de başkanlık krizi yaşanıyor. (Bu krizi aşmak için önermemizi aşağıda sunacağız.)

Madde : 2 – "Her iki sendikamızın şube yönetimlerinde yer alığında, belirli bir oran yoktur."

Şimdi bu kararı alanlara soralım. Genel Merkez'in 9 üyesini paylaşamayıp 9+1=10 yapıp 5+5 gibi bir formül yaratarak DKÖ literatürüne yeni bir gelenek ekleyen beyler, sizin koltuk hirsinsiniz, kariyeriniz var da, şube yöneticilerinizin yok mu?.. Onlara kariyer sahibi olmak yakışıyor mu? Şubede 3+4=7, 5+2=7, 6+1=7 ve hatta 7+0=7 olabilir de neden Genel Merkez 4+5=9 olmaz?.. Neden?

Neden mi olmuyor söyleyelim... Bizim çok bilen apolitik yöneticilerimiz, "dervişin fikri başka zikri başka olur" anlayışlarıyla bu güne kadar kitleleri nasıl aldattıklarını yine kendileri açıklamışlar, hem de aynı belgede.

Bakın Madde : 3 ne diyor? (Eğit-Sen yöneticilerinin önerisiyle) "Kendi iç işleyişinde **DEMOKRATİK MERKEZİYETÇİLİK** esasına göre çalışsın."

Bir sendikalar oluşumunda Demokratik Merkezizetçilik ilkesi uygulanıyorsa eğer, merkez kadar, hatta daha fazla taban organları önemlidir. Hele hele "Söz, Yetki, Karar Çalışanlara" sloganını dillerinden düşürmeyenler için taban çok daha önemli olmalıdır... Ama ne yazık ki fikir ile zikir farkı farklıdır... Şube yönetimlerinin hepsi, ister Eğitim-Sen'liler de olsun, isterse Eğitim-İş'lilerde olsun ne önemli var... Nasıl olsa tabandan gelen öneriler hiç önemli değil, merkez ne karar alırsa o uygulanır... Yani genel merkezi kim ele geçirirse onun borusu öler... Peki bu yaklaşımın Demokratik Merkezizetçiliğin ne alakası var söyler misiniz?.. Siz Genel Merkez 5+5 paylaşacaksınız, şubeler ne olursa olsun, ondan sonra da kitlelerin gözünün içine baka baka biz demokratik merkezizetçiliği savunuyoruz, tabanın söz ve

karar yetkisini taşıyoruz diyeceksiniz... Dürüst olalım beyler, dürüst.

Yukarıdakiler anlaşmaya varılmış olan maddeler. Bir de henüz pazarlığı bitirilmemiş olan konular var...

Örneğin kurucular kurulu nasıl oluşturulacak?

EĞİTİM-İŞ diyor ki; (01.10.1994 Ortak Açıklama Bölüm 2/A) Her iki sendikadan 25'er kişi ile toplam 50 kişiden oluşsun.

Peki bu 25 kişiler nasıl belirlenecek? Seçimle mi? Atamayla mı?

Eğer seçimle olacaksa bunun bir oy oranı olur. Örneğin 1000 kişiye 1 delege. O zamanda (tahminen) Eğitim-İş'in 35.000 üyesi varsa 35 delege, Eğitim-Sen'in 58.000 üyesi varsa 58 delege eder ki, 25+25 olmaz...

Atamayla olacaksa belliki üstün mezveli seçkin çok bilenler aranacak... Bunlar da olsa olsa Niyazi beyin yakın arkadaşları ile İsmet beyin yakın arkadaşları olabilir. Olsun bize hiç bir mahsuru yok, nasıl olsa kel başa şimşir tarak yakar...

EĞİT-SEN ise bu konuda daha ilginç bir yaklaşma sahip görünüyor. Önerisinde; Genel Merkez yöneticileri + şube başkanları + ortak sendikaların yönetiminde görev alacak olan 5'er kişi (demek ki kurultaydan önce yöneticilerimiz de seçilmiş). Bu hesaba göre 9 merkez yönetici + 150 şube başkanı + 5 ortak yönetici = 164 kişi (takriben). Ancak bir şey unutulmuş. Eğitim-Sen tüzüğü. Demek ki yöneticilerimiz tüzüğümüzü bilmiyor... Eğitim-Sen Tüzüğü Madde: 34'te 500 üyesi olan alanlarda şube organı tahsis eder. (2821'e atfen.) Oysa EĞİTİM-İŞ şube yönetim organı sayısınca üyeye ulaştığı her yerde şube sahibi... Eğer Eğitim-İş bu öneriyi kabul edip te kurucular kurultayına 350-400 tane şube başkanı getirirse, kurultaydan nasıl bir sonuç çıkar düşündünüz mü hiç? Ama diyeceksiniz ki biz anlaştık 5 + 5 olacak... Peki bu kadar güveniyor idiyeniz neden 9'un 4'ünü kabul etmediniz? Ya da aynı belgede ki Eğitim-İş'in B görüşünü neden kabul etmiyorsunuz? Oysa çok mantıklı ve demokratik bir öneri.

EĞİTİM-İŞ diyor ki; (2/B) "Yeni sendikaların yönetim kurulu, kurucular kurulu tarafından belirlenmesini ve seçilen yönetimin kendi içinde görev dağılımını öneriyoruz..." Kabul, bize bu öneriyi kabul etmeyenler sendikal demokrasıyla reddediyorlar demektir.

Neden kabul etmediğinizi söyleyelim. Korkuyorsunuz. Neden mi? 60.000 + 40.000 = 100.000 üyeli bir sendikaya oturayım derken 60.000'i de kaybetmekten korkuyorsunuz. Nasıl mı? Bir kere Eğitim-İş bu önerisinde samimi değil bu bir. Çünkü samimi olsa 25 + 25 = 50 formülü önermez. Haaa... Olaki bu önerilerini ve 25 + 25 = 50 formülünü kabul ettirdiler... O

zaman %100 kongrede 7'ye 3 çoğunluk sağılarlar yönetiminde. Bunu siz de biliyorsunuz. Söz-Yetki-Kararçılar, hem de çok iyi biliyorsunuz.

Eğitim-İş net 25 delege getirir. Eğitim-Sen'de net olmayan 25 delege getirir. (Çünkü Eğitim-Sen yönetim ittifakının içindeki DDB'iler ile olası Birlik Dayanışmacılar - BSP -'de Eğitim-İş mantığının siyasi ittifaklarıdır.) 50 delege oylamada 25+25 değil 30+20 ya da 32+18'e dönüşür. Yönetim ise 7+3 olur ve genel başkanlık ta hayal olur...

Bu hesapları siz daha iyi yapıyor olmalısınız ki, yönetiminde birlikte olduğunuz yol arkadaşlarınıza bile güvenmiyor, 2/A bölümünde savunduğunuz "taban iradesinin bütünlüklü ve demokratik katılımının sağlanması" tezinizle hemen 2/B bölümünde çelişerek Eğitim-İş'in demokratik yönetimi reddetmek durumuna düşüyorsunuz...

Beyler bu tür ayak oyunları, hesaplar sınıf ideolojisinin karakterinde yer almaz... Sizler tabanın birlik istemlerini kendi siyasi çıkarlarınızın aracı olarak kullanıp, reformizmin batağına sepiyorsunuz... Yolunuz açık olsun size niçin batağa gidiyorsunuz demeyiz ama eğitim emekçilerinin örgütlülüğüne olan güvenlerini ve umutlarını da batağa götürmenize müsaade etmeyiz...

Sizin yapmaya çalıştığınız birlik sendikal birlik değil, sendikalar arası siyasi evlilikler... Sizin kiminle nerede buluşacağınız nasıl evleneceğiniz bir karar veremeyiz ama, EĞİTİM-SEN adıyla üçüncü bir sendikaların kapsamına EĞİT-SEN'i ancak kendi anlayış ve ilkelerini savunmak kaydıyla sokabilirsiniz... Aksi durumda bizler Emekçi Öğretmenler olarak EĞİT-SEN'in feshedilmesini gücümüz yeterse engellemeye çalışacağız... Engelleneceksek, tarihi süreç bize nasıl bir sorumluluk yüklerse yüklesin, omuzlamaktan çekinmeyeceğiz...

Yaşanan dört yıllık fiili sendikacılık sürecinin öğretisi gösterdikü, sizler, bedeli sınıf mücadelesine neye malolursa olsun kısa vadeli gurupsal çıkarlarınız için her şeyi feda edebilirsiniz... Bunca ilkesizlik, bunca çelişki ve sınıf bütünlüğüne bunca tahribattan sonra 10 kişilik yönetim kuruluna 2 adette başkanla sorunu aşabilirsiniz. Önerimiz;

EĞİTİM-İŞ + EĞİT-SEN = EĞİTİM-SEN yerine;

NI-YA-Zİ + İS-MET = NI-MET oluşturun. Çok iyi anlaşacağınızdan hiç kuşquamız yoktur... Yeterli 80'li yılların ağır koşullarını bir sürü bedel ödeyerek yarattığımız değerlerden uzak durun.

**YAŞASIN EĞİTİM EMEKÇİLERİNİN
MÜCADELE BİRLİĞİ
YAŞASIN EĞİT-SENİ**

EMEKÇİ ÖĞRETMENLER

TÜM MALİYE-SEN KONGRESİNİN ARDINDAN

Tüm Maliye-Sen 2. Olağan Kongresi 24-25 Eylül 1994 günü Balçelteser Zafer Salonu'nda 353 delegenin katılımıyla yapıldı. Doğaldır ki, genel kurullar sendikalarda sınıf mücadelesi içerisinde işlenecek hâmin belirlenmesinde, sürdürülmesinde önemli birer kilometre taşıdır. Çeşitli ülkelerde sendika (önderlikleri) yönetimleri işçi ve emekçi sınıfların önünde açtığı veya sınıfın önünde barikat olabilmektedir.

Onun için sendika kongre ve kurultaylarında bu olgular dikkate alınarak politika belirlenmeli ve sınıf mücadelesini bir adan daha öne çıkaracak yaklaşımlarla donatılmalı ve kütleyle n'şekilde buluşturulmalıdır.

Fakat gelinen noktada kamu emekçilerinin direnişle vermiş oldukları Sendikal ve demokratik mücadelesinde başlangıçtaki kütlelere dayanan devrimci ölüme bugüne göre daha tutarlı olan mücadeleci politik duruş tarzından sapmalar öğ vermeye başlamıştır. Bu sapmaları "Sağ ve Sol Sapma" olarak saptamakta sakınca görmüyoruz. Bu sapmaları temel nedenleri ise:

- 1- Devletin baskı ve terörünün gün geçtikçe emekçi kitleler üzerinde artırılması.
- 2- Sınıf mücadelesini zorlu koşullara sürdüren ve sabırlı bir mücadele olarak kavrayamamak.
- 3- Kütlelerin ruh halini kavrayamamak ve kütleyle özdeşleşememek.
- 4- Egemen ideolojinin kütlelerin bilincini bulanıklaştırıldığı ve dumura uğratıldığı durumlarda (yağmuru önüne açacak politikalar geliştirilmediği) edilgen kütle psikolojisinin peşinde sürülmesi.
- 5- Sendika yönetimlerine gelindikten sonra hâkimiyetçi ve benmerkezci davranışlar içerisinde girilerek kütlelerden soyulanına.
- 6- Sendika içi demokrasi yerine demokrasizliğin sergilenmesi.
- 7- Döneme ilişkin politika üretmemek, devrimci değerlerden uzaklaşmak.

Bu tespitleri daha da uzatabiliriz. İşte Tüm Maliye-Sen Kongresi'ne bu olumsuzluklar ışığında girildi.

Tabii Kongre öncesinde Şube Kongreleri'nde yaşanan durum ve sendikamız içinde bulunduğu ekonomik genel kongrenin de olumsuz ve verimsiz

li olmayan bir şekilde sonuçlanacağı'nın işaretini vermişti. Bu durum önceden görüldüğü halde buna yönelik önlem alıcı ve Tüm Maliye-Sen'in sınıf mücadelesine daha bir moral üstünlükle girmesi için neyle yapıldı?

Açıkçası hiç bir şey yapılmadı. Aksine belirsizlik ve batağa saplanma devrimci demokrat, iyi niyetli ve dürüst kişilerden oluşan nitel olarak sendikada kalan bir iki anlayış dışında köçüklendi.

Şube Kongreleri'ne de aynı belirsizlik içinde girildi. İyi niyetli unsurların birlik çağrılarını kınuları tarafından dinlenmesi oldu. Tabii bu da Devrimciliği adına yapıldı. Diğer kısımlar ise *(benlikçilik, utarılma, sömürden devrimci direniş birlik)* sorununun genel kurula yönelik hesapları nedeniyle pragmatik ve oportünist bir biçimde kullandılar.

Şube Kongreleri'nin yapılmasında iş yerlerinde delegelerin yapılması ve delegelerin zorlanmadan atanır bir hâlde yapılması Genel Kurul'un önemini daha da artırılmaktaydı. Genel Kurul'un çözüm önerilerini, Genel Kurul'un çözüm önerilerini sunulacağı ve hayata geçirileceği bir olgular içerisinde geçmesi hayati önem taşıyordu, tıkanıklığın aşılması için.

Genel Kurul yapılmaya kadar hiç bir tartışma, toplantı, hazırlık öncesi çalışması küme tarafından yapılmadı. Tabii birileri kendi hayal alanlarında bunun bu sorunları aşacağı varsayarak genel kurula katıldılar.

Zaten genel kurul değil bir seçim yapılacaktı. Seçimi de herkes birbirini suçlayarak kazanacaktı. Genel Kurul'un ilk gününde bile hislerinin açıklanması, kimin ne şekilde kiminle seçime gireceğinin belirsiz olması, niyet seçim olsa bile bundan fark kalmazdı. İcerisinde ama beceriksizce yapılacak geçeceği saktayamadı. İki gün içerisinde yapılan konuşmalar, değerlendirmeler sendikamız içinde bulunduğu durumu anlatmakta ve çözüm önerileri sunmaktan çok uzaktı.

Konuşmalar çok soyut, slogan düzeyini aşmayan, kütlelere mesaj vermeden çok grupları ve konuşmacıları tanıtan emekçi yönelimli. Herkes kendi billiğini okumakta mükellef sayıyor. Çikeni dert bir yarımdan gelen delegeleri beklenilenin dikkate alın

pek yoktu. Tünel değişikliği öncelerinde bile, daha önce tüzük değişikliği önerisinin karşısında yer aldıkları liste önerilince bir gün önce söylediklerini unutup giddetle tüzük değişikliğine karşı çıktılar. Bu da *«senin ok dediğine ben kara demek zorundayım»* mantığını aşmadığını gösteriyor.

Birinci gün konuşmalarında delegeler faaliyet raporları üzerinde değerlendireyeceklerine adaylar çoğunlukta, faaliyet raporlarına keskinlikle dokunmadan, önceden hazırladıkları metinleri okudular. İkinci gün ise adayların konuşması üç dakikaya sınırlandırılarak konuşmayan adayları konuşma hakları gasp edildi. Genel Başkan'ın eleştirilere yanıtlarına Elazığ'da kontr-gerilla taramın kütledilen İHD Başkanı ve Doktor için İHD'nin Sultanzadece Adliyesi'nden İstanbul Valiliği'ne döndürülen yürüyüşte kendisinden başka maliye çalışanının olduğunu *«o zaman bu devletin ci erkandaşlar uyardıysa»* diyerek yürüyüşte katılan onlarca maliye emekçisine saygısızlık etmiştir. Hatta Sendika Genel Başkanı'nın Sendikal mücadele, demokrasi mücadelesinde ve sınıf mücadelesinde bedel ödemiş insanları *«dunküştür»*likle suçlanması ve kendisi gibi düşünenlerin *«sınıf»* şurası ile ihbar etmesi üzüldüğümüzdeki dır. Dil tek düşünce ayrılığı yapılmayacağı ilkesini de çiğnemiş duruma getirmiştir. Ayrıca sendikamız içinde bulunduğu ciddi tehlikeyi açığa çıkarmıştır.

En çok demokrasiden ve katilimcilikten bahsedemeler tekkeci ve tartakçılığa denk düşer bir anlayışla yönetimi tüm düşünce ve anlayışlara kapatmışlardır. En büyük tehlike de budur. İkinci bir sese ve düşünceye tahammül edemeyenler bu mücadele içerisinde emek vermiş, her türlü baskıya güğes veren insanları aşağılatmasına başlamışlardır. Sonuçta bu kaçış içerisinde sadece bir seçim olmuştur. Devrimci demokrat insanların da bir kör dövlüsünü bırakıp kütlelerle kucaklaşan politika ve davranışlar üretmesi olmazsa olmaz bir koşuldur. Yoksa sendika yönetimini ele geçiren yeteneksiz mücadele kaçkınlarının emekçilerin önünde barikat olmalarını önleyemeyiz.

EMEKÇİ MALİYECİLER

İŞÇİ ARKADAŞ;

Dünya o kadar çabuk değişim içerisinde ki, bu değişimi sermaye sınıfı çok iyi kullanıp, üretim araçları onların elinde olduğu sürece sermaye sınıfı daha çok kâr amacını güdüp işçileri sendikatsız ve savunmasız bırakıp sendika ağalarını kullanarak işçileri baskı altında tutmaya çalışıyorlar. Aynı zamanda 12 Eylül yasalarıyla baskıcı politikayla yani faşist uygulamayla bunu başarıyorlar da. Biz işçiler bu gelişmeler ve bu baskılar karşısında uyanık olmalı, emeğini satan işçiler tüm işyerlerinde komitelerle örgünlü genel eylem genel grev demenin zamanı gelmiştir.

Bizleri masa başında satan Türk-İş ve konfederasyon başkanlarını o makamlardan indirmeli. Sınıf sendikacılığını yapabilecek içimizden sendikacılar çıkarmalı ve tabanın seçtiği devrimci sendika başkanları seçmeliyiz. Demokrat ve dürüst sendika başkanlarını da sahip çıkmalıyız. Örneğin, Münir Ceylan, Atilla Ayçin, Hasan Biber gibilerine.

İşte arkadaşlar bu baskılar böyle sürerken tabandaki işçiler genel merkezlerini zorlayarak, genel merkezlerde Türk-İş'i zorlayarak zorla 20 Temmuz'da pasif bir eylem kararı alındı. İşyerlerine gelip çalışılmalıydı, ama bu eylemi kabul etmeyen sendikalar sokaklara çıkıp polisle çatışarak halka ezilmişliğini, haksızlığa uğramışlığını haykırdı. Ama işbirlikçi Türk-İş bu eylemlerini yapan sendikalara cezalar yağdırdı. Bu olayların arkasından Yol-İş'e bağlı İstanbul 1. Nolu Şube 6 Eylül günü 1500 işçisiyle arabalarını kendisi tutarak Türk-İş'in toplantısına gitti ve o konfederasyon başkanlarına aktif eylem kararı aldıracaktı. Ama ne varki sermaye ve devletle işbirliği yapan Türk-İş'in başkanı Bayram Meral, 1500 işçiyi p Yol-İş binası önünde polislerle ablukaya aldırdı.

Bunun üzerine sabahtan akşama kadar işçiler Bayram Meral'in gelmesini beklediler. Tabiki beklerken hem Yol-İş'i kınadılar hem de sermaye ile işbirliği yapan sendikalara ve Türk-İş'e karşı şu sloganları haykurdular:

- İşçi Memur El Ele Genel Greve!
- Hükümet İstifa Tansu Amerika'ya!
- Haklı Davamızdan Ölmek Var Dönmek Yok!
- Fabrikalar, Tarlalar, Siyasi İktidar Her Şey Emeğin Olacak!..
- Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği!
- Satılmış Türk-İş!
- Zam Zulüm İşkence İşte Acı Reçete!
- İşçiler Birleşin İktidara Yerleşin!

- Satılmış Sendika Ağaları! ve bunun gibi sloganlar atıldı. Akşam üzeri saat 5'e doğru Bayram Meral'in gelmesiyle işçiler daha da kuvvetli sloganlar attılar. Bayram Meral'i yuhladılar. Bu işçilerin haklı bir yuhlamasıydı. Tabiki her zamanki taktiğini kullanan Bayram Meral "Beni yuhladınız" diye işçinin önüne cesurel edip çıkamadı, konuşmadı. Bunun üzerine işçiler Yol-İş binasını terk edip arabalarına binerek İstanbul'a geri döndüler.

Bu olayların ardından İstanbul 1. Nolu Şube'nin eylemini hazmedemeyen, sermayenin usaklığını yapan, işçilerini hükümete ve sermayeye satan sendika ağası Bayram Meral, Yol-İş'in başkanı aynı zamanda Türk-İş'in başkanı olur olmaz nedenlerle bahaneler uydurarak mesela "sendikanın telefonunu ve faksını İstanbul Platformu kullanıyor çok para yazıyor" diye 345 34 35 nolu telefonu kapattı ve sendika şubesinin faksını kapattı. Bununla da kalmayıp üyelerine 3'er yömniye ceza verdirdi. Böyle yapmakla Yol-İş'e bağlı İstanbul 1. Nolu Şube'nin yükselen sesini kesmek önüne set koymaktır. Ama 1. Nolu şube, yöneticisiyle ve üyesiyle bu baskılara boyun eğmez daha çok aktif eylem çıkarır.

Türk-İş Başkanı ve Yol-İş Başkanı Bayram Meral bununla da kalmayıp İstanbul 1. Nolu Şube'nin profesyonel sendikacılarını Başkan Ercan Atmaca'yı, Genel Sekreter Süleyman Erdem'i ve Mali Sekreter Münir Serdaroğlu'nu 2 ay görevden uzaklaştırma cezası vermiştir. Bu ceza 25.10.1994 ile 25.12.1994 arasında uygulanacak aynı zamanda amatör sendikacılara da Unal Duman'a ve Ali Eraslan'a Kınama Cezası verildi.

Bu olaylar karşısında İstanbul Yol-İş 1. Nolu Şube'nin üyeleri, yöneticilerine sahip çıkmıştır. Telefonları ve faksı yeniden alarak paralarını kendi cebinden ödemektedirler. Profesyonel sendikacılarına aralarındaki dayanışma ile maaşlarını da öderler. Zaten doğrusu da budur. İstanbul Yol-İş 1. Nolu Şube'nin üyelerinin her biri birer sendika başkanıdır. Bu kişiler bilmelidir ki baskılar ve başkanları görevden almalar biz üyeleri mücadeleden alıkoyamaz. Bizim isteğimiz tüm işçiler her işyerinde komiteler kurup, bu komiteler diğer işyerleriyle daima diyalog kurarak işçi platformu oluşturup disiplinli, örgütlü mücadelesini geliştirip sermayeye karşı satılmış sendikaları dışlayarak Genel Direniş, Genel Grev, Genel İşyeri İşgallerine başlanmalıdır.

YAŞASIN İŞÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ!

Bir Karayolları İşçisi

TÜRKİYE YOL – İŞ ÜYESİ ARKADAŞ

Sizlere daha önce göndermiş olduğumuz yazılarda mevcut Sendikacılığı eleştirdik. Bundan dolayı da şube Başkanımız Merkez Disiplin Kuruluna verildi. Böylelikle bizler de çalışmalarımızın ne kadar hasarlı olduğunu anladık. Demekki eleştirilerimiz tam yerini bulmuş. Bu yazımızda bizler "Bir Sendikacı Nasıl Olmalıdır?" sorusuna cevap vereceğiz.

Sendikacı önce arkasındaki işçi yığınının bir sınıf olduğunu –İşçi Sınıfı olduğunu– iyi bilmelidir. İşçi sınıfı toplumun en çok sömürülen ve baskı gören sınıfıdır. Sömürü ve baskıya karşı mücadele eden en dinamik sınıftır aynı zamanda. Sendikacı, sermaye sınıfına karşı uzlaşmaz olmalıdır. Sermayeye karşı sınıf mücadelesi vermelidir. İşçileri sınıf bilinciyle donatmalıdır. İşçilerin güvenecekleri adresin sermaye partileri değil; kendi sınıf örgütleri olduğunu anlatmalıdır. İşçiler arasında her türlü sermaye sınıfı propagandasına karşı mücadele etmelidir.

Sendikacı dayanlı bir işçi olmalıdır. İşçi Sınıfı içinde gelişen her olaydan haberdar olmalı, bunu üyelerine aktarmalıdır. İşçi dayanışmasını ön plana almalı bu konuda somut çalışmalar yapılmalıdır. Platform kuruluş çalışmaları gibi, işçilerin dikkatini sadece kendi işyeri sorunlarına sevk ederek mücadeleden kaçmamalıdır. Bugün Türkiye'nin her yerinde gelişen zorlu işçi mücadeleleri hepimizin yararına, ancak bir Sarı-Sendikacı bunları görmezden gelebilir, dudak bükebilir.

Sendikacı, Demokrat olmalıdır. İyi niyetle söylenen en basit düşünceleri bile dinlemelidir. Sendikal faaliyet tabanda en geniş bir şekilde tartışılabilir.

dir. Uygulamada ise sendikacı, önder olmalıdır. Kararlar tabandan çıkmalıdır. Kongreler yapılmadan önce bütün sorunlar tabanın önüne serilmeli ve tartışılmalıdır. Kongrelerde kabul edilen kararlar, tüzük değişiklikleri oldu-bitüye gelmemelidir. İşçi sendikacı maaşları ve tazminatları bu şekilde tartışmalı kongrelerde reddedilmelidir.

Sendikacı örnek bir işçi olmalıdır. Sosyal yaşamı işçiden farklı olmamalıdır. Sendikacıların maaş ve tazminatları bir işçinin gibi olabilmelidir. Bu yapılmaz ise işçi ile sendikacı arasındaki çelişki devam eder. Yeniden mücadele başarıya ulaşmaz.

Bir örgüt yapısını içinde farklı ücret uygulamaları hele hele örgüt idarelerinin daha iyi mali olanaklarının oluşu u örgütteki birlikliği zedeler. Üyenin yöneticisine ve örgütüne olan güvenini sarsar. Bugün sendikacılara güven duyulmuyor bunun bir nedeni de profesyonel sendikacıların yaşam biçimidir. Aynı şey ülke yöneticisi için de geçerlidir.

Bir Profesyonel Sendikacının ücreti; en yüksek ücret alan işçinin (Bir aylık full mesai yapmış gibi kabul edilerek) ücreti kadar olmalıdır. Hizmet ödenekleri ise bir işçininki kadar olmalıdır. Ancak hizmet verdiği 3 sene içerisinde hak ve menfaatlerinde bir kayıp varsa bu karşılanmalıdır. İşte o zaman yönetici ve üye gerçek sınıfsal paylaşımı ve mücadeleyi yaşama geçirebilirler. İşte o zaman Sendika SENDİKA olur, sendikacı da SENDİKACI.

Sendikacı üyelerine karşı sorumlu olduğunu akıldan çıkarmamalıdır. Kazanılmış her hakta işçilerin alınteri ve emeği olduğunu bilmelidir. Sorumsuzca, Kazanılmış Toplu-İş Sözleşmesi Hakları'nı pazarlık konusu yapan sendikacıdan işçiler hesap sorarlar.

**İŞÇİ SINIFIMIZ BU SORUMSUZLUĞUN HESABINI SORACAKTIR!
YASASIN İŞÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ
ZOR KAZANDIK KOLAY VERMEYİZ!**

**İSTANBUL YOL-İŞ 1 NOLU ŞUBE
MERKEZ EĞİTİM KOMİTESİ**

SOSYALİZM

İNSANLIK

UMUDUDUR

Sınıf savaşınının bu kadar keskinleştiği, burjuvazinin tüm güçleriyle (ordu, özel tim, basın, hukuk vb.) emekçi sınıfa karşı topyekün savaştığı böyle bir dönemde, safını belirlemek, devrim mücadelesinde yer almak, yaratılarak yarım dünyasına katkıda bulunmak, kapitalizmin orman kanununu parçalayıp yok etmek, insanca düzeni kurmak, tüm dünya emekçileriyle dünyayı gerçekten kardeşçe paylaşmak, tüm dünya emekçileriyle güç birliği içinde, aydınlık günler için el ele vermek, tüm insanlığa devrimi armağan etmek, karşı devrimin önüne devrimci mücadeleyi yükseltmek gerekir. Bu da bireysel değil örgütlü, birleşik, topyekün bir mücadele ile olur. Örgütü ise partidir.

Burjuvazi emekçi sınıfa karşı topyekün savaşını sürdürürken ekonomik krizlerini, çöküşe geçişinin faturasını emekçi ve yoksul halka çıkarırken, binlerce insanımızı gözaltında, açık infazlarda, işkence de yok ederken, kendi ideolojisini alternatifsiz halka dayatırken, yalan, sapıtma ve üstünü örtmelerle halkı gerçeklerden soyutlayıp yinede artık yönetememe acizliğine düşüşünü, geri bir sistem oluşumu gözden kaçırmıyarak, çöküşe doğru aldığı yolda, daha da zalimleşerek dünyanın ezilen halklarına karşı savaş, kıyım, açlık içinde bir avuç burjuva lehine sömürürken, değil emekçi, çağın tanığı bir insan olarak durabilir mi insan? Susmak, ortak olmak değil midir? Boy-

lesine yaşamak bir yosun, bir solucan harcı değil midir?

Evet ben bir sosyalist insandım. Tüm yaşamım süresince her türlü kirlenmeden uzak, insanca olmayan her şeyi karşıma alarak, bu düzenin muhalifi oldum. Sokak çocukları, 90-100 kişilik sınıflar, emekliler, üniversitelerin durumu, çalışanların durumu, kısacası bu sistemin yarattığı asla çözmeye muktedir olmayacağı çığ gibi sorunlar, yozlaşma, çürüme, rüşvet ve yolsuzluklar, kokuşma, insanın insana yabancılaşması sahtelik, yalan, rıyanın işlediği kapitalist insan.

Evrenin ahengi, düzenliliği, evrimini tamamlayamamış insan bilincine yerleşene kadar, gelişme tamamlanıncaya kadar, bu soylu mücadeleye devam edecek, vahşi kapitalizmle insanlık üstüne çöken (H. Morgan'ın deyişiyle) zengin olma ağgözlülüğü ayıbını insanlık yaşamından çıkaracak, ihtiyacına göre, "bir ağaç gibi tek ve hür, bir orman gibi kardeşçesine" bir yaşam filizlenecek, insan yeteneğini parçalayan üretim biçimi, tüm insanca yeteneklerin korunduğu, geliştirildiği bir üretim biçimine dönüştürülecektir.

Sosyalizm insanlık umududur. Kaynaklar, çevre kapitalist yağma ve buzulmadan kurtulacak, uzaya bile taşınan kapitalizm kirlenmesi tarihin çöplüğündeki yerini alacaktır.

Sosyalizmin diyalektik özelliğini anlamayan bazı dar kafalı sosyalistler, sosyalizme ancak zarar verirler. Bilimi ve sanatı, kültürü yaratan devrimci güçtür. Klşeleştirilemez ve kalıplara dökülemez. Bu güç kolektif zekadadır, yüzü hep ileri dönüktür, çelişki-hareket-gelişme iç dinamikleri, ideolojik, ekonomik, sosyo içinde bulunduğu sistemi zorlar. Bir üst aşamaya sıçrar. Yaratıcılık ve sevgiyle. Sosyalizm geleceğin sistemidir. Gelişmedir. Özel mülkiyet hukuku yüzlerce yıllık deneyimi ile karşızdadır. Onu alt edebilmek için yetkin, gelişmeye açık, güncel, deneyimli olmak gerekir. Öncü iktidan almaya hazır olmalıdır. İktidarı aklığında nasıl yöneteceğini bilmelidir. Sosyalist insan gelişkin insandır, geleceğin insandır. Yeni, yaşanmamış bir sistemin kurucusu tüm zaaflarından

arınmış, bilgili, insan-doğa-hayvan sevgisiyle dolu, önyargısız, mütevazı, korkusuz olmalıdır.

Öncü, kendini üretimin bir elemanı yapan sistemi reddeden, insanların değil araçların yönetildiği sistemi kuracak olan insandır. Burjuvazi, fiziksel, maddi, moral yönden bizi hep zayıf yakalamak ister. İşkenceye, işsizliğe, anlı propandaya direniriz. Yeni bir sistem için varlığımızı ortaya koymuşuz. Bedeli zahmetlidir. Tüm güçlerimizi birleştirerek, karşı devrimle topyekün bir karşı koyuş ve savaşım vermeliyiz. Hiçte eşit olmayan olanakları, lehimize çevirmenin yolu, tutku, inanç ve kararlılıktadır. Fedakarlık ve disiplin gerektirir. Oluruna bırakma, ağırdan almanın bedeli, önümüze gelivercek devrim olanaklarını pratiğe geçirmemek, iktidarı alınca yönetememe acizliğine düşmek olabilir. Ve bu hesabı kolayca verilecek bir şey değildir. En ince ayrıntılarına kadar, titizlikle hazır olmalıyız. Bocalama, gecikme, fırsatı kaçırma, doğaya, insana, emeğe verilecek en büyük kayıptır. Kapitalizmin tahribatı, tüm yaşam için artık bir tehdittir, önü alınmalıdır. Tüm ezilen halkların umudu sosyalizmedir. Ve tüm dünya devrimcileri olarak doğru bir önderlikle, aşkla, disiplinle, bu aydınlık yolu insanlık önüne açacağız.

Küba pratiğimiz, tüm dünya emekçilerinin topyekün bir mücadele içinde olması gerektiğini gösterdi. Sandinist Lider Ortega'nın "Umudun boğulmasına izin vermeyeceğiz." diye dile getirdiği kapitalizmin, sosyalizmi boğma çabaları karşısında tek beyin, tek vücut olmanın yollarını bulacağız. Türkiye devrimcileri olarak, enternasyonal devrimcilerle yardımlaşacağız, moral kazanacağız, kaynaşacağız ve enternasyonal ruhunu diri tutacağız. Bu insanlık için olmak veya olmamak sorunudur. Acildir.

Burjuvazi, düzen içi partileri, sendikaları, kurumlarıyla emekçileri tuzaklarla dolu bir sisteme hapsedmeye, sesini kısmaya, onurunu, geleceğini yok etmeye çalışır. İşçi sınıfı olarak uyanık olmak, onun pek de gösterdiği kanlı, çirkin yüzünü her fırsatta açığa çıkarmak (Ekim devrimi öncesi yayınların elden ele dolaşmaktan yıpranması coşkusunu insanlara aşılama), yayınlarımızın kitlelere ulaşması için her feda-

karlığı yapmak, işçi sınıfı ve müttefiki tüm yoksul köylü, küçük burjuva katmanlara ulaşmak, mücadeleyi yükseltmek zorundayız. Özellikle, toplumumuzdaki gibi, din afyonu, Osmanlı despotizmi, şark fırsatçılığı, feodal kalıntıların olu toprağını, bu halk üzerinden kaldırmak öncünün çetin görevidir. Direnmeyi örgütlemeliyiz. İsyanı örgütlemeliyiz. Geleceği durdurmak olanaksızdır. Bütün ırmaklar okyanusa akar, toplum diyalektiktir, devrimle gelişir. (Kanunların birkaç yıl içinde toplumun maddi koşullarına cevap verememesi toplumsal gelişmenin başdöndürücü hızını gösterir.)

Çağımızda hala geri kalmış toplumların varlığı, kapitalizmin dayattığı bir olgudur. Tüm dünya halkları uygar, hakça bir düzene özlemlidir. Özgürlük ve barışa sevdalidir. Bilimin sunduğu her kolaylık, sanatın sunduğu güzellik, kültürün sunduğu her bilgi tüm insanların hakkıdır. İnsanlık kendi yarattığı metadan yoksunluğuna, kendi üstünde güç haline gelmesine, kendini yönlendirmesine son verecektir. İnsanlık bu karanlık dönemi de diğer ilkel, köleci feodal sistemleri altettiği gibi alt edecektir.

Cönüllü birlik, gönüllü ayrılık ve ulusların kendi kaderlerini belirleme hakkı dünyamızı her cinsten çiçeğin, özgürce, barış içinde varlığını sürdürdürebildiği bir bahçeye çevirecektir. Bir halkı ezen halkların, özgürlüğünden bahsedilemez.

İlkel komünal toplumdaki bu yana, özel mülkiyet hukukundan bu yana insan toplumunun yarısı, yani kadınlar, metalaştırılmış, sömürülmüş ve geri bırakılmıştır. Kapitalist sistemde her ne kadar uzaklaştırıldığı üretim sürecine yeniden girmişse de, karşı karşıya olduğu sömürü ikiye katlanmıştır. Kadın sadece tam kurtuluşunu sosyalist sistemde yaşayacak, erkeğiyle omuz omuza, insan tadında geleceği şekillenecektir.

Kapitalist sistemde diğer ezilenlerse çocuklardır. 600 milyon çocuk elverişsiz çalışma koşullarında, eğitim olanaklarından yoksun genç bedenlerini çürütmektedir. Sosyalist sistemde çocuklar, tüm toplumun sorumluluğunda, ebeveynlerinden bağımsız, yeteneklerine göre eğitim görecektir, yetişecek, üreti-

me yaşıyla orantılı artarı bir şekilde yer alacak, böylece ne üretimden uzaklaşacak ne de sınırsız çocuk düşlerinden.

Yeryüzünde 1 milyarı aşkın yoksulluk sınırı altında insan, kapitalistin vicdanını rahatlatmak, sömürsünü gizlemek amacıyla kurduğu, aşevleri, esirgeme kurumları, yardımlaşma fonlarından kurtulacak, onuru ve emeğiyle geçimini sağlayacak bir düzene, sosyalizme kavuşacaktır. (Romanya çingenelerinin şu açıklaması çarpıcıdır: "Biz toplum olarak insanca bir yaşama sosyalizmle kavuştuk, o günleri çok arıyoruz.")

Kapitalist yağma ve tüketim çılgınlığı sona erdiğinde, tüm dünya halkları üretimden payını alacak, üretim ihtiyaca göre olacağından, kar amacı gütmeyeceğinden kaynaklar verimli kullanılacaktır.

Yönelimin tüm kademeleri seçimle belirlenecek, burjuva demokrasilerindeki biçimselliğinden kurtulmuş, seçme ve seçilme hakkı, seçilmiş olan gerektiğinde geri çağırma hakkı ile canlı, dinamik bir yapıya sosyalizme kavuşacak, çağın gerisinde kalmış olan parlamento yok olacaktır.

Devlet, bireyin üstünde bir erk değil, birey için var olacak ve gittikçe sönerek yok olacaktır.

Bireyin düşünsel gelişim olanaklarına kavuşmasıyla, toplum çok yönlü entelektüel gelişmeye, fikir özgürlüğü, eleştiri, özelleştirme gelişkinliği kazanacak, özgür birey kavramı özüne kavuşacaktır.

İlkel komünal toplumdaki bu yana erkinde bulunduranlarca kitleleri edilgenleştirmekte kullanılan din, devlet eliyle örgütlenilmeden kurtararak, kişilerin vicdan özgürlükleri sağlanacak, milliyetçilik, ırkçılık, şovenizm burjuvazinin ortadan kalkmasıyla maddi temellerini yitireceğinden tarihsel süresini tamamlayacak, kapitalizmin kitleleri sömürmek, erkinde tutmak için kullandığı bu araçlar, bu faşist unsurlar ortadan kalkacak, ulusun ulusu ezmediği insanın insanı ezmediği bir dünya gerçekleşecektir.

Kapitalizm, son aşaması olan emperyalizmle çarklarına göre şekillendirdiği bir yeryüzü düşü görmektedir. Asya, Afrika, Latin Amerikalı milyonlarca insanın ekonomik, sosyal geri bırakılmışlığının, sefaleti-

nin açlık ve yaygın hastalıklarının, yeryüzü yeraltı tahrip edilmiş doğasının tek sorumlusu emperyalizmdir. Bu Güney Ülkelerinin ne hızlı nüfus artışı ne de yeteneksizlikleri ile ilgilidir. Eğitimsizlik bu halkların içine düşürüldüğü korkunç çaresizliğin bir yanısıdır. Emperyalist aşamaya gelmiş bir kapitalizm artık doğrudan işgaller yerine, kültürel, ekonomik, politik sömürgeleştirerek, ezilen ülkelerin kan damarlarına bir asalak gibi sızmayı yeğliyor. Sosyalizmi içten çökertme de tüm emperyalistler elbirliği ettiler, ama tarihi geriye çevirmenin mümkün olmayacağı, yeni dünya düzeni diye lanse edilenin daha en başında, olağan dönemsel krizleri olduğu ortaya çıktı. NAFTA, AT gibi birliklerle acizlikleri, kriz karşısında yetersizlikleri, krizi en az zararlı kapama istekleri, pazar ekonomisi içine aldıkları geri kalmış ülkelerin üretim araçlarından ucuz yolu faydalanarak aralarındaki iğrenç dayanışma güdüsünü ortaya koydular. Ne var ki bu can çekişmeyi artık gözden kaçıramıyorlar. Dünya emekçileri ayakta, hareketli, destanlar yaratıyor. Şafağın müjdeleri var ufukta. Emekçiler direniyor, insanın insan yapan o töz, isyan ateşlerine veriyor yeryüzünü. Bir bü-

yük devrime gebe insanlık.

Basın, emperyalist yöneliğe uygun olarak tekelleşti, sanayi haline geldi. Sermayenin sözcülüğünü yapmak, iste-

diği yönde kamuoyu oluşturmak, yönlendirilmek, sömürüyü gözden kaçırmak, kitleleri

Revizyonist, reformist, oportünist tüm akımlar

kitle önünde mahkum edilmeli.

Devrimi hedef alan tüm güçler

birleştirilmeli, kitle devrimi hazırlanmalıdır.

Grevler, direniş, miting ve gösteriler günlük sıradan

olaylar değil, tüm güçlerin

birleştirildiği yerler olmalıdır.

şayırtma aracına döndü. Basın sermayeden beslenerek, bir yerde kendini var eden sistemi koruma savaşımında. (Kitlelerin düşünce sistemlerinin dümura uğratılmasında basının kullanılmasını 80 sonrasında toplumumuz yoğun bir şekilde yaşadı. Tahribat korkunçtu.)

Kapitalist sistemin oluşturduğu sağlık, eğitim, konut sorunu, işsizlik, ucuz emek emekçilerin yaşam biçimi olmuştur. Güçlünün güçsüzü yok ettiği, yaşama hakkı vermediği bu sistem sosyalizmle yok edilecek, insanlık yaşadığı açlık, soykırım, sömürü ve zulümden obediye kurtulacaktır. Kapitalist sistem gelişmenin önünde artık bir engeldir, yaratıcısı olduğu sorunları çözecek nitelikte asla değildir.

Bir emekçi olarak, burjuvazi ile savaşım veren devrim güçlerinin bölünmüşlüğüne anlayamıyorum. Düşünce ayrılıklarının olması mücadeleye nitelik ve ivme kazandırır. Doğru. Ancak, bir ortak yayınlı kitlelere ulaşamamanın, ortak devrim amacıyla platformlarda yer almanın sorumluluğu yok mu? Kit mali olanaklarla az sayıda basılan onlarca dergi neden günlük, sürekli bir yayına dönüşmesin? Kitlelere burjuvazi ile savaşta önderlik etmesin, yol göstermesin? Düşüncelerin kitleler önünde tartışmaya açılması bilimsel bir yoldur. Görüş ayrılıkları yanı yana omuz omuza olmaya engel değildir. Ortak bir cephenin kurulamaması büyük bir kayıptır. Uzlaşmaz çelişkiler ve derin görüş ayrılıkları dışında bir araya gelmemenin nedeni kariyerist, oportünist tutumlarla ilgili olmasın? Sosyalist bir birey olmanın tam kavranamaması ile ilgili olmasın? Bunca burjuva propagandası bombardımanına tutulan kitlelerin öndersiz kalması, yolu, yerini bulamaması devrime katacağı binkimlerin kaybı değil midir?

Dönüşemeyecek zalim bir sistemi reformlarla dönüştürebileceklerini iddia eden iki yüzlü reformistler, devrim amacından vazgeçmiş revizyonistler, proletarya önderliğinden utanç duyan oportünistleri açığa vurmak, bir entellektüelin bile kafasını karıştıracak bu çeşitliliği kitleye anlatmak, seçimini kolaylaştırmak bir öncünün görevidir. Bunca çeşitliliğe, ayrıca sosyalist söylemlerle ortaya çıkıp haklı düzen

içinde tutumla görevli sosyal demokratlar da eklenince, zaten kapitalizm içinde bilinci felç edilmiş, şaşkın, güvensiz, sindirilmiş kitlelerin bir de çeşitli fraksiyonel ayrılıkları anlayacak gücü zayıflamıştır. Kendi anlamadığı, içinde olmadığı bir savaşım sürüyor; öncüsünü anlayamıyor, öncüsüne sahip çıkamıyorsa kafası karışıksa, nasıl güç verecek, nasıl kendi kurtuluşunu gerçekleştirecek. İnatla kullanılan kitap dili onlara bir şey söylemiyor. Onların gerçeklerinin, sorunlarının içinde olmak, rehber olmak gerekiyor. Bayrağı elden ele vermek gerekiyor.

Revizyonist, reformist, oportünist tüm akımlar kitle önünde mahkum edilmeli. (Sosyal demokratlar zaten anlaşılabilir –gereği yok.) devrimi hedef alan tüm güçler birleştirilmeli, kitle devrime hazırlanmalıdır. Cevler, direniş, miting ve gösteriler günlük sıradan olaylar değil tüm güçlerin birleştirildiği yerler olmalıdır. Açık infazlara lojistik hazırlık olmalı ve anında cevap verilmelidir. Toplantı ve yürüyüşlerde, üst aramada, fotoğraf ve film çekme girişimleri, herhangi bir gruba yönelik şiddete devrimci şiddetle karşılık verilmeli. 80 sonrasında edinilen bu kitlesel pasifizm sona erdirilmelidir. "Bizim insanımız" diyerek birbirimize tutkun, birbirimize yapılanın hepimize yapıldığının bilincine dar grupçu zihniyeti bırakmalıyız.

Çeşitli platformlarda birlikte olduğum, kendilerine devrimci diyen bazı arkadaşların tutumları, yönelişleri beni çok kaygılandırdı, kitleye ulaşamamamızın da ipuçlarını verdi. Küçük hesaplar bırakılmalı, yapıcı eleştiri-özeleştiri, ikna yöntemleri kullanılmalı, kolektiflik ruhu nesnelleştirilmelidir. Tüm çevrelerde sosyalist bilinçlendirme, eğitim üyeleri verilmeli, birikimli duyarlı ve sevgi dolu öncülerle kitleye gidilmeli, kitleyle kaynaşmalıdır. Eğitim, ajitasyon, örgütlenmede bilimsel sosyalizm yöntemleri kullanılmalıdır. Hangi çevreden olursak olalım unutulmayalım, biz önce sosyalistiz.

**DÜNYANIN TÜM EZİLEN VE
SÖMÜRÜLENLERİ BİRLEŞİN!
YAŞASIN SOSYALİZM!**

Bir Devrimci Emek Okuru

MUHAMMED ALİ AMUİ'YE BİN SELAM

Muhammed Ali Amui, 71 yaşında bir Kürt komünistidir. İran'da en uzun süre cezaevlerinde yatan politik tutsak. Hem şahlığın hem de şimdiki rejimin cezaevlerinde toplam 37 yıl geçirmiştir.

Politik faaliyetlerine doğduğu yer olan Kirmanşah'ta, şahlığın Kürt halkına yönelik ezme politikalarına karşı mücadele ederek başlayan Amui, 1953 yılında tutuklanmıştır. Bilindiği gibi o yıl CIA tarafından teşkil edilen bir darbeyle, demokratik yollardan seçilmiş Musaddık hükümeti devrilerak Şahı yeniden iktidara getirilmişti. Bu darbenin ardından binlerce başka ilerici ve komünist gibi Amui de cezaevine konuldu. Cezaevinde 25 yıl kaldıktan sonra, 1979 devrimıyla serbest bırakılan Amui, devrimi komünistlerle birlikte gerçekleştiren mollaların iktidar savaşından galip çıkmalarının ardından 1982 yılında tekrar cezaevine girdi. Yeni rejimin işçi sınıfına ve önderlerine karşı giriştiği büyük saldırının bir parçası olan bu tutuklanma gerçekleştiğinde, Amui TUDEH (İran Komünist Partisi) politbüro üyesiydi. Amui o gün bugündür cezaevinde. 1988 yılında yönetim, Amui'nin kendisi gibi şahlık cezaevlerinde 25'er yıl kalmış beş yoldaşını idam etti.

Geçtiğimiz aylarda Amui cezaevinden dışarıya gizli yollardan bir mektup çıkararak rejimin kendisine yönelik bir dayanasını açıkladı. Genel baskılara ek olarak rejim Amui'ye SSCB'deki geri düşüşün ardından marksizmin geçersizleştiğini açıklamaları için baskı uyguluyordu. O ise bunu reddetmişti.

... Ve şimdi Amui'ye iyice yapıldığına ilişkin haberler geliyor İran'dan. Amerika da onun için bir kampanya açıldı. Kampanyayı açan sosyalist grup, Birleşmiş Milletler Genel Sekreterine ve örgütteki İran temsilcisine protesto faksları çekilmesini istiyor.

Uğruna yaşamının 37 yılını zindanlarda geçirdiği mücadelesine ve savunduğu değerlere sırt çevirmeyi

reddeden bu onurlu devrimcinin söz konusu mektubunun bir bölümünü aktarıyoruz:

"Benden, Soruyeler İrtiği'nin dağılmasından hareketle 'marksizmin öldüğü' açıklamasını yapmam ve insanlığın sosyalist hümanist idealler uğruna, özgürü ve yoksulluktan arındırılmış bir dünya uğrunu yürüttüğü 70 yıllık mücadeletini yendiğini ilan etmem isteniyor..."

"Rejim, bunları yaparsan, baskımlaki idam cezasının kaldırılacağı vusadinde bulunuyor. Bu isteği kesin bir dille reddettim. Yaşamımın 37 yılını cezaevinde geçirmiş 71 yaşında bir insan olarak, özgürlüğümün söylemlerini için İran halkına, uluslararası kuruluşlara, hukuk örgütlerine, örgütlükü ve insan hakları savunucusu gruplara çağrıda bulunuyorum."

Bir an bile aklımızdan çıkarılmamalıdır ki, proletaryanın komünizm davası için atan yüz milyonlarca yürek var yeryüzünün her köşesinde. Muhammed Ali Amui gibi derin bir bilince sahip ve bunun sonucu

olarak insani ideallere inançla bağlı onurlu insanlar hep yanımızda hissetmeliyiz. Devrimci Emek okuru leninistler olarak, İran proletaryası ve emekçi halklarının tutsak devrimcileri özgürlüklerine kavuşturacaklarına ve katledilen binlercesinin hesabını tek tek soracaklarına inanıyoruz. Türkiye'deki İranlı komünistlerle konuşmalarımızda, İran'ın görüldüğü kadar "durgun" olmadığını söylerlerdi hep. Butün darbelere, baskılara karşı birçok devrimci örgütün hala çalışmaya yürütüğünü ve toplumda düzen ve rejime karşı büyük bir öfke biriktirdiğini anlattık. Son bir yıl içerisinde gerçekleşen ve dünya basınından da saklanamayan bazı olaylar, hem İranlı komünistlerin söylediklerinin doğru olduğunu, hem de artık biriken öfkenin şuradan buradan patlamaya başladığını

güsterdi. Koşullar olgunlaşan bir toplumsal devrim, en koyu karanlıklar bile ancak geçici olarak engelleyebilir. İran devrimi dışarıdan sarsılmaz görünürken o koyu karanlığı parçalayıp atacaktır. Bu konuda bizimle hem fikir olduğuna inandığımız Muhammed Ali Amui'yi saygıyla selamlıyoruz.

Ankara'dan Bir Okur

EMEKÇİ KADINLAR BİRLİĞİ'NDEN DEVRİMCİ – DEMOKRAT KAMUOYUNA ZORUNLU AÇIKLAMA

1992 Aralıkta Yeni Kadın Dergisi tarafından gündeme getirilen Emekçi Kadınlar Kurultayı (EKK) Projesi, Emekçi Kadınlar Bülteni aracılığıyla başta işçi ve emekçi kadınlar olmak üzere, tüm ezilen kadınlara sunuktu ve cinsel, ulusal, sınıfsal sömürüye "hayır" diyen; kadının kurtuluşunu sınıfın kurtuluşundan ayrı görmeyen, kendini EKK'da ifade etmek isteyen tüm devrimci, demokrat, yurtsever kişi, kurum, kuruluş ve çevrelere EKK'ya katılma çağrısı yapıldı.

Kurultayın amacı, işçi-emekçi ezilen kadınların kendi sorunlarına ve kendi haklarına sahip çıkıp, sınıf mücadelesinde yerlerini almaları ve kendi körsülerini yaratmaları, emekçi kadınların demokratik birleşik kadın örgütlenişine giden yolun ilk adımını atmaktır. EKK çağrısı kısa zamanda yankı buldu ve '93/8 Mart'ında yapılan Kurultay'a birçok çevre ve kişi büyük bir özveri ve coşku ile katıldı. 6-7 Mart'ta yapılması hedeflenen EKK devletin engellemesiyle karşılaştı. Ama bu baskı ve yasaklardan yılmayan EKK girişimcileri 10-11 Temmuz'da EKK'ını gerçekleştirdi. Bunu kurultay çalışmasında **Yeni Kadın, Devrimci Yaşam Dergisi okuru kadınlar, Emekçi Kadınlar Demeği, Yeni Demokrat Kadınlar Demeği, Özgürlük Dünyası okuru kadınlar, Devrimci Proleter Kadınlar** yer aldılar. Daha sonra bu çalışmaya **Can Kadınlar Demeği** ve **Odak Dergisi** okuru kadınlar da katıldı.

EKK'da oylamaya sunulan önerge ile, Merkezi Yürütme'nin, Merkezi Örgütlenme Komisyonu'na, illerdeki Girişim Komisyonları'nın da

Örgütlenme Komisyonları'na dönüşmesi karar altına alındı. Ve bu ortak çalışma bu süreçten sonra Emekçi Kadınlar Birliği olarak örgütlenme faaliyetine başladı. Bu çalışmanın kurumlaşarak kalıcılığına, kök salması, gelişip kitleleşmesi için, çalışmalarının belirlenmiş bir program ve çalışanları bağlayacak işleyiş kuralları çerçevesinde yürütülmesi gerekiyordu. Bu nedenle, Merkezi Yürütme tarafından 14-15 Mayıs tarihlerinde organize edilen ve 8 çevreden 45 kadının katıldığı ve tüm sorunların demokratik temelde tartışıldığı programın ve çalışma ilkelerinin karar altına alındığı 2 günlük bir toplantı yapıldı. Özgürlük Dünyası okuru arkadaşlar da dahil, tüm bu çevreler **karar alma yetkisine sahip** bu toplantıda program ve çalışma ilkelerine uyma taahhüdünde bulundular. Özgürlük Dünyası okuru kadınlar işleyişe ilişkin belirlenen bazı maddelere muhalefetlerine rağmen program ve işleyişin onayladılar. Doğru bulmadıkları sorunlarda muhalefet yapma hakkı herkes gibi onların da doğal hakkı idi. ancak, çoğunluğun iradesinin ortaya çıktığı koşullarda, çoğunluk iradesine uymayacaklarına dair **hiç bir** açıklama yapmadılar. Toplantı bir dizi arar olarak sonuçlandı. Ortak bir biçimde belirlenen programın özeti Emekçi Kadınlar Bülteni'nin 10. sayısında kamuoyuna duyuruldu. Ancak, sonraki süreçte aradan bir kaç ay geçtikten sonra muhalefet hakkını "ben çoğunluk iradesini tanımam, kendi bildiğim doğrultuda hareket ederim" derekesine indirdiler. Ve bu muhalefetlerini pratikte yaşama geçir-

mele kalmayıp, her toplantıda, her tartışmada gündemi meğul eder hale getirdiler. Önce bir **anlayış** adına bu çalışmaya katıldıklarını söyleyen bu arkadaşlar (Bülten'in 3. sayısında açıklamaları yer aldı) daha sonra "biz **bireyler** adına burada yer alıyoruz ve çeşitli birimleri temsil ediyoruz" demeye başladılar. Oysa hiçbir belirtilen birimlere temsil hakkına sahip değillerdi. Çünkü seçimle belirlenmemişlerdi. 20-21 Ağustos'ta yapılan iller toplantısında, bu arkadaşlar kendi aldıkları kararları da hiçe sayarak Merkezi Yürütme'yi tanımadıklarını ve kendi bildiklerinde örgütlenme yapacaklarını söylediler. Daha önce yapılan ve altında kendi imzaları da olan kararların alındığı toplantıyı kendileri için "**tallihsiz bir toplantı**" olarak nitelleyen bu arkadaşlar, böylece ne denli "**tutarlı**" olduklarını da gösteriyorlardı.

Bu arkadaşlar geçmişten beri EKB'nin ortak çalışmasından çok, EKB adını kullanarak kendi özgün çalışmalarına yer verdiler. Ortak çalışmada oldukça zayıf kaldılar. Buna rağmen de sürekli "EKB'de en çok çalışan benim" ya da "biziz" diyerek diğer emek veren arkadaşların emeklerinin üzerine oturmaya çalıştılar. Arkadaşların çalıştığı illerin hemen hepsinde ortak çalışmada huzursuzluklar yarattılar, diğer katılımcıları dışlamaya çalıştılar.

20-21 Ağustos'ta yapılan iller toplantısı bardağı taşıran son damla oldu. Arkadaşlar çoğunluğun iradesini hiçe sayarak gündemde olmayan bir konuyu yine dayattılar. Henüz pek çok bölgede komisyonlar dahi örgütlenememişken, sırf üç beş tane taraftarlarını yürütmeye so-

kabilmek için, ayak oyunlarına başlayan bu çevre; "Biz böyle düşünülüyor böyle olacaktır" diye ayak dirediler. Sonra "biz Merkezi Yürütme'yi tanımıyoruz. EKB bizi, biz geldiksek EKB'yi götürürüz" anlayışını savunarak, Emekçi Kadınlar Bülteni'nin yasal sahibi kendilerinden bir kişinin olmasından dolayı tam bir aymazlıkla Bülteni kendilerinin çıkaracağını belirttiler. Bu noktada hemen belirtelim ki, ortak çalışmanın ürünü olan bu yayının bir grup tarafından burjuva yasalarına sığınarak gaspedilmesine müsaade etmeyeceğiz.

Sürecin yarattığı ortak değerleri fırsatçı bir mantıkla çalmaya çalışan ve ortak bir biçiminde alınan kararları kabullenmeme noktasında ısrarlı olan bu arkadaşlarla bir arada olmak artık gelinen aşamada yarar-

dan çok zarar vermeye başlamıştı. Zira sınıf mücadelesinin önümüze koyduğu bir yığın sorun varken, emekçi kadınların örgütlenmesi yolcu bir görev olarak kendini dayatırken, bu tür kısır döngü içinde kalmak doğru değildi.

Şurası unutulmamalıdır ki, EKB tek bir siyasal çevrenin tekelinde olan bir örgütlenme değildir. EKB bir ihtiyaçtan doğmuştur. Kadınların, cinsel, ulusal, sınıfsal sömürsüne karşı çıkan, kadının gerçek kurtuluşunu sınıf mücadelesinde gören her kişi, kurum, kuruluş ya da siyasal çevrenin birlikte kucakladıkları **BİRLEŞİK DEMOKRATİK KADIN ÖRGÜTLÜLÜĞÜDÜR**. Emekçi kadın cephesinde güçlü bir kadın muhalefeti yaratabilmek, ancak bu anlayışı içselleştirmek ve ortak çalışmaya samimiyetle katılmakla müm-

kün olur. EKB'yi bu amacından sıptıran onu kendi anlayışının yedeği olarak gören herkese karşı EKB net tavrını koydu, bundan sonra da koyacaktır. Tam da böyle bir anlayışla EKB'yi kendilerine yedeklemeye çalışan Özgürlük Dünyası okuru kadınların 22.8.1994 tarihinden itibaren EKB ile hiç bir bağlantıları kalmamıştır. Onların "EKB biziz" diye ortaya çıkmaları tıpkı bir "yavuz hırsız" anlayışdır. Bu çevrenin etrafında topladığı, üç-beş taraftarı kadımla tüm grupları karşılarına alarak EKB ismini kullanmalarına izin vermeyeceğimizi; EKB adını kullandıkları her alanda siyasal teşhir yapacağımızı devrimci-demokrat kamuoyuna duyururuz.

EMEKÇİ KADINLAR BİRLİĞİ

EMEKÇİ

KADINLAR

BİRLİĞİ

KÜLTÜR ve SANAT MERKEZİ

AÇILIYOR !

Tarih : 6 Kasım 1994 Pazar
Adres : İstiklal C. Rumeli İşhanı
No: 88/9 Beyoğlu / İSTANBUL

EMEKÇİ KADINLAR BİRLİĞİ

PROGRAM

EMEKÇİ KADINLAR BİRLİĞİ

BÜLTENİ

Broşür Dizisi: 1

(ÇIKTI)

İsteme Adresi: İstiklal C. Rumeli İşhanı
No: 88/9 Beyoğlu / İSTANBUL

PARALI EĞİTİME HAYIR!..

Bizler M. Akif Ersoy Lisesi DOB olarak Alınmak istenen haraçları ve paralı eğitimi protesto etmek için 03.10.1994 Pazartesi akşamı paralı eğitime karşı sınıflara sloganlar yazdık ve ayrıca okula "PARALI EĞİTİME HAYIR DÖB" yazılı pankart astık. Eylem başlamadan önce bütün planlarımızı hazırlamıştık. Bütün herşeyi bir daha gözden geçirmiştik. Başlamadan önce içimizde biraz korku biraz da sevinç vardı. Çünkü okulumuzda ilk defa böyle bir eylem yapacaktık ve ilk işimizdi. Ama ayrıca seviniyorduk Çünkü DÖB olarak ilk defa bu eylemi yapma şansı doğmuştu bu da grubumuzu bir kat daha arttırmıştı. İnanın bunu düşününce o kadar seviniyorduk ki o duyguları bütün arkadaşlarımızın tatmasını isterdik. Daha sonra planladığımız gibi okula girdik. Kontrol ettikten sonra boya ve fırçayı elimize alıp duvarları solganlarımızla doldurduk "PARALI EĞİTİME HAYIR", "SENDEN ALINMAK İSTENEN PARAYI VERME", "YAŞASIN ÖĞRENCİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ", "YAŞASIN DÖB", "HARAÇLARI VERMEYECEĞİZ", "HARAÇLARA HAYIR", "ÖĞRENCİLER DÖB'DE ÖRGÜTLÜ MÜCADELEYE" diye en az 15 sınıfa 25 slogan yazıyorduk. Ayrıca yanındaki arkadaşımı fotoğraflarını çekiyordu. Bir ara arkadaşımınla göz göze gelmiştik. İklimizde yüzündeki sevinç okunuyordu. Daha sonra duvarı yazma işimiz bittikten sonra pankartımızı okulun bahçesine bakan kasma astık. Dışarı çıkıp pankartın da resmini çektikten sonra planladığımız gibi gönül rahatlığıyla oradan ayrıldık. Gönül rahatlığıyla diyorum çünkü insan bir iş yaparken verdiği hazı duyar ya, işte bizim ki de oydu. Çünkü aldığımız görevi

bütün hatlarıyla yerine getirmiştik. O kadar mutluyduk ki içimiz içimize sığmıyordu. Hani olur ya insanın kalbi dışarı çıkacakmış gibi sevinçliydik, bağırarak istiyordum, haykırp, yanındaki arkadaşımı öpüyordum, sarılıyordum. İnanın bu duyguları tatmanızı isterim.

Ertesi sabah okula gittiğimizde insanların çoğu şaşkındı. Müdür küplere binmişti. İnsanlar hayranlıkla bakıyor ve ne cesaret, evet doğru diyorlardı. Müdür daha sonra kürsüye çıkıp ayrıca bizim propagandanızı yaptı farkında olmadan. Siniirden çıldırması gibiydi tehditler yağdırıyordu. Ama bu tehditlerin bize sokmayacağını eski müdüre anlatmıştık. Ama boşuna yırtınma. Bunu sen de anlayacaksın. Sana anlatmasını biliriz. Çünkü biz sosyalistiz. Çünkü biz DÖB'lüyüz. bizim sarsılmaz inancımız var. Teslim olmaz karakterimiz var. Bunu TC anladi, sen de anlayacaksın.

Ayrıca 07.10.1994 Cuma Saat: 12.15'te paralı eğitime alınan paraları protesto etmek için bildiri atılmıştır. Demokratik liseyi kazanana kadar mücadelelerimiz sürecektir.

MEHMET AKİF LİSESİ DÖB

AĞUSTOS EYLEMLERİ

Silahının son mermisine kadar savaşan, düşmana teslim olmayan, halkların kurtuluş mücadelesinde bayraklaşan AĞIT'imizi kalbimize gömdüğümüz gündür 27 Ağustos.

1 Eylül 1990'da kurulan TKEP/L'nin ilk Leninist Gerillalarından olan ve yine ilk ölümsüzleşen savaşçısıdır Yaşar BULUT. Devrime olan inancı ve bitmek, tükenmek bilmeyen enerjisiyle eylem rekoru kıracağını söyleyen AĞIT'in mücadelesini bugün yoldaşları devam ettiriyorlar.

Yıl 1994 Ağustos, Leninistler yoldaşlarını unutmayacaklarını, unutturmayacaklarını ve o büyük günde kızıl bayrağı birlikte taşıyacaklarını göstermek için bir dizi eylem yaptılar.

26 Ağustos:

- Ümraniye üst geçidine, üzerinde 'Leninist Gerilla Yaşar Bulut Yaşıyor, Savaşıyor - 13 Mart GKB' yazılı bir pankart asıldı.

- Kadıköy Hasanpaşa E-5 Karayolu üst geçidine 'Leninist Gerilla Yaşar Yoldaş, Devrettiğin Bayrak Ellerimizde Yükseliyor - 13 MART GKB' yazılı pankart asıldı.

- E-6 Karayolu 100. Yıl üst geçidine aynı sloganı taşıyan bir başka pankart asıldı.

27 AĞUSTOS:

- Topkapı surlarına dev boyutlarda üzerinde TKEP/L bayrağı bulunan 'Leninist Gerilla Yaşar Bulut Yaşıyor, Savaşıyor TKEP/L' yazılı pankart asıldı.

- Fındıkzade Yapı Kredi Bankası molotoflandı.

- Leninistler Yaşar Bulut'un mezarı başında bir anma toplantısı düzenlediler. Anmaya katılanlar, Mücadele Birliği Platformu, Devrimci Tutsak Aileleri Komiteleri ve Leninistler imzalı üç pankartla geldiler.

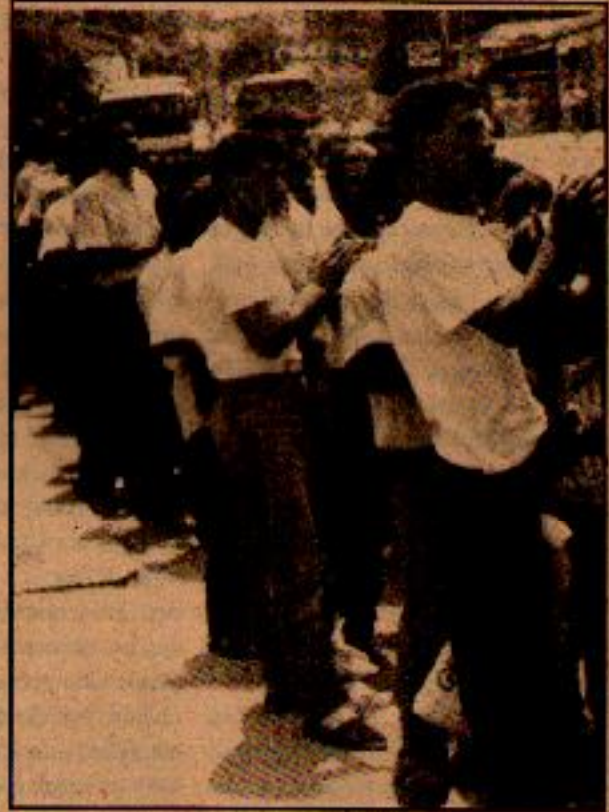
28 AĞUSTOS:

- Etiler'deki Polis Kolej'ine ses bombaları atıldı.

30 AĞUSTOS:

- Ziverbey Emlak Bankası'na ses bombası ve molotof kokteyli atıldı.

- İkitelli Milli Gençlik Vakfı'na ses bombası ve molotoflu saldırı düzenlendi.

1993 yılı 25 Ağustosunda polisle girdiği çatışmadan sonra, 27 Ağustos günü ölümsüzleşen Leninist Gerilla Yaşar Bulut (Ağit) yoldaş, Paşabalçe camii iççileriyle birlikte.

Leninistler savaşıyor Ağit.

27 Ağustos'ta anarken seni sloganlarımızla mezar başında, pankartlarımız asılırken meydanlara, silahlarımız patlarken burjuvazinin beyininde; fişizi bir kez daha anıldı. Leninistler doktukleri kanda boğacak onları ve bir kez daha andılar ki yükselen mücadelenin önderidir Leninistler.

Sen Leninistlerin ölümü sloganlarıyla karşıyan gerillası; sen mücadelenin içinde savaşyorsun bizimle. Ve bitmedi bu kavga bitmeyecek, yeryüzü aşkın yüzü olacaktır dek.

NİKSAR HALK-DER'DE NELER OLUYOR?..

Burjuvazi büyük bir ekonomik ve siyasi kriz içinde bulunuyor. Devrimci durum ve iç-savaş derinleşerek devam ediyor. Burjuvazi bir yandan krizin faturasına emekçi halka ödetirken bir yandan da kitleleri baskı altında tutmaya çalışıyor. Elbette dernekler de bu faşist devlet teröründen payına düşeni fazlasıyla alıyor. Dernek çalışması bile çok büyük bir baskı altında yapıyor. Devrimci amaçlar için -Devrimci halk kültürünü kitlelere yaymak için- faaliyet yürüten dernekler akla gelmeyecek bahanelerle kapatılıyor, yöneticileri tehdit ediliyor, göz altına alınıyor, işkence görüyor. Devrimci bilinç ise tüm baskılara rağmen devrimci değerlerden ve amaçlardan ödün vermemeyerek, bedel ödemekten kormayarak canla başla çalışmayı gerektiriyor.

Koşullar ve görevler böyle iken Niksar'da bir kaç ay önce açılan Halk-Der'de teslimiyetin ve reformizmin en açık örneği yaşanıyor. Derneğin yönetimindeki Emek çevresi ile yönetim kurulu başkanı -27 Mart yerel seçimlerinde SHP'ye oy topladığı halde "devrimci" olduğunu iddia eden- Aydın Soylu derneği halkın gözünde küçültmek için ellerinden geleni yapıyorlar.

Devrimci halk kültürünü kitleye yaymak iddiasıyla kurulmuş olan bu dernek duvarlarına Nazım'ın şiirlerinin yanına Kemalizm propagandası içeren şiirler asıyor. 19 Mayıs gibi milli bayramlarda derneğin duvarları Kemalizm ve şovenizm propagandası içeren yazılarla, camlar Türk bayrakları ve Atatürk'ün gençliğe hitabesiyle donatılıyor. Nedeni

sorulduğunda da: "Kamufle ediyoruz" veya "Kitleleri ancak bu yolla çekebiliyoruz" deniyor.

Neyi, kime karşı kamufle etmek? Anlaşılan o ki, Emek çevresi ve Aydın Soylu faşist diktatörlüğe şu mesajı vermeye çalışıyorlar: "Bu dernek resmî ideolojiyi benimseyen 'zararsız' bir dernektir. Burada sisteme karşı hiç bir şey yapılmıyor, biz de kurulu düzene hizmet ediyoruz". Bunun anlamı derneği devrimci halk kültürünü yaymak için değil, kitleyi derneğe çekip ilişkileri bireysel düzeyde ve el altından yürütmek için kullanmaktır. Burjuvaziyle iyi geçinip bedel ödemediği tarafatı toplama mantığıdır bu. Emek çevresinin reformist anlayışının ürünüdür. Dönemin koşullarını anlamamaktır, devrimci durum ve iç-savaş görmezden gelmektir, devrimci görevlere yan çizmektir. Oysa içinde bulunduğumuz dönem devrimcilerle "bir devrimci durumun varlığını ve derinliğini kitlelere açıklama", kitlelerin harekete geçmesine yardımcı olma görevini yükler. Dernekler de bu görevi -bir şekilde- yerine getirmenin yeridir. Emek çevresi bunu yapmıyor; ya ne yapıyor? Resmî ideolojiyle kitleyi derneğe çekmeye, yani meşruluğunu haklılığıyla değil yasallığıyla kanıtlamaya çalışıyor?

Bununla da yetinmiyor. Dernek yönetiminin yapılmasını kararlaştırıldığı 5 Nisan kararlarının değerlendirilmesi konulu panele polis, teypte ve ses kasetleriyle geliyor. Polisin geleceği ve Emek çevresinin bunu kabul ettiği bilindiği için devrimciler panele gelmiyorlar. Polis-

ler, Emek çevresi ve Aydın Soylu başbaşa "panel'i yapıyorlar. Panel ne iptal ediliyor ne de polise karşı bir tavır alınıyor. Sadece devrimcilerin o ortamda konuşmaları, kendilerini teşhir etmeleri bekleniyor. Ama boğazlarına kadar uzlaşmacılığa batmış bu sözde devrimciler devrimcilerden gereken yanıtı ancak az rastlanan bir yüzsüzlükle "Biz polise karşı tavır alacaktık ama kimse panele gelmediği için tavır alacak gücü bulamadık" diyorlar. Hem de "polis de insan o da sömürülüyor, Halk-Der herkese açıktır" gibi cehalet ürünü saçmalıklarla yaptıkları yanlış -öyle bir yanlış ki amaç işbirlikçilik olmasa da sonuç öyle oluyor- bir süre savunduktan sonra.

Emek çevresi bütün bunları yaparken yani burjuvaziyle bozuşmamak uğruna en uzlaşmacı tavırlara gürerken bir yandan da kendi dışındaki çevrelere karşı samimiyetsizliğini ve kendine güvensizliğini ortaya koyacak şekilde derneğe gelen devrimcileri denetlemeye kalkıyor. Aydın Soylu, derneğe gelip giden bir yoldaşımıza derneğe "yasal da olsa" ideolojik dergi getiremeyeceğini, bir daha derneğe dergiyle girerse derneğe gelmesinin yasaklanacağını söylüyor. Oysa o sırada Toplumsal Dayanışma dergisi dernekte "protokol gereği" bulunduruluyordu. Anlaşılan o ki Emek çevresi sempatanlarını ve derneğe gelen diğer insanları başka çevrelerden koruma ihtiyacı duyuyor. Neden acaba? Kendine mi güvenmiyor sempatanlarına mı?

Son olarak, düzenlenen Halk Ozanı Emrah'ı Anna Gecesi'ne

kaymakamı MHP'li belediye başkanını konuşmacı olarak çağırma kararı alınıyor. Yönetim kurulunda bulunan Emek çevresi bu kararın altına imza attıktan sonra "Biz bu karara karşıydık ama yönetim kurulunu ikna edemedik, ve biz onaylamasaydık da bu karar alınacaktı" diyerek devrimci değerlerin nasıl kolaylıkla ayaklar altına alınabileceğini gösteriyor. Ve bu davranışlarından bir kez daha anlıyoruz ki; 13 Mart Savaşçıları'nın adını bile anmaya layık değiller. 13 Mar 1982'de MHP'li faşistleri cezalandırdıkları için idam edilen üç genç işçi yoldaşımız idam sehvalarında "Kahrolsun Faşizm" diyerek sınıf kinini haykırışlardı. Onların mücadelesini sürdürdüğünü iddia eden Emek çevresi ise bu gün faşist diktatörlüğün eli kanlı temsilcilerini derneğin geçmesine konuşmacı olarak çağırıyor. Burjuvaziden icazet isterken, halkı bir kez daha kandırınlar diye halk düşmanlarına konuşma yaptırırken 13 Mart Savaşçıları'nın ve devrim uğruna her şeyini feda ederek güçlü bir gelenek yaratan yoldaşlarımızın adına leke sürüyor.

Ama Emek çevresine sorarsanız bütün bu yanlış kararlarda hiç sorumlulukları yokmuş. Her şeyi Aydın Soylu yapıyormuş. Onlar da onaylamak zorunda kalıyorlarmış. Aslında onlar da Aydın Soylu'ya ve "zorla kabul ettirdiği(!)" kararlarına karşıymışlar ama başka çareleri yokmuş, derneğin kapanmaması için onun ilişkilerinden yararlanmak zorundaymışlar. Ama bu böyle sürmeyecekmiş zamanı gelince Aydın Soylu yönetimden uzaklaştırılacakmış. Ve Aydın Soylu bütün yanlışlıkların tek kaynağı olduğundan o uzaklaşır uzaklaşmaz bütün yanlış-

lıklar birden bire son bulacakmış. Zamanı geldiğinde böyle olabileceğini varsaysak bile acaba acaba bu yarıptanların hesabını verebilecekler mi?

Peki bu uzlaşmacı reformist anlayışı eleştirenlere ne yapıyor dersiniz? Hakarete uğruyor, aşağılanıyor, sözleri çarpıtılıp "suçlu" konuma düşürülüyor. Bir yoldaşımız Aydın Soylu'nun şahsında yönetim kuruluna yukarıda saydığımız eleştirileri yönelttiğinde Aydın Soylu düzey-siz biçimde yoldaşımıza hakaret ediyor. "Geri zekalı", "bucaksız" gibi sözlerle yoldaşımızı aşağılıyor. Kendisi tartışmayı bilmediği için yoldaşımızın konuşmasına da izin vermiyor. Böylece yoldaşımızın sözlerini çarpıtıp "işbirlikçilik" suçlaması yaptığını ve söylediği her şeyin "karalama" olduğunu iddia ediyor. Bu gerekçelerle yoldaşımızı "Halk-Der'in aleyhinde bir insan" ilan ederek yönetim kurulu kararıyla Halk-Der'e girmesini yasaklıyor. Ancak özelleştireceği yoldaşımızı Halk-Der'e girebileceğini söylüyor. -Tabii Aydın Soylu ne dersse Emek çevresi de aynen tekrarlıyor. - Üstelik "Biz derneğin üyeleri eleştirebilir diyerek burjuvazinin koyduğu kurallara ne derece bağlı olduğunu da gösteriyor. Ama yoldaşımız istese de derneğe üye olamaz ki. Çünkü buna uygun şartları taşıyor. İşte metalizik anlayış, işte reformizmin demokratik kitle örgütü anlayışı! Eleştiri kabul etmedikleri gibi Emek çevresinden yoldaşımıza tehdit geliyor. "Bir daha hakkımızda 'karalama' yaparsan seni cezalandırırız" diyorlar! Emek çevresi bu 'karalama' sözcüğünü hiç dilinden düşürmüyor. Ne zaman bir eleştiri gelse 'karalama' deyip

çıkıyor işin içinden? Eleştirilerimize karalama diyebilirler, tehdit edebilirler bu onların sorunu. Ama şunu bilsinler ki biz devrimci değerlerimizin çiğnenmesine göz yummayız.

Biz Devrimci Emek Okurları, bu reformizm ve uzlaşmacılık karşısında susamayız. Halk-Der yönetim kurulu kitlenin tepkisi üzerine kaymakam ve belediye başkanını geceye çağırma kararından vazgeçtiğini açıklamıştı ama bir gün kala kaymakamın geceye geleceği öğrenildi. Kitleyle böylesine alay eden, ne yapıp yapıp kendi düşüncesini dayatan bu dernek yönetimine karşı tavır koymalıyız. Halk-Der bir demokratik kitle örgütü olmaktan çok uzak. Bu koşullar devrimci-demokrat kitleyi Halk-Der'in karşısında bir alternatif aramaya itiyor.

Bu sebeplerden dolayı biz Devrimci Emek okurları Nıksar ve çevresindeki devrimci-demokrat insanları Halk-Der'e gitmemeye ve devrimci değerlerimizi yaşatabileceğimizi, halkınza devrimci hak kültürünü verebileceğimizi bir DKÖ kurma çalışması etrafında birleşmeye çağırıyoruz. Vakit kaybetmeden somut adımlar atılın istiyoruz. Devrimci değerlere saygılı -reformist olmayan- her çevre ile bu amaçla ortak çalışmalara girebilir, halkın gerçek bir DKÖ'ne kavuşması için elimizden geleni yaparız.

Artık reformizm devrimci-demokrat insanlardan gereken cevabı almali ve istediği gibi at oynatamayacağını anlamalıdır. Devrimci değerlerimizi çiğnetmeyeceğiz. Onlara gerekli cevabı verdik, vereceğiz.

NIKSAR'DAN DEVRİMCİ EMEK OKURLARI

vidir. Emegın kurtuluşundan, halkların özgürlüğünden ve halkın demokrasısından yana olma iddiasını taşıyanlar devrimci tutsakların mücadelesine ilgisiz kalamazlar. İşçiler, kendilerinin kurtuluş davasının bayrağını yere düşürmeyen evlatlarının yanında burjuvaların cezaevleri saldırısına karşı koymak zorundadır. Kamu çalışanları ve tüm emekçiler, sermayenin kendilerine karşı açtığı savaşın bir parçası olan cezaevleri saldırısına geri püskürtmek için devrimci-yurtsever tutsakların mücadelesine omuz vermelidir. İki yüzlü, sahtekar ve bir avuç burjuvanın demokrasısından değil, halkın gerçek demokrasısından yana olan aydınlar, bu demokrasiyi gerçek kılma mücadelesinin bir parçası olarak devrimci tutsakların mücadelesine kulak vermeli, destek çıkmalıdır.

Elbette, devrimci-yurtsever tutsaklar bugüne kadar ki mücadelelerinde yalnız değildiler, yalnız kalmadılar. Tutsakların yakınları ve aileleri en zor koşullarda onlara güç ve destek verdiler, yanlarında oldular. Son olarak, Diyarbakır cezaevinde yaşanan vahşete karşı direnen tutsaklara destek yine ailelerden geldi. Tutsak yakınları şimdi açlık gervleri dahil çeşitli mücadele biçimleriyle evlatlarının, kardeşlerinin, eşlerinin yanında olduklarını dosta-düşmana gösteriyorlar. Bununla birlikte, tutsak yakınlarının mücadelesi bugüne kadar birbirinden kopuk, ve bu anlamıyla dağınık ve örgütsüz olmuştur. Bu nedenle;

- Tutsaklarla dayanışma hareketini tutsak yakınlarıyla sınırlı olmaktan kurtarmak.

- Tutsaklarla dayanışma hareketini daha güçlü ve örgütlü kal-

mak,

- Bu hareketi, işçi sınıfı dahil tüm işçi, emekçi ve Kürt halkına yaymak.

- Burjuvaların devlet eliyle tutsaklara yönelik saldırılarını geri püskürtmek ve tutsaklarla dayanışma eylemlerini sermaye egemenliğine karşı mücadelenin etkin bir parçası kılmak için.

Devrimci demokratik kuruluşlara güç ve eylem birliği çağırımı yapıyoruz. Devrimci-yurtsever tutsaklarla dayanışma eylemlerini yükseltmenin, bu eylemleri daha örgütlü ve etkin kılmamanın zamanıdır. Bu görev ve sorumluluk emegın ve halkların kurtuluşu için mücadele eden herkesin omuzlarındadır.

DEVRİMCİ TUTSAK AİLELERİ KOMİTELERİ

CEZAVLERİNDE DEVLET TERÖRÜ DURMUYOR

Yaşamın her alanında faşist TC devletinin uyguladığı terör, tutsaklarında olarsa pervasızlığıyla sürüyor. TC devleti 4 Ekim 94'te 1500'den fazla tutsağın bulunduğu Diyarbakır cezaevine, Diyarbakır valisi Doğan Hümpoğlu'nun emriyle 800'ü asker olmak üzere özel ün çelik korvet ve gardiyanlarla bir saldırı gerçekleştirdi. Katliam sonrası bir tutsağın yaşamının yitirilmiş 20'si ağır olmak üzere 120 tutsak yaralanmış 160 tutsak Antep Özel Tıp cezaevine sürülmüştür. Antep Cezaevine sürgün edilen tutsaklar 7 Ekim'de süresiz olarak 5 günlük döngümlü açlık grevi başlatılar.

Saldırıların durmaması ve istemlerinin yerine getirilmemesi halinde mahkemeye çıkmayacaklarını söyleyen tutsaklara diğer cezaevlerinden destek açlık grevleri yapılıyor.

Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'ndeki TKP/Levinsiz, PKK, DHKP, PRK (Ruşari), MLKP-K ve TDKP döngümlü açlık grevleri başlatılar.

Çanakkale, Yozgat, Bursa, Buca, Mardin, Elbistan, Maraş, İskenderun, Ürfâ, Bartın, Batman ve Ceyhan cezaevlerindeki tutsaklar da destek amaçlı açlık grevi yapıyorlar.

Sığınaklar cezaevinde solganlar anılarak ve sayın aldınmayarak Diyarbakır'daki saldırı protesto edildi. Havalançırınada toplanan demokrat, devrimci, komünist ve yurtsever tutsaklar, Diyarbakır cezaevinde katledilen Ramazan Özbak ve tüm devrim savaşçıları için 1 dakikalık saygı duruşunda bulundular. "Devrimcilere Kalkan Elleri Karacağuz", "Diyarbakır Katliamının Hesabını Soracağız", "Baskılar Bizleri Yıldırılmaz" sloganlarına atıldılar. 6 Ekim 1994'de katliamı protesto amaçlı sayın verememe eylemi yapan tutsaklar yapıları basını açıklamasında tüm demokrat, devrimci, yurtsever ve duyarlı insanları cezaevlerindeki katliamlara duyurdu olmaları ve bunları eylemlilikle protesto etmeye çağırıldılar.

Ayrıca Konya E. Tıp cezaevindeki siyasi tutsaklara iki ay haberleşme ve görüş yasağı getirildi. Cezaevinde kadın tutsaklara gardiyan ve askerler tarafından yapılan saldırıda iki tutsak yaralandı. Bunun ardından siyasi tutsaklar açlık grevine başladılar. Bundan dolayı tutsaklara 2 ay görüş ve haberleşme yasağı getirildi.

YUGOSLAVYA'DAKİ İÇ-SAVAŞTA ABD'NİN ROLÜ

Hem Yugoslavya'nın parçalanmasına, hem de daha önce sosyalist bir federasyonda uyum içinde yaşamış olan milliyetler arasındaki vahşi iç savaşa ön ayak olma sorumluluğu ABD hükümetindedir.

Bugün sürmekte olan iç savaşa yol açan nedenlerin arka planının çözümlenmesi gösterecektir ki, ABD hükümetinin en vahşi hareketlerinden bir kısmı hiç de çok gizli kapaklı eylemler ya da suikastlar değil. Bir sağ politik muhalefeti besleyip silahlandıran bir devletin, bu salt mali karakterli hareketi en acımasız güçleri sahneye çıkarabiliyor.

Yugoslavya'nın parçalanması, "yüzyıllara dayanan etnik nefret" temelinde ortaya çıkan otomatik ya da kendiliğinden bir gelişme değildi. Yugoslav Sosyalist Federe Cumhuriyeti'ni oluşturan altı cumhuriyet ve çeşitli milliyetler arasındaki tartışmaların bir sonucu da değildi.

Bugün eski Yugoslav Federasyonu'nun her yanında ezginleşen iç savaş, ABD politikasının doğrudan ve bilinçli sonucudur.

İç savaşın başlamasından bir yıl önce, Kasım 1990'da kabul edilen ABD yasasındaki bir bölüm, Yugoslavya halkına parçalanmayı dayatıyordu.

Kırk yıl boyunca ABD güdümündeki Uluslararası Para Fonu (IMF), ABD bankaları ve öteki emperyalist güçler ekonomik yardımı tek tek Yugoslav Cumhuriyetlerine parça parça vermişlerdi. Bu yardımların dağılımında daha gelişkin cumhuriyetleri

sürekli gözeterek ulusal çelişkileri kızdırdılar. Giderek artan ölçüde merkezilikten uzaklaşan ve bozulan Yugoslav ekonomisi, yıllar geçtikçe bütünüyle emperyalist finansla bağımlı hale geldi.

Kasım 1990'da ekonomik yardım — borç ve kredi dahil — aniden ve bütünüyle kesildi. ABD Kongresi'nin her iki meclisinden de geçen ve Başkan George Bush tarafından imzalanarak yürürlüğe giren bir yasanın küçük bir bölümüyle yapılmıştı bu. Federal hükümete yapılan bütün yardım, kredi ve borçlar kesilirken, yasayla sağ politik gruplara yardımın streceği garanti edilirdi. Yasa bunu, cumhuriyetlerde yapılacak seçimlerin sonuçlarından ABD'nin memnun olması durumunda tek tek cumhuriyetlere tekrar yardım edilmeye başlanacağını belirterek yapıyordu.

Yasanın amacı ABD politikası ve bankacılık çevrelerinde çok iyi anlaşılıyordu. Bu yasanın kabul edildiği sıralarda CIA pek alışılmadık türde bir rapor hazırladı. Bu rapor 28 Kasım 1990 tarihli New York Times'te tanıtıldı. "(CIA) Federe Yugoslavya'nın parçalanacağını, bunun büyük olasılıkla önümüzdeki 18 ay içerisinde gerçekleşeceğini, ve iç savaşın da yüksek bir olasılık dahilinde olduğunu tahmin etti." New York Times'in mekalesi hükümete bütün fonları kesmenin muhtemel sonucu olarak iç savaşı gösteriyordu.

O zamanlar ortada savaş ya da parçalanma olmamasına karşın di-

ğer medya organları da Yugoslavya'da kanlı bir iç savaşın yaklaşmakta olduğunu çok gerçekçi bir şekilde dile getirdiler.

ABD ve diğer emperyalist ülkelerdeki aynı tekelci medya bugün Yugoslavya'nın boğulmasında ABD'nin suçlu rolünden kesinlikle söz etmiyor. ABD ve diğer emperyalist güçler kendilerini her zaman sadece çözüm için yardımcı olmaya çalışan masum seyirciler olarak gösterirler.

KONGRE BÜTÜN YARDIMLARI KESEN BİR YASAYI KABUL ETTİ

Bütün uluslararası fonlardan Yugoslavya'nın çıkarılması, dış tahsislerle ilgili genel bir yasaya sokulan yalnızca 23 satırlık bir bölümle yapılmıştı. Bunun sonuçları, borç tuzaklarının büyük gücünü ve korkunç gerçekliğini gösteriyor: Hayatta kalabilmek için emperyalist banka kredilerine bağımlı hale gelen devletler.

Bu yasa, 1990'da 31 milyar dolarlık astronomik bir dış borcu olan Yugoslavya için bir ölüm fermanıydı. İşsizler bir milyondan fazla, yıllık enflasyon yüzde 200'dü. Ülke tümüyle Batı bankalarının pençesindeydi ve bu bankalar borçlarına karşılık hep ağır kısıtlamalar ve halk karşıtı koşullar öne sürerlerdi.

Sosyalist ekonominin finansal bükürsüzliği 1950'lerin başlarında Yugoslavya'nın SSCB ile ilişkilerini kesmesinden sonra başladı. Sovyetler Birliği'nin yıkılmasıyla, Doğu Avrupa'daki sosyalist ekonomileri parçalamaya ayrılmış özelleştirmekte olan emperyalist güçlerin gözüne Yugoslavya'nın bağlantısız konumu batmaya başladı.

1990 yılının Dış Tahsisler Yasası yalnızca ABD yardımı ve kredilerini kesmede kalmadı. Aynı zamanda, "Bütün uluslararası finans kuruluşlarındaki (IMF, Dünya Bankası) ABD'li direktörlerin herhangi bir yardıma karşı çıkma gereğinde ABD'nin sesini ve oyunu kullanmalarını"

da emretti. Başka bir deyişle, global ekonomideki egemen güç olan ABD hükümeti, Yugoslavya'ya yapılan bütün diğer uluslararası yardımları da sona erdirmek için gücünü sonuna kadar kullandı.

Bu yasa kabul edildiğinde ABD Yugoslav Federe Cumhuriyeti ile savaş halinde değildi.

YASAL HÜKÜMETİ DAĞITMA ÇABASI

Bu yasadaki olumsuz hükümlerden başışık tutulan güçler konulan koşullarla birlikte incelenince, yasanın kötü niyeti daha açık bir şekilde ortaya çıkıyor.

1990 yasa, finansal açıdan çözülenüz bu 10 milyarlık ülkeye ayrılanacak fonların sadece "demokratik parti ve hareketler, öçil ya da insanî yardım ya da insan haklarının geliştirilmesi" için olabileceğini bildiriyor. On yıllar boyu, özellikle Doğu Avrupa'da, "demokratik parti ve hareketler" sözcüğü, kapitalizm yanlı karşı-devrimci güçleri adlandırmıştır. Bu da şu anlamı getirmektedir ki, fonlardan yalnızca Yugoslavya'nın yasal hükümetini devirmeye çalışan güçler yararlanabilecektir.

Diğer koşul, gelecekte herhangi bir yardımın, doğrudan ayrı ayrı cumhuriyetlere yapılmasıdır. ABD Dışişleri Bakanlığı altı ay içerisinde cumhuriyetlerin her birinde ayrı ayrı "özgür ve açık" seçimlerin yapılması gerekliliğine karar vermişti. Başka bir deyişle, ABD Yugoslavya'nın ulusal cumhuriyetlere ayrılmasını emretmişti. Böyle ayrı cumhuriyetler kendi başlarına ayakta duramayacak ve dış emperyalist güçlere tamamen bağımlı olacaklardı.

Açılan aşırı milliyetçi, sağ burjuva grupların politik etkileri ve ekonomik güçleri arttırdı. Aynı zamanda, birleşik, federal bir cumhuriyeti savunan ve sosyalizm yanlı olan politik güçler aniden itibar ve geçerliliklerini yitirdi.

Sosyalist hükümetin artık emperyalist bankalarla borç, kredi ve tica-

ret ilişkilerini sürdüremeyeceği açıktı. Fabrikalar için, ithalat ve ihracat için günlük ihtiyaçları bile artık sağlamıyordu. Bütün politik gruplar arasında çığınca bir manevra yarışı başladı.

EMPERYALİST RAKİPLER KONTROL YARIŞINDA

Bu yasa ile yapılanlar yalnızca Yugoslavya'daki sağ burjuva güçleri harekete geçirmekle kalmadı. ABD'nin büyük emperyalist rakipleri - öncelikle Almanya, İngiltere, Fransa ve İtalya - tarih boyunca kontrol etmek için yarıştıkları stratejik bir bölgeden dışlanma korkusu duyular.

Bütün emperyalist güçler bölgede hızla kendi kukla politik güçlerini desteklemeye başladılar. Ulusal güçlerin bu şekilde finanse edilip canlandırılması'na her türlü mücadele ortaya çıktı. Almanya özellikle Hırvatistan ve Slovenya'da etkin bir konuma geldi.

Altı ay sonra, Mayıs 1991'de, tahhüt edilmiş seçimler ve bağımsızlık konulu bir referandum gerçekleştirildiğinde, Hırvatistan'da neofaşist bir grup yönetimi ele geçirdi. Bu grubun liderliğini yapan Franjo Tuđman, altı milyon Yahudi ve bir milyona yakın Sırp'ın öldürüldüğü Nazi katliamının hiç bir zaman gerçekleşmediğini söyleyen bir kitap yazmış. 1940 ların Hırvatistan'ındaki Nazi yanlı Ustaşa rejiminin sembollerinin çoğunu ve bu arada faşist dönemin bayrağı ile yine 1941-1945 döneminin para birimi Kuna'yı, bu yönetimin yeniden geçerli yaptı. Slovenya'da da benzer bir rejim devletin kalıntılarını ele geçirdi.

1991'de Hırvatistan ve Slovenya'da iktidarı ele alan kapitalizm yanlı gruplar, kısa süre sonra diğer milliyetlerden on binlerce kişinin yurttaşlık haklarını, daha sonra ise çalışma ve mülk edinme haklarını yansıtmaya başladılar. Birbirlerinden ayrılan Hırvatistan ve Slovenya cumhuriyetlerini Almanya aklacele

tanıdı; her ne kadar Yugoslavya'nın işlerine böyle müdahale etmek Helsinki ve diğer Avrupa sözleşmelerine aykırı olsa da...

Resmî olarak Federe Yugoslavya'nın varlığını sürdürmesi çabası yapsa da, ABD hükümeti de bu iki ayrılmışlığı sağ rejimi hemen tanıdı.

YASANIN DİĞER YÖNLERİ

Dış Tahsisler Yasası, yeryüzünün her köşesinde ABD egemenliğini sağlamaya yönelik ekonomik, diplomatik ve askeri politikaların ayrıntılarıyla ortaya seriyor. 1990'da Sovyetler Birliği'nde yaşanan kriz, emperyalizmin daha vahşi ve dâğınsız olacağı anlamına geliyordu.

1990 yasa, Doğu Avrupa'da bütün sosyal programların nasıl kesilip kapitalist müdahale ilişkilerinin nasıl devreye geleceğini ayrıntılarıyla betimlemiştir. Sovyetler Birliği, Çin, Vietnam ve Kore'ye uygulanan muazzam baskının nasıl geliştirileceği de yasadaki ana hatlarıyla ortaya konuyordu. Irak'a yakına yönelik yaptırımları getiren de 1990 yasa idi.

ABD emperyalizminin savaşa parçalanmış Yugoslavya halklarına dayatmak istediği ağır koşullar anı iyi Polonya'ya uygulanan koşullardan görülebilir. Polonya Birliği emperyalist bankaların borç tuzağına düşürdüğü bir başka ülke. Aynı yasa, Polonya'nın yeni, kapitalizm yanlı hükümetinin, "kapsamlı bir ekonomik reform için gerekli koşulları yaratma uğruna, yaşam standartlarında istihdam düzeylerinde ve ülkenin sanayi gelirlerinde önemli düşüşler gibi ekonomik zorlukları" kabul ediyor olmasından dolayı bu ülkeye sermaye yatırımları ve borç indirimleri için yeni fonların ayrılacağını bildiriyor.

"Ekonomik zorluklar, yaşam standartları ve istihdam düzeylerinde düşüşler" ABD emperyalizminin dünyanın her bölgesinde yapmaya çalıştığı hep bunlar değil mi?

Sara FLOWERS

NE EMEKÇİLERİN MÜCADELESİ NE DE TKEP/LENİNİSTİN KOMÜNİZM KAVGASI DURDURULAMAYACAK!

Başlarken bir konuda mahkeme heyetine, izleyicilere ve burada bulunan herkese açıklamada bulunmak istiyorum. Bu mahkemenin seyri, bundan sonra izleyeceği yol baştan bellidir. Ne mahkeme heyetince çizilmiştir bu yol, ne de hukuki gerekliliklerle. Bu mahkemenin izleyeceği yol, politik ortam tarafından belirlenmiştir. DGM'lerin başlı başına hukuki bir kurum olmadığını anlatmama ve burada bulunanları ikna etmeme gerek yok, çünkü her şey açıktır bu konuda. Yeri geldiğinde kısaca değineceğim.

Bu mahkeme beni ne ile suçluyor. Daha ilk başta, anayasal düzeni yıkmaya çalışmakla. Ve sonra bu suçtan beni bir anayasal kurumun karşısına çıkarıyorlar, açık bir mantıksızlık görünüyor. Fakat bu sadece benim karşı karşıya bulunduğum bir mantıksızlık değil, hayır, tarihin tüm devrimcileri tüm ilericileri, yıkmak istedikleri kurumlar tarafından mahkûm edilmişlerdir. Bu yüzden tarihin hiç bir evresinde devrimciler, yıkmaya çalıştıkları kurumun adalete güvenmemiştir, benim de inancımı kimse bekleyemez.

Bu çürüten, yok olmaya yüz tutmuş düzenin politik oyunları benim karşıma geçer, bu mahkemede yargılanmak biçiminde çıkıyorsa, bu durum adalet denilen kavramın ne kadar içi boş, çürüten ve tarihin çöplüğüne atılmaya mahkûm yapıların ellerinde ne kadar eşitliği temsil edebileceğinin bir göstergesidir. Kaldı ki, egemen olanın elinde bir zor ve şiddet aracı haline gelen adalet, çağırıştığı yüce Erdemlere rağmen, insanlık tarihi boyunca sadece parmak değil kafalar kesildiği halde, yine de insanlık devrimci hareketlerin peşinden gidiyorsa, bu devrimci dinamiğin devindireci gücüyle önüne çıkan her şeyi öğütüp bu güne geldiyse insanlık, bu, elinizdeki adalet silahının balmunundan yapılmış bir hançer olduğunu açıkça gösterir.

Birbirlerine savaş ilan etmiş, aralarındaki savaşımı, tank, top, tüfek siyasetiyle sürdüren iki taraf için, her ikisini de kapsayacak bir adalet düşünülemez. Zaten burada yargılamaya konu olan anti-terör yasalarının içeriği ve uygulaması, adalet kavramının eşitlik kavramını içermediğinin yasalarca açık ve kesin kabulüdür. Burjuva egemenliğini temsil etse de, burada adalet ve hukuk çerçevesinde bir yargılama olmazdı, kuşkusuz bu mantıksızlığı başta ben kabul etmezdim ve yargılamayı reddederdim. Ancak politik bir oyunun sahnelendiği burada ben, elinden geldiğince, yapabildiğim oranda, bunun bir oyun olduğuna

nu göstermeye çalışacağım.

Yukarıda açıklamaya çalıştığım biçim çerçevesinde, bu mahkeme ve bu yargılama ne anlama geliyor, nasıl bir politik ortamın meyesidir, bu sorulara cevap bulmaya çalışacağım. Ayrıca beni suçladığınız 'anayasal düzeni yıkmak' ilinin nasıl her geçen gün binlerce insan tarafından gerçekleştirildiğinin, düzenin bizzat kendisi tarafından bu suçlu yığınını nasıl çoğaltıldığının açıklanmasını da yapmaya çalışacağım.

Gazeteleri okuyan, haberleri okuyan herkes, öncelikle manşetlerde ve haber başlıklarında hemen her gün 'terör'ün nasıl yükseldiğini, 'kriz'in ne oranda derinleştiğini, nasıl karanlık günler yaşandığını okuyabilir.

Elbette ki duruma bu sözlerle ifade eden basın ve medyanın milyarlarca liralık sermayeyi kontrol eden, her biri koskoca holdingler olan tekelleri temsil etmekten öte, kendilerinin bizzat tekel olduğunu düşünürsek, bu tablonun kimin için karanlık, kimin için kasvetli olduğunu anlayabiliriz. Medya kendi egemenliğinin sonunu görüyor. Tekelci kapitalist egemenliğin bütünleyeni haline gelen medya, Türkiye'de burjuvazinin karakterine uygunluk göstermiş ve faşistleşmiştir. Günümüzde emekçilerin en büyük düşmanlarından biridir medya.

Kendileri de bir tekel olan basının çizdiği karanlık tabloda neler var, önce ona bir bakalım.

İlk bakışta, yine bu tekelci faşist basının deyimiyle 'terör' var. Başta Kürt halk hareketi olmak üzere, ülkelerimizde Türkiye ve Kürdistan'da faşist 'anayasal düzeni' yıkmak amacıyla sürdürülen silahlı mücadele var.

Hemen her gün duymaya alıştığımız 'Bitireceğiz' yaygaraları arasında Kürt halkının mücadelesi büyüyor geliyor. Artık Kürdistan tam bir cehennemli andıyor, burjuvazi her gün cehennemli yaşıyor Kürdistan'da. Yıllardır denediği göç etirne, yakıp yıkmaya, göz altında kaybetme ve dışkı yedirmeler sonucunu vermedi. Daha önceleri 'terörle halkı ayırma' demagogisi, savaş veren gerillayı yalnız bırakma, tecrit etme politikası olarak gündeme gelmişti. Hatta Kürt halkını yeniden kazanabilmek umuduyla Özal'ın başını çektiği bir grup 'ikinci cumhuriyetçi', Kürte televizyon gibi vaatlerle, halkı devlete bağlama manevrası yapular. Ancak devlet Kürt halkını çoktan kaybetmişti. Geçtiğimiz yerel seçimlerde boykot tavrına giren Kürt halkı, böylece en son pamuk ipliğini de ko-

parmış oldu. Daha önce 1991 genel seçimlerinde Kürdistan illerinde gösterişli mitingler düzenleyen burjuva partileri, bu seçimde doğru dürüst bir miting dahi yapamadı. Burjuvazinin her türlü hile ve zorlama ile seçimleri yapmasına rağmen, boykot bir tokat gibi yüzüne inmiştir. Aruk Kürt halkını tamamen kaybettiğinin farkındadır. Teröristle halkı ayırmak demagojisi yapmıyor aruk. Halk içinde gizlenmiş, halkın yardım ettiği gerilladan söz ediyor. Yani artık terörle mücadele halkı hedefleyecek. Bu uygulanacak olan vahşetin nasıl bir boyut ve yaygınlık kazanacağına göstergesi olmuştur. Hemen eriesinde yılbaşından bu yana, bu yeni gelişmelerin sonuçlarını hep beraber izliyoruz.

Son üç aydır dağ taş bombalanıyor Kürdistan'da. Turizm sezonu öncesi bu operasyonların bir anlamı daha var. Geçen sene turizm merkezlerinde patlayan bombaların turizm gelirlerinin büyük bir bölümünü götürdüğü hatırlanmalı. Şimdi "Bitirdik" diyebilmek ve gelen turiste güven verebilmek için önüne gelen köyü bombalıyor burjuvazi, sokaktan adam toplayıp cezaevlerini dolduruyor.

90 yılında patlak veren Körfez savaşı TC'nin Kürt politikasının yeniden gözden geçirilmesini gerektirmişti. İran-Irak savaşından sonra büyük oranda yıkılan kentlerin ve ekonominin üzerinde Türk burjuvazisi büyük kârlar elde ediyordu. Ancak ABD'nin günde me getirdiği ambargo bu tatlı kârların önünü kesti. Habur sınır kapısı kapatıldı. O ana kadar 89-90 Newrozlarında patlama yaşayan Kürt halkı karşısında büyük bir şaşkınlık içine giren TC, ambargoyla gelen ikinci tokatla iyice sersemledi. Bu andan sonra Kürdistan'ı tam bir silah deposuna çevirdi, her metrekaresine kan ve ateş taşıdı. Ambargo yüzünden oldukça düşmüş bulunan ticaret, sınır ilçelerinde ve köylerinde tamamen durdu, tarlalar yakıldı. Bankaların hemen hepsi şubelerini kapatular, büyük firmalar bayiliklerini tamamen kapatmış durumda. Dünya gazetesi tüm Kürdistan'da Arçelik'e ait tek bir bayinin Diyarbakır'da çalıştığını yazıyordu. Neredeyse savaşın sürdüğü yerler sermaye dolaşımının dışına çıkmıştı. Ne bir yatırım var ne de mal gidiyor satmak için. Bu gerçekten hareket eden Net Holding ve İTO başkanı Besim Tibuk, "Verirsek kaybedecek bir şeyimiz yok" demişti. Burjuvazinin önemli temsilcilerinden biri bunu söyledi, fakat hiç bir burjuva kurumu bu sözleri sahiplenmediler, hemen üzerini örttüler. Besim Tibuk da anayasal düzeni bozan açıklamaları kendi ekonomik gerçekliğinden hareketle söylemiş oluyordu. İç savaşın burjuvazinin ekonomik krizini daha da derinleştirdiği açıktır, fakat bu iç savaş verip kurularak bitiremez. Çünkü Habur sınır kapısından yapılan ticaretin 4 yıllık maliyeti Türk burjuvazisine 60 milyar dolara mal olmuştur. Şimdilerde yeniden üstelik ABD'yi karşısına alma pahasına Habur sınır kapı-

sının açılmasını planlıyor. Bu sınır kapısına öylesine ihtiyacı var. Bu nedenle Kürdistan'daki denetimini görünen uzaklıkta gevşeterek bir uygulamaya gidecek gibi görünmüyor. Tam tersine bunun için her türlü çılgınlığı yapmaya hazır olduğunu Genel Kurmanın en yetkili ağzından dile getirdiler: "Gerçekirse her yolu denertiz."

TC'yi böylesi çılgınlık seviyesine getiren elbette ki, Kürt halkının mücadelesi değildi. TC tarihi boyunca 17 Kürt ayaklanması görmüştür. Fakat bu ayaklanmaların hepsi Kürdistan'la ve Kürt halkıyla sınırlı kalmıştır, TC için kolay bastırılabilir olmuştur. Şimdi ise ayaklanma durumu sadece Kürt halkıyla sınırlı değil. Sürekli derinleşen ekonomik kriz Türkiye'de sınıfları harekete geçirmiş, Kürt halkıyla birleşik mücadele olanakları doğmuştur. TC'yi asıl kaygılandırıcı budur.

Memurların verdikleri mücadelenin artık ölümü göze alacak boyutlara ulaştığını anlamak için Ankara mitinglerini hatırlamak yeter. Ocak 94'te Ankara Sıkıyasa Meydanında toplanan memurlara, ağzı salyali faşist çeteler ve onun başı Orhan Taşanlar tarafından saldırı gerçekleştirildi. Ve bu saldırı bütün özel kanal televizyonlarında gösterildi. Amaç polisin ayıbını göstermek ve varsa suçluların cezalandırılmalarını istemek gibi görünebilir. Ancak TC'de bir emniyet müdürünü görevden almanın darbe yapmaktan daha zor olduğunu bilmeyen mi var? Hayır, asıl amaç milyonlara bu pervasız saldırıyı göstererek yıldırım ve gözünü korkutmaktır. Bu kampanyanın şampiyonluğunu artık MİT'in ve büyük holdinglerin arasında bir köprü olduğu aşikâr olan Güneri Civaoğlu'nun atv'si yapmıştır. Fakat hiç bir şey elde edemediler, kampanya başarısızlıkla sonuçlandı. Yasalara göre bırakan sokağa çıkmayı, çalıştığı işyerinde bile siyaset konuşması yasak olan memurlar, tam bir hafta sonra bir çok yasayı çiğnycerek, "Memur burada Taşanlar nerede" diye devlete meydan okudular. Dün yüzlerdi, bugün on binler, yarın milyon olacaklar, gidiş bu yöndedir. Bu gidişi durduracak bir araç yok burjuvazinin elinde. Tam tersine hükümet ne yaparsa, memurlar daha fazla hareketleniyorlar. Ne bir demagoji, ne bir vaat, ne de bir şiddet gösterisi... Memur hareketi sendikal boyutları aşılıyor, aşmaya devam edecek. Onların bu öfke dolu, ölümü göze alacak boyutta gözüküklerinin ardında, ekonomik sorunları yatıyordu, belki önce biraz daha ücret için sokağa çıkırlar. Ancak devlette karşı karşıya gele gele siyasallaşular. Şimdi halkların kardeşliğini vurguluyorlar, "Hükümet İstifa" diyorlar. Siyaset konuşması yasak olan memur, sokaklarda artık bu sloganla haykırıyor.

Sokakları dolduranlar sadece memurlar değil. Sokak gösterilerindeki yığınsallık, son bir yıldır bir sığrama gerçekleşmiş bulunuyor. Özellikle Sivas katliamından sonra, sokaklara çıkanların sayısı yarım mil-

yonu aşmıştı. İşçi ve memurların 93 yılında bir günlük uyarı grevinde bir milyon çalışan sokaktaydı. Hareketlilik bu seviyeye 5 yıl gibi kısa bir sürele gelmiştir. Bu hareketin kaynağı ekonomik ve siyasal krizdir. Bu kriz uzun zamandır bir sürekli derinleşme içindedir. En son 5 Nisan ekonomik kararları boyutlarını tüm açıklığıyla ortaya çıkarmıştır.

Aslında kriz duru gökyüzünde çakan bir şimşek gibi gelmedi, çok önce de vardı. 5 Nisanla artık karaya oturmuşluğun itirafını yaptı burjuvazi. Bütün burjuva-faşist basın ekonomiyi hızla duvara çarpan bir araba şeklinde ifade ediyorlar. Bu kuzu, üç ayın üç yılın işi değil, ne Özal'ın ne de Çiller'in hatası değil. Bu humalının kökeni 70'li yıllara dayanıyor. 70 yıllarında, göya ithalatı kısmak amacıyla gündeme gelen sanayileşme politikaları tam tersi sonuçlar verdi. Sermaye birikiminin zayıf oluşu ve baştan beri yabancı sermayeye bağımlılık temelinde gelişmesi, sanayinin büyümesiyle, ihtiyaç duyduğu hammadde, ara mal ve yedek parça ithalatının aşırı şekilde büyümesine neden oldu, dış ticaret ve cari işlem açığı sürekli büyüyüdü. Bu bir noktadan sonra, döviz gelirlerini geliştiremeyen sanayiye "döviz darboğazına" soktu ve felç etti. Uluslararası tekellerin kurumu IMF, yapısal değişiklik önerdi. Öneri kısaca sanayileşmeden vazgeçmekti. Türkiye burjuvazisine neyi daha iyi üretiyorsa o alanda faaliyet yürütmesi salık verildi. Döviz ihtiyacı varth, iç pazar doymuştu. Derken 24 Ocak ve 12 Eylül peş peşe geldiler. 12 Eylül askeri faşist diktatörlüğü, dövizin artması ve tekellerin ihtiyaç duyduğu birikimin sağlanması için elinden geleni yaptı. Dokuma ve gıda sektörü ihracat amacıyla desteklendi. Daha çok iç pazara yönelik olan otomotiv, kimya, imalat sektöründe birikim sağlamak için yüksek faiz ve enflasyon politikaları izlendi. Bu sektörde çalışan sermaye daha çok spekülasyon alanı yöneldi. Çünkü, asgari ücret politikasıyla daraltılan iç pazarda kâr oranları oldukça düşüldü, faizler yükseltilerek düşük kâr oranları tekrar yükseltildi. Bu sermayeler asıl kârlarını bankacılık işlemlerinden sağladılar. Doğuş holding Garanti bankasıyla, Sabancı Akbank'la, Koç grubu Koç-Amerikan Bank'la, Çukurova grubu Yapı Kredi'yle kârlarına kâr katılar. Sermayenin kâr hırsı onu bir kez daha batağın içine çekti.

Önce ABD tekstil ve gıda ürünlerine kota koyup, gümrük duvarlarını yükseltti, bunu diğer Avrupa ülkeleri izlediler. Ardından Körfez kriziyle önemli bir gıda pazarını elinden kaçırınca burjuvazi krizin eşiğine geldi. Sovyetlerin eski cumhuriyetleri küçük bir nefes aldırdı burjuvaziye. Türkmenistan, Kazakistan'a portakal, elma satarak birazlık kâr elde ettiler. Fakat karşılığında para değil, mamul madde alarak, bu alışverişten birikimi artırma fırsatı bulamadılar. Şimdilerde çoktan o pazarı kaybetmiş en gıvandıkları Azerbaycan petrollerinin taşınması işinde bile un-

duklarından çok çok az bir payla yetinmek zorunda kaldılar.

Tekstil sektöründeki kriz böyle başladı. Bu sektörün en büyük firması Santral Holding konkordato ilan ediyor, ardından blujean üreticilerinin yüz milyurlarca borç takarak yurt takmasıyla kriz doruğa tırmanıyordu. Zaten hiç bir banka uzun süredir tekstil sektörüne kredi açmıyordu. Dış ticaret açığı, ihracatın bu en önemli sektörünün kriziyle iyice büyüdü.

İç pazara yönelik kimya sektöründe satışlar, asgari ücret politikası yüzünden oldukça düşmüştü. Kimya sektörüne uzun süre yatırım yapılmadı. Ancak fabrikalardaki makineler eskikiyip kullanılmaz hale gelince, bu sektörde öz kaynak yani birikmiş sermaye sorunu çıktı. Kimya sektörü birikmiş sermaye olmadan üretim yapamaz duruma geldi. Bu durumu ancak kendini emperyalist sermayeye direk olarak satarak çözdü. Lassa Brisa oldu. Japonlarla birleşti, likit gaz üretiminde Fransız sermayesiyle işbirliği yapan Koç'un egemenliğini artırdı. Deterjan ve boya fabrikaları, uluslararası tekellerle işbirliğini artırarak üretime devam edebildiler. Böylece kimya sektörü, işbirliği burjuvazinin değil, uluslararası tekellerin bir kâr alanı haline geldi.

En son otomotiv sektörü, sanayinin gözbebeği, büyük kapasitelerine küçük ölçekte üretimine rağmen, neredeyse son yılların büyüyen tek sektörü oldu. Fakat bu büyüme bir uluslararası tekelle karşılaştırıldığında çok önemsizdir. Otomotiv alıcılarının büyük bir çoğunluğu bu otoyolu yeniden satın kâr elde etmek amacıyla almaktadır. Fakat 1993 yılında vergi gelirlerinin artırılması amacıyla otomobile olağanüstü vergiler getirilmesi, bu otomobil alıcılarının büyük çoğunluğunun elde ettiği kâr ortadan kaldırdı. Fabrikalarda birden satışlar durdu, stoklar üst üste yığıldı ve otomotiv sektörünün kaptısına kilit vuruldu.

İmalat sektörünün devi Arçelik üretime ara verdiğini duyurunca kıyamet koptu. Kriz büyüyüp derinleştiğince bunun önüne geçmek için alınan her önlem, krizi derinleştirmekten başka bir işe yaramadı. Ardarda fabrikalar kapandı işçiler sokağa döktüldü.

Türkiye krizlere yabancı değildir. Örneğin 1988 Şubatında "kara pazaritesi" denilen bir büyük kriz yaşanmıştı. Fazla büyük bir etkisi olmadı. Fakat bu kriz öyle bir dönemde meydana geldi ki, yığınların günlük ekonomik sorunları için sokağa yüz binlerle çıkırların, artık sorunlarına sarıya sokaktaki mücadeleyle çözüm aradıkları bir döneme denk geldi.

5 Nisan paketi açıklandığında hükümetin başı Çiller umarsızca, fabrikalardan işçilerin aulacağını artırırken amacı usaklığını yaptığı burjuvaziye birazlık güven verebilmekti. İşçileri bir vida gibi, çürümüş hurda olmuş bir sandalye gibi kapının önüne koyabileceğini sandı. Ama yanıldı. İşçiler bu pervasızlığa cevap vermekte gecikmediler, yüz binlerce işçi, he-

men ertesini gün sokaklara çıktılar. Kimse onlara bu paketin neler getireceğini anlatmadan, onları bu eylemler için bir araya getirmeden, kendileri bir araya geldiler. Eylem yapan insanlar, siyasal gerçeklikleri, gündelik sorunlarıyla sınırlı olan sıradan insanlardı. Fakat artık düşmanlarını biliyorlar: "Kahrolsun Ücretli Kölelik Düzeni" diye bağırıyorlar. "Kapat da görelim" diyerek meydan okuyorlar, savaş açıyorlar. Bu anlamıyla anayasal düzeni topluca ihlal ediyorlar. Ekonomik düzensizlik, anayasal düzene sığmayan bir türdü. Burjuva partileri kapattırma diyolar, havaya yumruk sallıyorlar, binlerce güvence veriyorlar. Ancak buna rağmen insanlar, bu demagojilere aldanmıyorlar, ne partilere ne de parlamentoya bırakıyorlar işlerini, kendi sorunlarını kendileri çözmek için sokağa çıkıyorlar. Yani artık kısacası, yönetimler yönetilmek istemiyor, yönetenler de eskisi gibi yönetemiyorlar.

Burjuvazinin yönetim krizi, kendi içindeki çelişkilerle daha da büyüyor. İktidar organları bölünüp parçalanıyorlar. Başlatılan yağma ve talan savaşını böylece bir ölüm kalım savaşına çevirmiş oluyorlar. TÜSİAD hükümetin gitmesini istiyor, bunun için özel bir kaset hazırlayıp, tüm ülkeye özel kanallar vasıtasıyla izlettiriyor. "Milli Mutabakat"ın en çok sözünü edildiği bir dönemde, partiler birbirlerine giriyorlar, olay silahlı çatışmaya kadar varıyor. Bazı ilçelerde ANAP ve DYP sonu ölümlü biten silahlı çatışmaya giriyor, SHP ve RP taraftarları ülkenin her yerinde kavga tutuşuyorlar.

Bu kavga sadece partiler arasında sürmüyor, devlet aygıtının arasında da sürüyor ve yaygınlaşıyor. Başbakan Genel Kurmay'la 'demokratikleşme paketi' görüşüp karara bağlıyor, bu hareketle tüm parlamentoyu ve kabineyi bir tarafa iterek 'anayasal düzene' kastediyorlar. Cumhurbaşkanı Devlet-i Ali'nin bu deroce çözülmüş olmasının verdiği şaşkınlıkla tartışmaya katılıyor. Fakat bu öyle bir tartışma ki, gerçek gücün ve yetkinin, gerçek iktidarın Genel Kurmayda olduğunu çok açık olarak gösteriyor. Bunu ilk Genel Kurmay görüşüyor ve Güreş "Kurumları Yıpratmayın" diyerek tartışmayı şıp diye kesiyordu. Ancak Güreş'in ihtarı boşunadır. Bu tartışmalar olmasa da siyasal krizin kendisi, kurumları yozlaştırıyor, çözüyor, hiç bir parti hiç bir kurum bu kriz karşısında bütünlüklü kalamıyor. Hükümet koalisyon yapısı ile, sürekli çelişkili ve sallanuda bir gücü temsil ediyor. Haftada en az bir kez koalisyonun bozulması gündeme geliyor. Cumhurbaşkanlığı yetkileri tartışılıyor, MİT ile hükümetin çelişkileri ayyuka çıkıyor. Ordu bile bu kargaşada tek parça değil. Cem Ersover ve Eyref Bitlis'in henüz aydınlatılmayan kuşku ölümüne, ordunun tek bir bütünlük içinde olmadığını gösteriyor. Güreş'in görev süresinin uzatılması da aynı bir gerilim konusu oluyor ordu için. Artık siyasal kriz ortamında

kavga, iktidarın kendi arasındaki kavga, kurumları aşındırıyor ve kişiler üzerinde dönüyor. Siyasal iktidar, tarihinin hiç bir döneminde olmadığı kadar parçalanmışlık ve güçsüzlük içinde. Burjuvazi Cumhurbaşkanı'nın yetkisine dayanarak 'anayasal düzeni' rafa kaldırma isteğinde. Cumhurbaşkanı ise "henüz değil" diyerek, bu isteğe bir anlamda yeşil ışık yakmış oluyor. Tüm bu kargaşanın ortasında parlamento, kapısında milletvekili tartaklayan üç sivil polislin önünde diz çökecek kadar kişiliksizliğin abidesi olarak duruyor.

Kısaca toparlarsak, toplumun bütün kesimleri, şu veya bu yoğunluk ve şiddette 'anayasal düzenin' dışında etkinliklerini sürdürüyorlar. Kürt halkı, devletle olan tüm bağlarını kopartarak, en son ülke sınırlarını aşarak Kuzey Irak'a sığınarak düzen diye bir şey bırakmadılar Kürdistan'da memurlar, siyaset konuşmalarının yasak olduğu ortamda, devlet güçlerine 'hodri meydan' diyerek, şimdiden onlarca yasayı çiğnemiş bulunuyorlar. İşçiler ise, hükümetin en temel politikası haline gelen işçi çıkarmalarına karşı, her şeyi göze aldıklarını göstererek, fabrika işgali, yol kapatma, gerekirse polisle çatışma biçiminde mücadele geliştiriyorlar. En son 1 Mayıs gösterilerinde yüz binleri geçen kalabalıkta, isyankar marşını yuhalayarak 'düzen'in en büyük düşmanı haline geliyorlar.

Burjuvazi de, fabrikaları kapatacağını her fırsatta açıklayarak, özel işletmelerin işçi çıkarmalarına öncülük ediyor ve onlara cesaret veriyor. Son yılbaşından bu yana sadece İstanbul'da yüz işçiden 39'u işini kaybetmiş durumda. Ayrıca bir gecede %100'leri geçen zamlarla insanların yaşam şartlarını yok oluş sınırına vardırıarak 'düzen'i bozuyor, düzen bozucuları kışkırtıyor. Hükümet, kendi emek güçlerinden başka bir geçim aracına sahip olmayan işçiyi, fabrikasından atarak, çoluk çocuğu ile ailece açlığa mahkûm ederek 'düzen'i bozuyorlar.

Emniyet müdürlerinin başını çektiği katil sürüleri, sokak infazları gerçekleştirerek, toplu katliamlara girişerek 'düzen'i bozuyorlar.

Yeni mızrak çuvala sığınıyor, anayasal düzen iç savaşta dar geliyor. Türkiye ve Kürdistan'da iç savaşın varlığını kabul emek için her köşe başında eli silahlı insanların olmasına gerek yok. Burjuvazi uzun zaman önce bu savaş emekçilere açmış bulunuyor, ilan etmeye gerek bırakmayacak denli açık yapıyor yapıyor. Sivil faşistleri açıktan silahlandırıyor, askerliğini yapmış olan sivil faşistleri yeniden askere alarak özel time sokuyor. Yeni polis kadroları açıldı ve sadece İstanbul'a 15 bin yeni polis tahsis edildi. Üniversite'de üst üste kalmış öğrencileri silah altına alarak, ordunun yapısını güçlendirmek istiyorlar. Yeni DGM'ler açılıyor, yeni cezaevleri kuruluyor, Genel Kurmay savcılara mahkemeleri hızlandırın emri veriyor, mahkemeler de buna gıkını çıkarmadan uyuyor.

Artık işkenceler soruşturulmuyor, işkence yaptıkları, işkenceyle insan öldürdükleri ispat edilen polisler beraat ediyor. Gözaltında kayıplar araştırmak ve takip etmek artık imkânsız. Kameraların önünde milletvekili döven faşist polis çeteleri, 'görevleri'ni yaptıkları için kovuşturmaya uğramıyor. Neden?

Çünkü artık burjuvazi için egemenliğini bir gün dahi sürdürülebilmesinin tek koşulu, şiddet aygıtını ayakta tutarak, toplumun üzerinde bir kara bulut gibi çökmesidir. Egemen sınıf, tankı, tüfeği olmasın, bir gün bile yaşayamaz. Siyasi iktidar, sadece polis ve orduyu donatmakla kalmıyor sivil faşistleri bir araya getirecek provokasyonlardan kaçınıyor. Daha 5 Nisan pakcini protesto eden işçinin teri soğumadan, Bosna'da 5000 kişinin öldürüldüğü haberiyle provokasyon yarandı. Bir gün önce işçilerin doldurduğu sokakları, ertesi gün tekellerin provokasyonu ile faşistler doldurdu. Gösterinin organize oluşu, aynı alanda binlerce faşistin toplanması ve polisin neredeyse gösteriye yardımcı olması oyunu açığa çıkardı. Devlet emekçilere karşı başlatmış olduğu iç savaşın bütün hazırlıklarını hızla tamamlıyor. Hüriyet son yazı dizisinde belirttiği gibi, eskinin lümpen költürü faşistinin yerini, burjuvazinin gençliği tarafından oluşturulan sivil faşist güçler aldı. Artık burjuvazi kendii çocuklarını savaşa sokacak noktaya ulaşmıştır.

Türkiye ve Kürdistan halıları oldukça zorlu ve kanlı geçecek bu iç savaşa hazırlanmalıdır, bu iç savaşta göze almamakça, sömürü ve baskı düzenini yıkmazlar. Bir çok yasal düzenlemelerini sokakta şimdiden çiğnediği ve her sokağa çıkışında devletin düşmanlığı ile gözü biraz daha açıldığı oranda emekçiler, anayasayı tarihe karıştıracak politik güce, devrime yakınlaşacaklardır. Emekçilerin bu aşağılık işkence ve sömürü düzenine karşı, onu yıkop parçalamaktan başka ne düşünüyor. İşte silahların ateşinde sömürü ve işkence düzenini ayakta tutmaya çalışan politik zor ve şiddet aygıtına yönelik dağıtmakça emekçiler, kendi politik zorlarını ellerinde tarihi ilerlemek için kullandıkça burjuvazi basıyor yaygarayı. "Karanlık günler yaşıyoruz" Evet, kâğıt stoklarının, rotatiflerin, televizyon stüdyolarının, ağız salyalı spikerlerin sahipleri, pazarlama şirketlerinin banka şubelerinin, tankların tüfeklerin, uçakların, bu halka düşman ne varsa, onların sahipleri, karanlık günler yaşıyorsunuz. Bu bir itirafır, bu onca törenlerin, cayıruların yıkılmaz sanılan koltukların gölgesinden bu, "bitiriyoruz, belleri kırıldı" demagojilerinin çekildiği kürsülerin kulislerinden yükselen umutsuzluğun haykışıdır. "Düzen, yıkılmaz kurumlar, Devlet-i Ali", emekçilerin öfke dolu mücadeleleri karşısında tuzla buz oluyorlar.

Daha çok işkence, daha çok baskı, daha çok sömürü... Şimdi burjuvazi egemenliğin sloganları bun-

lar. Ama ne kadar bastırıldıkça, o kadar direngen bir mücadeleyle karşılaşacaklar. Ne özel timler, ne kalıraman paşalar kurtaramayacak bu düzeni, baskı oldukça sömürü oldukça 'devrimci terör' dediğimiz yer yüzü yangını sürecektir, kan, gözyaşı, işkence... ayağa kalkılan halkların doğum sancılarıdır.

İşte emekçiler için her günü büyük bir sömürü, açlık ve baskı demek olan sadece devletin politik şiddeti sayesinde ayakta kalan burjuvazi egemenliğine karşı, her geçen gün ölümü göze alacak denli bir ruh haliyle donanarak savaşım veren yığınlara, iç savaş gerçeğini anlatan, halkı silahlanmaya çağırın, devleti ve anayasal düzeni devrimci zorla yıkmayı kendine hedef seçmiş olan bir partinin Türkiye Komünist Emek Partisi/Leninisti'in bir üyesi olmaktan yargılanmış olmak bana ancak gurur verir.

Bu kavga, bu iç savaş boyutuna erişmiş bulunan mücadele ne partim tarafından kışkırtılmıştır, ne de herhangi bir başka grupça. Bu mücadele emeğin sömürülüşünün kapitalist biçimiyle başlayan, emekçiler için bir ekonomik terör halini alan, her türlü ahlaksızlığın ve iğrençliğin kaynağı olan burjuvazi egemenliği varoldukça sürecektir bir kavga. Partim işçilerin en ileri temsilcisi TKEP/LENİNİST ise varolan bu mücadeleyi, emekçilerin iktidarına, oradan da her türlü sömürü ve baskının kalktığı komünizme kadar sürdürmek için vardır.

Devlet, ne emekçilerin mücadelesini ne de TKEP/LENİNİST'in komünizm kavgasını durdurabilir. Çabalar ancak bu iğrenç düzenin biraz daha yaşayabilmesi içindir. İşte bu kadar ve sadece bu kadar. Koltuklarının kendilerine verdiği güçle dünyanın tarihini tersine çevirebileceğini sananlar, makam ve mevkilerinin fildişi kulelerinde yaşayanlar, artık iyice çürümüş olan bu düzenin kâğıttan kaplanları, bu düzenin sonsuzluğuna inananlar, görün, tarihi hiç bir şey durduramıyor, hiç bir koltuk, hiç bir kale, tank anayasa. Balık yağlı işçi tulumlarından, dirsekleri aşınmış memur ceketlerinden, yoksul köylü giysilerinden, bu makamsız, mevkisiz, apoletsiz, firsatsız, yıldız ve nişansız ne varsa, onlardan oluşan bir ordu geliyor. Bu orduyu hangi anayasayla, hangi düzenle, hangi adaletle durdurabilirsiniz?

**FABRİKALAR, TARLALAR, SİYASİ İKTİDAR
HER ŞEY EMEGİN OLACAK!**

YAŞASIN KÜRT-TÜRK HALKLARININ MÜCADELE BİRLİĞİ!

YAŞASIN PARTİMİZ TKEP/LENİNİST!

YA DEVRİM YA ÖLÜM!

27.05.94
BAKI YAŞ

PARTİMİZ TKEP/LENİNİST'İN KURULUŞ YILDÖNÜMÜNÜ COŞKUYLA KUTLADIK

4 Eylül sabahı, Bayrampaşa cezaevindeki biz TKEP/Leninist tutsakları, bir başka duyguyla ve heyecanla uyandık. O günün sabahının bizim için bir başka anlamı vardı. Haftalarca süren bir çalışmanın ürünü olacak. Bunun heyecanı ve "acaba başarabilecek miyiz" sorusunun tedirginliğini yaşıyorduk. Bizi heyecanlandıran ve tedirgin eden şeylerin başında gelen başka şeyler de vardı: Bugüne kadar, ideolojik-politik yönden reformizmandan tam bir kopuş yaşamış, bunu pratiğimizle taktik politikalarımızla, program ve stratejimizle 4 yıllık süreçte kanıtlanmıştık. Ama, bu yeterli değildir. Reformistler, devrimci dünya görüşümüzü tahrip etmeye çalışırken, devrimci gelenek ve alışkanlıklarımızı da unutturmaya çalışmışlardı. Bundan sıyrılmak, devrimci gelenek ve alışkanlıklarımızı yaşatamacağımızın pratiğini de göstermek gerekiyordu. Hayatın her alanında reformizmandan kopuş bunu gerektiriyordu. Kısacası, bugün yeni bir kopuş ve doğum yaşanacaktı. Unutturulmaya çalışılan ölümlerimizin adlarını mücadelelerimizde yaşatacağımızın pratiğini göstermek gerekiyordu. Devrimci değer ve geleneklerimizi titizlikle koruyacağımızı göstermemiz gerekiyordu. Doğrusu, Ankara Merkez Kapalı Cezaevindeki ve Bursa Özel Tip cezaevindeki yoldaşlarımız bu çabaya bizden bir yıl önce girişmiş ve başlamışlardı. Biz de 13 Mart savaşı için zayıf da olsa bir başlangıç yapmıştık. Ama şimdi, daha kapsamlı, daha planlı programlı bir çabaya girişmiştik. Heyecanlıydık. Acaba önemli bir başarı yapar mıyız sorusunun tedirginliğini yaşıyorduk. Çünkü bu bir ilk adımdı; bir başlangıçtı.

Kutlama için iki buçuk saatlik bir program hazırlamıştık. Hazırladığımız bu program onbeş günlük bir çalışmanın ürünü oldu. Bu onbeş günlük süre, pankart yazımlarıyla geçen uykusuz geceler, en iyisini yapabilmek için bayraklaşan yoldaşlarımızın delalurece gizlenen resimleri, günlere süren tiyatro provalarıyla geçti. Öte yandan, günlük eğitim çalışmalarımızı da sürdürüyorduk. Uzun, yorucu, ama bir o kadar da zevkli geçen çalışmalarımızı ortaya koyma günü gelmişti. Partimizin kuruluş günü 1 Eylül olmasına rağmen, hafta sonuna denk düştüğü için kutlama toplantımızı 4 Eylül'de yapmak zorunda kalmıştık. Ama bu ufak değişiklik pek önemli değildi bizim için. Biz, o günü 1 Eylül olarak yaşamaya başlamıştık zaten. İşte ilk kutlama toplantısını yapmanın, haftalarca süren çalışmanın ürünü alınmanın zamanı gelmişti.

Kutlama toplantısını kalmakta olduğumuz koğuştaki gerçekleştirdik. Tiyatro oyunumuz için bir sahne oluşturduk. Sahnenin cephe duvarında Marx-Engels-Lenin'in resimleri olan bir pankart ve bu pankartın yanlarına asılan parti bayrakları duruyordu. Denizlerin resimle-

rinin olduğu pankart sağ çaprazda, 13 Mart savaşı için olduğu pankart sol çaprazda asılı biçimde sahnenin fonunu tamamlıyordu. Sahnenin ön cephe duvarının ortası tarafında boydan boya uzanan Partimizin açık adının yazılı olduğu pankart asılı duruyordu. Yine koğuşun içinde, tuvanın orta yerinde boydan boya "Fabrikalar, Tarlalar, Siyasî İktidar Her Şey Emegin Olacak!..." pankartı ve onun da önünde yine boydan boya dizili küçük parti bayrakları yer alıyordu. Yani duvarda ise, boydan boya tüm siyasetlerden ölen devrim savaşıçılarının panosunu oluşturmuştu. Burada, ilk defa TKEP ve THKO zamanında canlarını feda eden tüm devrim savaşıçılarının resimleri asılmıştı. Koğuşun tam girişine ise, büyük bir Parti bayrağı asılmıştı. Koğuşun havalandırmasını da, Partinin sloganlarını içeren büyük pankartlarla donatmayı ihmal etmedik.

Tüm bu hazırlıklardan sonra nihayet toplantımızı başlatmıştık. Toplantıya davet ettiğimiz tüm dost örgütler kalabalık biçimde gelmiş, yerlerini almışlardı. Program, Türkiye, Kürdistan ve dünya devrimi uğruna ölen devrimcilerin anısına bir dakikalık saygı duruşuyla başladı. Saygı duruşundan sonra bir yoldaşımız Partimiz TKEP/Leninist'in tarihini, strateji ve taktiklerini kısa fakat özde biçimde anlatan bir konuşma yaptı. Bu konuşmayı şiirlerin ve kutlamaya katılan dost örgüt ve partilerin yönlendiren mesajların okunması izledi. Arkasından tiyatro oyunumuzu sahneledik.

Sahnelediğimiz tiyatrodaki, sevgili yoldaşımız Yağur Bulut'un yani AGİT yoldaşımızın yaşamını anlattık. Böyle bir seçim yapmamızın iki nedeni vardır: Her şeyden önce, Agit'imiz, bizim ilk bayraklaşmamızdır. O, bir anlamda öncüdür, çünkü, bir "ilk"ti. İkincisi, onun pratiği, bizi bataklıkta sürüklemek isteyenlerden tam, gerçek ve geri dönülmez bir kopuşu sağladığımızın somut kanıtıydı. Her kopuş bir başlangıçtır aynı zamanda. Agit yoldaş, toplumların yaşamında tarihsel rol oynayan bir "ilk kurşun" gibiydi. O, düşmanın yüreğine saplanmış "ilk kurşun" unuzdu. Üstelik, ölümlü Parti'nin 3. kuruluş yılının hemen öncesine geliyordu.

Tiyatrodan sonra, uzun bir çalışmanın ürünü olan slayt gösterisi başladı. Slayt gösterisi, gerçekten uzun bir çalışmanın ürünüydü. Çünkü, THKO'dan günümüze kadar, tüm geçmişimizin eylemlerini içeren bu gösterinin filmlerini hazırlayabilmek için uzun bir arşiv çalışması gerekiyordu. Yirmi beş yıl öncesinin gazeteleri, dergileri araştırılıp bulundu, Denizlere TKEP'in kuruluşuna, öncesine ve sonrasına ait tüm eylem haberleri derlendi, dipleri çekildi ve cezaevine getirildi. Ama, daha titiz bir çalışma için bu kadarı da yetmiyordu. Her dişya uygun gelecek müzik fonunun seçimi ve süresinin ayarı gerekiyordu. Bunu da başarmıştık. İşte şimdi de diş gösterisi başlıyordu.

Slayt gösterisinden sonra toplantımızı, bizi yalnız bırakmayan tüm dost örgüt ve partilerden arkadaşlarla birlikte Enternasyonal marşın okunmasıyla bitirdik.

Toplantının sonunda, "yeni" bir başlangıçta başlamış olmanın mutlu yorgunluğu vardı üzerimizde.

**Bayrampaşa Cezaevi
TKEP/Leninist Davası Tutsakları
Adına ÜMİT ÖZAT**

YAŞAR BULUT

TKP ANTEP İL SEKRETERİ VE
GERİLLANIN İLKLERİNDEN
İHSAN ÖZSOYLU
LENİNİST GERİLLA
YAŞAR BULUT
YOLUMUZU AYDINLATIYOR
HALKLARIMIZIN
MÜCADELESİNDE YAŞIYOR!

İHSAN ÖZSOYLU

AÇIK İNFAZLARIN HESABINI SORACAĞIZ!

İsmet ERDOĞAN

Fuat ERDOĞAN

Elmas YALÇIN

Ahmet Özlürk
Zeynep Gültekin

İbriş Demir

Güler Ceylan

manlığına uygun olarak tüm cephelerde devrim ediyor.

TKEP/Leninist büylesine zor koşullarda mücadele verdi. Sosyalizm için tüm dünyada zor geçen böyle bir dönem, aynı zamanda bir ayıraç rolü oynadı. Kimin gerçek anlamda marksist-leninist olduğu kimin sözle devrimci olduğu tartışmasız biçimde açığa çıktı. Komünizm ve proletarya diktatörlüğü düşüncesinden vazgeçen komünist partiler yıkılıp güldüler. Birçok ülkedeki devrimci hareketler de devrimci hareketten uzaklaşıp, sistem içi reformist hareketler haline geldiler. Burjuvazinin anti-komünist propagandası belli bir anlamda amaçına ulaştı.

TKEP/Leninist tek devrimci dünya görüşü olan marksizm-leninizmi kararlı biçimde savundu. Bunu yeniden düzenlediği programında teorik olarak yaptı. Leninist Program komünizm amacını ve proletarya diktatörlüğü ilkesine geniş yer verdi. Bunun anlamı açıktır. Bilimsel sosyalizmi her koşul altında savunmak ve yaşamı geçirmek. Parti kurulurken, leninist adını alması bir rastlantı değildir. Bunun anlamı leninizmi ve Leninist Parti anlayışını her koşulda savunmaktır. Leninizmle saldırganların bu kadar acıyıldığı bir dönemde Leninist Parti anlayışının savunulması ve adının komünizm tüm burjuvaziye açık bir meydan kazanmasıdır. TKEP/Leninist kadrolarında sosyalizm ve marksizm-leninizm anlayışı en zor bir dönemde savunulan başarı ile geçmiştir.

TKEP/Leninist devrim partisidir. Devrimciliği yalnızca teoride değil, politikada ve pratikte de savunmuştur. TKEP/L izlediği devrimci politikalarda devrimci hareketin önümü açtı. Çoğu zaman da yalnız kaldı. Yalnız kalma ne kadar doğru yolda olduğumuzu bir başka göstergesi oldu. Komünist kadrolar tüm zorluklara rağmen, doğru bildikleri yolda kararlı adımlarla ilerlediler.

Kosullar zor, kavga büyük, manet vahimdir. TKEP/Leninist de bir o kadar direngen, kararlı ve savaşıdır.

Burjuva toplumu ve burjuva devleti yıkmak pratik bir iştir. Proletarya tüm güçlerini birleştirerek koyacağı pratik eylemlere sermaye egemenliğini yitirip, sosyalizm hedefine ulaşabilir. Devrimci pratik iç-savaştan geçerek gelişim gösterebilir. İç-savaşın kazanılması demek devrimin kazanılması demektir. İç-savaş koşullarında devrimci sınıf partisi bir savaşı partidir. Leninist parti sınıf savaşına tüm alanlarla önderlik etmeye yazınadır.

Sınıf savaşı her geçen gün daha sertleşiyor. Faşist şiddet tüm alanlarda en vahşi biçimde sürüyor. Mücadele daha kanlı-kavgalı bir süreçten geçecektir. Süreç çetindir. TKEP/Leninist, bu kanlı-kavgalı mücadeleyi devrime dönüştürmek için gereken teorik-politik donanıma sahiptir. Ancak, teorik-politik donanım tek başına yeterli değildir. Hedefe varmak için alt-üst edici pratik gereklidir. Leninist Parti, tüm gücünü planlı ve disiplinli biçimde harekete geçirecek, ıktidar mücadelesinde tüm devrim güçlerini birleştirmeyi konukse görev bilir. Tüm leninist kadrolar bundan sonra da bu biçimde davranacaklardır.

Devrimci durum, politik-toplumsal koşulları devrime dönüştürmek için gereken olanakları bize sunuyor. Devrimin alınması için ise, tüm birleştirilmesi gereken gerçek devrim güçlerini birleştirmesi, toplumu harekete geçirmeye yeteneği, gücü ve gözüt pek askeri saldırganı gerektiriyor. TKEP/L I. Kongresi'nin belirlediği bu güncel devrimci görevlerin yerine getirilmesi demek, devrimci durumun sunduğu olanakları devrime dönüştürmek demektir.

Mücadele dolu bir dönemi geride bırakan TKEP/Leninist, zafesini zorlu koparıp alınacağını bilincıyla, zoru dayalı devrim mücadelesine hız verecektir.

1Eylül 1994 TKEP/Leninist'in Sınıflar mücadelesinde devrimci mücadeleyi yönetme görevini ve önderlik rolünü yerine getirecektir.

TKEP'Leninist'in kuruluşunu üzerinden 4 yıl geçti. Bu dönem dünya, Türkiye ve Kürdistan proletaryası için zor bir dönem oldu. Uluslararası komünist hareket, doğuşundan bu yana en bunalımlı dönemini yaşadı. Birçok sosyalist ülkede, karşı-devrimciler politik iktidarı helikopterle ele geçirdiler. Yönetime gelen kapitalizm yanlıları sosyalizmin on yılları alan kazanımlarını ve sosyalist yapısını önemli ölçüde tahrip ettiler. Sosyalizmi, uğradığı bu tahribatlar sonucu, ilk defa, emperyalist-kapitalist dünya karşısında geriledi. Emperyalist güçler, buadan yararlanarak dünyanın tek gücü ve tek egemeni gibi davrandılar. ABD emperyalizmi doğmuş olan bu geçici durumdan yararlanarak tüm dünyaya "Yeni Dünya Düzeni" denilen emperyalist hegemonyayı dayattı. Tarihsel inisiyatifi yitiren emperyalizm ortaya attığı YDD ile yitirdiği bu inisiyatifi yeniden elde etmek için tüm gücü ile sosyalizmin ve uluslararası devrimci proleter hareketin üzerine yükledi. Emperyalist-kapitalist sistem soğuk savaş politikasına son vermiyor, O'na yeni koşullarda ve yeni biçimlerinde devam ettirdi.

Güç üstünlüğünü ele geçiren emperyalist güçler, "Güney Ülkeleri" denilen, Asya-Afrika ve Latin Amerika'nın bağımlı ülkelerini yönelik saldırılarını artırdılar. ABD emperyalizmi, etkinliği altına aldığı BM kararlarına dayanarak Somali'yi, Haiti'yi işgal etti, Irak'a saldırı düzenledi. Fransız emperyalizmi de Ruanda ve aynı gerekçe ve kararlara işgal etti. Diğer ülkeler de emperyalizmin tehdidi altında bulunuyorlar. Aynı biçimde ABD, Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti ve Küba'ya yönelik güç kullanma tehdidinde bulunuyor. Devrimin Latin Amerika'daki adığı olan Küba, emperyalizm tarafından ekonomik ablukaya alınmış. ABD, Küba'yı sosyalizmden ve devrimden uzaklaştırmak için güç kullanma dahil her tür saldırıya ve yıkıcı yollara başvuruyor. Emperyalist YDD, eşgencilik, saldırı-gencik ve yayılmacılık demektir.

Tüm dünyada kendisini tek egemen ve belirleyici güç olarak gören emperyalizm ve özellikle ABD emperyalizmi YDD politikasının bir parçası olarak dünyadaki devrimci odakları süzdürmek için baskının değişik bir türünü başvuruyor. Nikaragua'daki devrimci Sandinist iktidarı ekonomik abluka ve politik baskı yoluyla zayıflayıp, seçim yoluyla, devrimci yönetimi, hacadan uzaklaştıran ABD, bunlarla da yetinmiyor, buradaki komünist güçlendirmek için baskısını sürdürüyor. Aynı biçimde İktidara çok yaklaşmış El Salvador işgillileri üzerinde baskıyı artırarak, ulusal burjuva iktidarı ile uzlaşma içine soktu. ABD, devrimci rüzgarlarını kesmek için Filistin Devrim Hareketi'ni, İsrail Siyasetini ile uzlaşmaya çekti. Güney-Afrika siyah çoğunluğunun başına gelen de budur. ABD, şimdi aynı baskısını Kuzey İrlanda sorunuyla İBA'ya yapıyor. Tüm bunların amacı yeni-sömürgecilerlik politikasının devam ettirmektir.

Bu dönem aynı zamanda uluslararası burjuvazinin anti-komünist propagandayı en üst düzeye çıkardığı bir dönem oldu. Proleterlerin bilimsel devrimci olan marksizm-leninizmi karşı bir burjuva "kutsal ittifak" kuruldu. Kapitalistler, emperyalistler burjuva kamplarında ve sözün öne sosyalizmi ve marksizm-leninizmi "soyut" olarak eleştiriyorlar. Uluslararası devrimci proleter hareketi sosyalizm yolundan vadedilmeye ve ulusal kapitalizmin "sonsuzluğuna" inanılmaya çalışıyorlar. Tüm devlet olanakları, tüm propaganda araçları bu amaçla seferber edildi.

Bu yıllar, Türk, Kürt halkları ve tüm ulusal topluluklar için çok çetin yıllar oldu. Tekeleci sermaye ve faşist devlet, Kürt halkının özgürlük mücadelesini ezme ve teslim alınak için şimdiye kadar ki en yoğun ve en geniş kapsamlı saldırıya başladı. Kürdistan'daki işgüç komünistini güçlendirmek için uluslararası büyük bir hücumun bir parçası oldu. Ekonomisini bu amaçla askerileştirdi. Aynı biçimde Türkiye devrim hareketini ezme, silme için operasyona girişti.

Açık infazlar, gözaltı ve tahkimler, işkenciler ve toplu katliamların devrimci hareketi susturulmaya ve boğulmaya çalışılıyor. Türk ve Kürt halkına karşı sürdürülen "topyekün savaş" iç savaş